April
40 C
No.

De Radbinder

725 B 2.

N.V. Nederl. Dekkleeden- en Tentenfabriek

voorheen J. L. Werner,

's-Gravenhage

Winkel: BIERKADE 6. Telefoon 970.

Kantoor en Fabriek:
GORTMOLEN 26a.
Telefoon 6869

Hofleverancier

Het adres voor
Padvinderstenten

Prijzen vanaf
f 12.—

Groote tenten ook in huur te verkrijgen.

Speciaal adres voor:

Marquizen,
Zonneschermen,
Jalouziën,
Rolluiken, Vlaggen,
Tuintenten,
Waschzakken,
Waterdichte
Dekkleeden, enz

Th. J. van der Haagen

Inrichting voor
Dansonderwijs

(Zaal 200 Vierk. Meter)

WILLEMSTRAAT 20-22, 's-GRAVENHAGE

Telefoon 3068

Speciaal aanbevolen door
PADVINDERS

One-Step,
Two-Step, Ragtime,
Boston, Double-Boston, Riviera-Boston,
Gaby-Boston,
Salon-Tango,
Furlana Ta-Tao,
Fish-Walk, Tres-Moutarde, Maxixe-Bresilienne,
American One Step,
Texas-Rag,
Boston-Run, La Maska Hesitation Waltz.

A. M. VAN ZWICHT

Boek-, Muziek- en Kunsthandel

Hoofd-Agentschap voor Leiden en Omstreken der Nieuwe Rotterdamsche Courant, de Amsterdammer, Weekblad voor Nederland en Het Leven

SPECIALITEIT IN ANSICHTKAARTEN EN FIETSKAARTEN

ALGEMEEN ADVERTENTIE-BUREAU

Breestraat 126 · LEIDEN · Telef. Int. 228

Kiosk Apothekersdijk en Wachtkamer N.Z.H. Tram

Fa. G. de Vries Lentsch

Werf „Het Fort"

Motor-, Zeil- en Roeivaartuigen - Wherries en Sloepen - Reddingsbooten

WINTERBERGPLAATS VOOR JACHTEN

NIEUWENDAM - BIJ AMSTERDAM

Telefoon 470 Centrum

Lagemann & Wiggermann

Singel 36 .. Telefoon N. 6110

AMSTERDAM

FABRIEK VAN

Uniform-, Sport-, Tropen- en Bedrijfskleeding

Fotografisch Atelier

voorheen P. HOPMAN

PRINSESTRAAT 19—21 - TEGENOVER HET POSTKANTOOR

Artistieke Foto's
Vergrootingen naar elk portret

Sportmagazijn

levert alle artikelen op Sportgebied

PRIJSLIJST OP AANVRAGE

Molenstraat 22 en 24a .. Den Haag

TELEFOON H. 947

The International Clothing Company

Westerstraat 25 — ROTTERDAM — Telefoon 4553

Heeren- en Jongeheerenkleeding n. maat. Uniformen en Uitrustingen

Speciaal adres voor solide

Padvinderskleeding en Uitrustingen

SLECHTS IN ÉÉN QUALITEIT HET BESTE

Op aanvrage zenden wij gaarne onze GEILLUSTREERDE PRIJSCOURANT

Etablissement d' Horticulture.

Aanleg en onderhoud van Tuinen
Abonnement voor BLOEMTAFELS en Versieringen.

Specialiteit van Bloemwerken, Bouquetten, Corbeilles en Kransen.

W. A. ZALME & ZOON, Bloemisten.

Hofleverancier van H. M. de Koningin

JAVASTRAAT No. 134. Telefoon Haag 1324. 's-GRAVENHAGE.

Stoomwasscherij

Gebrs. Heynen

Witte Brug - Den Haag

Telef. Sch. 404.

C. M. van Diemen - Dordrecht

Vaandels - Geborduurde Vlaggen

FOTO'S FRANCO OP AANVRAGE

Leverancier van de Vereeniging „De Nederl. Padvinders"

OMEGA

SCHOENWAS

DE ALLERBESTE

CHEM. FABRIEK "EXCELSIOR" ARNHEM

Schaap & Co. - Spui 8 - Amsterdam

PADVINDER-CAMERA'S 6×9 cM. van af f 7.50

REFORMPLATEN 9×12 cM. per dozijn f 1.—

Camerafabriek :: Foto-Artikelen

POLIJSTEN VAN KIJKERS EN OBJECTIEVEN

MUZIEKONDERWIJS

Zang en Piano .. Privaat- en Cursusonderwijs

Opleiding voor Conservatorium

Uitstekende referenties ter inzage

MEVROUW L. DE VISSER—BRUIJN

'S-GRAVENHAGE .. JULIANA VAN STOLBERGLAAN 47

Voor Padvinders speciale tarieven

Spreekuur: DINSDAG voormiddags van 11—12½, namiddags van 5½—7½ — TELEFOON 8861

ADVERTEERT in en ABONNEERT U op het Maandblad „DE PADVINDER"

Opleiding Portretfotograaf.

Bekwaam Fotograaf kan drie Leerlingen plaatsen.
CURSUS- EN PRIVAATLESSEN
2 keer, later 3 keer per week
Proeftijd 6 maanden f 25. Aanschaffen toestel onnoodig.
Nadere inlichtingen: *Leuvenschestraat 8, Scheveningen.*

IVENS & Co

CAMERA'S EN FOTO-ARTIKELEN
SPECIAAL VOOR PADVINDERS
DEN HAAG AMSTERDAM
NIJMEGEN GRONINGEN

Steno-School ROSMAN

VOORH. HOOFD DER REMINGTONSCHOOL

Machine-schrijven en Stenografie „Groote"
Cursus- en Privaatlessen
Opleiding Examens, ook per correspondentie
3-mndel. Cursussen Stenotypist(e)
COPIEER-INRICHTING

Noorderbeekdwarsstraat 234 :: Den Haag
(tusschen Fulton- en Weimarstraat)

Vlaggen! Medailles Insignes Vaandels!

Van Oven = Den Haag

Leverancier der 100 N. P. V.-Vaandels aan Z. K. H. den Prins der Nederlanden

VAK-INSIGNES (alle soorten) f 0.45

VRAAGT

LOUIS VAROSSIEAU'S Limonades

welke bereid zijn van Vruchten en Suiker uit de Fabriek „'t Westland" te Alphen a. d. Rijn — Hofleverancier

---

Padvinders-Instrumenten

Signaalhoorns, Trommen, Tambour-maître-stokken, Klein model Blaasinstrumenten voor fanfare, etc.

VRAAGT CATALOGUS!

Kon. Nederl. Fabriek van Muziek-Instrumenten

voorheen M. J. H. Kessels — Tilburg .. Industriestraat 46

KRUL's Koninklijke Chocolade-Fabriek Den Haag Chocolade.- Bonbons - Hopjes

---

VULSMA'S Wafelen en Poffertjes

Prinsestraat 62 Eenig in Den Haag **Tel. 2769**

5e JAARGANG APRIL 1919 No. 51

„Steeds Voorwaarts"

DE PADVINDER

Algemeen Orgaan voor de Vereeniging „De Nederlandsche Padvinders"

MAANDBLAD VOOR DEN NEDERLANDSCHEN JONGEN

Verschijnt den 1sten van elke maand — Prijs per jaargang f 4.—, Losse Nrs. f 0.40

ONDER HOOFDREDACTIE VAN:
J. F. SCHAAP JR.

REDACTIE EN ADMINISTRATIE:
REGENTESSELAAN 191 .. DEN HAAG
TELEFOON HAAG 3726

Het auteursrecht van alle in dit blad verschijnende stukken behoort uitsluitend aan de Redactie, tenzij anders wordt overeengekomen

DE JACHT NAAR DE LELIE

DOOR

G. J. RANNEFT

„WAAR BLIJFT JAN VAN SCHAFFELAAR?" klonk het uitdagend uit de duistere diepte, vanwaar een geroezemoes van stemmen opsteeg tot de plaats, waar die eene stond, die glimlachend, zwijgend stond te kijken naar de hijgende, opgewonden gestalten beneden hem.

„Waar blijft nu Jan van Schaffelaar?" klonk het weer honend, „waar blijft de dappere krijgsman, die zich niet op durft offeren door zich omlaag te storten, te midden zijner doodsvijanden?"

Maar weer bleef het stil boven.

„Welaan, mannen, zullen wij hem gaan halen," schalde het weer en een algemeen .... „ja!" .... „vooruit!" .... „sleurt hem omlaag....!!" volgde. Wild snelden allen naar de ladders, die naar boven voerden, en mannetje na mannetje klom snel omhoog, en werkte zich op de hooge standplaats....

Maar tevergeefs; met krachtige hand slaat de verdediger de opklimmenden weg, in de diepte, waar ze met een doffen dreun neerstorten, en gooide hij de ladders om, die de woeste aanvallers telkens weer plaatsten.... hij bleef de baas.

Weer was het een oogenblik rustig beneden. Hijgend stonden ze naar boven te kijken, onmachtig om dien vijand weg te slaan.

„Jongens!" schreeuwde Cor opeens, „jongens, we moeten hem hebben, hij mag het niet winnen." Opnieuw werd de aanval beraamd; alle ladders werden tegelijk aangehecht.... het ging spannen. En op een stoot op de fluit vlogen langs alle ladders tegelijk de jongens als katten naar boven, zich klemmend aan de balken en stutten met de nagels, met de tanden. Weer ploften aanvallers naar omlaag, vielen ladders krakend neer, maar de overmacht was te groot. Eén, twee waren ze boven, klemden zich vast aan den verdediger, die met inspanning van alle krachten de jongens van zich slingerde, hen naar de ladders trachtte te jagen. Maar steeds meer, taai vastgrijpende armen omklemden zijn lichaam, zijn armen.... een lasso snoerde zijn beenen bijeen! en uit de kluwen vechtenden, in de hooi-chaos stegen de overwinningskreten op van de patrouilleleiders, de assistenten: „We hebben hem....!" „Zie je wel hoppie, dat je niks te zeggen hebt...." „*Wij* zijn de baas....!!!"

„Nou, jongens, 't is mooi geweest! Nee, Tom, nou uitscheiden, we moeten aan 't werk!"

„Hebben we gewonnen?" riep Cor zegevierend, terwijl hij op den hopman de barbaarsche marteling met den stroohalm toepaste om te probeeren, of deze zich als krijgsman ook volkomen onverschillig gedurende deze foltering zou betoonen.

„Ja, dat zie je toch," lachte de hopman, „maar nu het hooi weer opruimen, en naar beneden in het troeplokaal, onze tijd is kostbaar!"

Enkele oogenblikken later was 't slagveld verlaten, het hooi weer behoorlijk opgeruimd, en hurkten allen rond den haard, nog hijgend en warm van het hevige gevecht van den heelen troepraad tegenover den hopman alleen.

Snel, zakelijk werkte de troepraad dien avond. Alles werd vlug afgedaan: de besluiten over de opleiding tot 2e klasse, over de installatie, over de oefeningen en alle verdere dingen, waarover de troepraad beslist om den gang van zaken in den troep te regelen.

„Verder niemand iets meer ter tafel te brengen?" vroeg de hopman. En na een oogenblik stilte vervolgde hij:

„Dan kunnen we overgaan tot het laatste punt, den eereraad."

Een oogenblik stilte volgde. De hopman gaf een wenk, en een der patrouilleleiders ging naar de deur en liet een jongen binnen, die blijkbaar al eenigen tijd stond te wachten.

„Jongens," zei de hopman, „je weet waarover de zaak gaat — Henk Wolbers heeft niets kwaads bedreven, maar hij voelt zich bezwaard, dat hij geen patrouilleleider van de Meeuwen is geworden in plaats van Cor Tomloo, en wil daarom deze zaak aan den eereraad voorleggen. Net als bij elken eereraad, moeten jullie uitspraak doen — ik zal daarna beslissen, of ik die uitspraak mag goedkeuren."

Henk begon te vertellen, hoe hij de patrouille voorloopig had geleid, toen de vroegere patrouilleleider plotseling van den troep wegging, hoe hij hoopte, dat hij, de oudste van de patrouille, ook leider ervan zou worden; hoe een van de leden van den troepraad al zooiets had gezegd en nu.... nu was Cor Tomloo opeens patrouilleleider!

De eereraad overwoog de klacht, besprak onder elkaar het geval, en stelde eenige vragen. Henk antwoordde, bleef eenigszins koppig op zijn recht staan, en eindigde met de mededeeling, dat hij eruit zou gaan, als hij geen patrouilleleider werd.

Even was er een weifeling te bespeuren op de gezichten van de leden van den eereraad; ze praatten opnieuw, terwijl Cor, die buiten de bespreking bleef, net als Henk op heete kolen zat.

Toen reikte de secretaris van den eereraad aan den hopman het papier over, het papier met de beslissing. Vol spanning trachtte de beide candidaten den uitslag op zijn gezicht te lezen. En doodstil was het in het ruime troeplokaal toen de hopman opstond.

„De beslissing van de eereraad," begon hij, „heb ik hier in handen en ik ga er volkomen mede accoord.... Geen padvinder," staat er, „kan zich beroepen op eenig „recht, dat hij door ouderdom patrouilleleider kan wor„den, want de hopman heeft te beslissen, wie de beste „PV. is van een patrouille."

Henk was opgestaan, en half spijtig, half boos keek hij den hopman aan. Maar plotseling, zonder te hooren, wat deze er nog bij wilde voegen, stapte hij naar de deur en liep het troeplokaal uit met een hartgrondig „stik," dat samensmolt met den dreunenden slag van de dichtslaande deur.

Cor Tomloo was doodmoe. Met de armen om zijn hoog opgetrokken knieën — de geliefkoosde houding van alle Meeuwen — leunde hij met zijn rug tegen een dennestam, en zat geruimen tijd zóó onbeweeglijk. dat de spreeuwen hem voor een boomstronk aanzagen en heel brutaal vlakbij kwamen.

„Verduiveld," riep Cor halfluid uit, en hij sprong op, zoodat de vogels onder luid gesnor verschrikt wegvlogen; „verduiveld," herhaalde hij ongeduldig.

Weer ging hij zitten, en haalde een groot, bedrukt papier te voorschijn. Daar stond het:

100 GULDEN BELOONING!

De Commissaris van Politie te Vlissingen verzoekt opsporing van

ARIE HAAS,

gekleed in Padvindersuniform. Leeftijd 14 jaar, lengte 1.50 M., blond, ovaal gezicht, het laatst gezien in het duin bij Zoutelande (Walcheren), en loopende in de richting Vlissingen. Vermiste droeg bij zich 'n ontvangtoestel voor radiotelegrafie.

Zij die inlichtingen kunnen verschaffen worden verzocht zich in verbinding te stellen met den Commissaris voornoemd.

„'t Is toch gek," mompelde Cor. „Nog geen maand ben ik patrouilleleider, en het ontvangtoestel hebben we nauwelijks, en nu is er een van m'n jongens vermist, en het toestel.... ook weg!"

Opnieuw overwoog hij alle mogelijkheden, die hij den geheelen dag al zoo vaak herhaald had tijdens het spoorzoeken in het duin — maar hij kon geen nieuw uitgangspunt ontdekken.

„Zoo kom ik er weer niet!" dacht hij, „'t is net als 'n meetkundevraagstuk.... ik moet de goeie hulplijn trekken, en die weet ik niet."

Hij greep zijn stok en wandelde langzaam terug naar de plek, waar hij Arie het laatst had gezien, toen die met hun ontvangtoestel en stok vertrok naar Vlissingen. In zijn verbeelding zag hij hem weer weggaan, vlug marcheerend om tijdig thuis te zijn en....

„.... Gevonden," riep Cor.

„.... Misschien...." liet hij er even later aarzelend op volgen.

Hij keek in de richting, waarin Arie van hier uit vertrokken was, en redeneerde: „ik heb niet goed gezocht vandaag.... ik had moeten voorstellen, dat *ik zelf* Arie was, en van plan was, naar huis te gaan. Arie was vast en zeker van plan, direct te gaan, want hij moest om half vier thuis zijn. Uit zichzelf is hij dus niet van zijn weg afgeweken en hij is ook niet ziek geworden voordat hij den weg bereikte, want dan hadden we hem gevonden. Er is dus onderweg iets gebeurd, hij heeft iets gezien, en toen is hij verdwenen.... niet uit zichzelf, dus door toedoen van anderen, vreemden....?"

Opnieuw ging Cor op zoek, en zocht in dichte zigzagslagen scherp het terrein af, lettend op elke kleinigheid. Maar weer vond hij niets, geen omgebogen grasbosje, geen spoorteeken, geen steen of....

Met eenige vlugge passen naderde Cor een boschje, dat hij al meermalen gepasseerd was, en ook doorgezocht had. Misschien zou de ondiepe greppel iets verbergen. Plotseling bukte hij zich, raapte iets op.... 't was een zakboekje, het notitieboekje van Arie. Snel, bevend van ongeduld bladerde hij het door, sloeg de bladzijden met kaartteekens om, eerste hulp bij ongelukken, met aanteekeningen over zakgeld en toen las hij, gretig, eenige haastig opgekrabbelde aanteekeningen:

Dinsdagnacht bij Roosendaal. Maken gebruik van draadlooze met zeer korte golf. Toestel hier verborgen.

Verder stond er niets.

Eenzaam en verlaten strekte de lange spoordijk zich uit door de polders en velden van Zuid-Beveland. Eindeloos lang lijkt ze, en de duistere diepte aan weerszijden van de steile helling verbergt de breede slooten, die de spoorlijn omlijsten over den urenlangen afstand.

Door dien duisteren nacht, langs die door kille motregen glanzende spoorstaven fietste een jongen. De duisternis maakte het onmogelijk het duidelijk te zien, hoe hij reed; hij reed bijna geheel op het gevoel: rechts van het smalle voetpad, langs de lijn, lag het steengruis van den spoorweg, en links was de grasrand van den afgrond, naast den spoordijk, die eindigde in het water. Soms hoorde hij het geknars van het steengruis, en dan moest hij naar links, en als hij dan weer het geruisch van de grashalmen langs de spaken hoorde dan wist hij, dat hij wat naar rechts moest gaan. En zoo, klaar om elk oogenblik naar omlaag te tuimelen in de diepte, of te vallen over de harde rails, zoo reed Cor, terwijl de motregen hem door en door kil en nat maakte.

Roosendaal, hoe ver was het nog — wel een 50 kilometer! Zou hij nog op tijd komen? Nog 3 uur fietsen, als er niets gebeurde, en wat dan nog? Waar moest hij zoeken? De telegraaflijnen naar Goes waren gestoord, en tevergeefs had de politie getracht, Roosendaal te waarschuwen. Op de fiets was Cor toen naar Goes gegaan, om daar vandaan te telegrafeeren, maar ook de verdere lijnen waren stom. En daarom reed Cor door met zijn boodschap voor de politie te Roosendaal, dat er dien nacht daar iets zou gebeuren, dat niet in den haak was.

Rechts en links van den dijk rees een donkere massa uit den polder op, en de spoordijk zelf scheen te eindigen

tegen een zwarte schaduw: dat was de spoorbrug bij Vlake, die het kanaal Wemeldinge—Hansweert overspant.

Bij het kanaal sprong Cor af; met de fiets aan de hand stapte hij de brug over, en haalde zijn zakdoek te voorschijn om zijn nek en armen wat af te drogen. Na zich overtuigd te hebben, dat het draadloos ontvangtoestel nog goed vastgesjord zat, maakte hij zich gereed, weer op te stijgen, toen hij stemmen hoorde.

„....dus alles is goed begrepen?" hoorde hij vragen, „jullie wacht, tot de locomotief uit Vlissingen gepasseerd is, en dan kan je aan het werk gaan."

„Begrepen," werd er geantwoord, „maar is de tijd niet wat heel kort? We hebben maar enkele uren, want we moeten klaar zijn tegen half tien."

„Welneen, de laatste trein naar Vlissingen moet de zaak hier niet kapot rijden; die loopt bij Dordt knijp. Hier doet de goederentrein uit Roosendaal het werk, en je hebt tijd genoeg. Laten ze niets merken bij het station. Maar wacht, ik vindt het wel wat onveilig mijn motor daar beneden te laten.... haal ze liever wat dichter bij!"

„Welneen, er komt hier niemand...." verder hoorde Cor niets meer; de mannen liepen de brug op, en schenen een en ander te bespreken.

Een oogenblik voelde Cor zich, als werd zijn keel dichtgeknepen; hij begreep, dat hij hier de draad in handen had, die hij slechts behoefde te volgen, om alles te weten; maar hij deinsde terug, vol afschrik voor de misdaden, die hier gingen gebeuren. De telegraaflijnen waren al stuk; de brug bij Vlake zou vannacht door een trein stukgereden worden.... wie weet, wat er bij Dordt gebeurde. En alleen in de duisternis voelde hij zijn machteloosheid tegen die benden, en de verschrikking te weten, dat er straks een moord op groote schaal zou gebeuren, maakte hem het denken onmogelijk.

„Naar het station". Dat was Cor's eerste gedachte, toen hij wat tot kalmte was gekomen, maar dit plan liet hij weldra varen. Wat zou het stationspersoneel kunnen uitvoeren tegen deze bende bandieten, die waarschijnlijk goed gewapend waren? Niets! En dan het gevaar dreigde allemaal van den kant van Roosendaal; daar scheen het centrum te zijn, waaruit alles geregeld werd, en daar moest hij naartoe, snel. Zou hij met de losse locomotief trachten mee te rijden? Maar — was die zelf wel veilig? De fiets duurde veel te lang of zou hij....

Opeens begon Cor haastig zijn draadloos toestel los te gespen van de bagagedrager en sprong op de fiets. Snel reed hij langs den dijk, tot hij dicht voorbij een schaduw gleed, die onbeweeglijk op den weg stond. Vlug stapte hij af, en onderzocht het motorrijwiel. Het was een prachtmachine, een zware Harley Davidson, waarschijnlijk nog nieuw. Tijd om te treuzelen was er niet. Hij sjorde het ontvangtoestel stevig achterop, sloeg de bok weg en ging op het zadel zitten. Vlug stelde hij de kranen, zette de motor aan. En voordat de mannen op de brug begrepen wat er geschiedde, snorde Cor weg, langs het station, en langs den dijk, met snelle vaart naar Roosendaal.

„Gewonnen!" juichte Cor, en vol vreugde klopte hij op de motor, als liefkoosde hij een paard. „Deze hier zal me er wel brengen!"

Al rijdend begon Cor zijn plannen te maken. De tocht over Zuid-Beveland moest hij wel langs den spoorweg maken: de doolhof van de modderige landwegen kende hij niet. Maar bij de Sloedam kon hij den straatweg nemen, en dan kon hij volle kracht loopen.... 80 KM. op de rechte einden, en zoo zou hij toch op tijd komen.

Van tijd tot tijd moest Cor afstappen, of zeer langzaam rijden, als hij bij de stations kwam. Hij doofde dan het licht van de lamp, en met moeite ontweek hij de rangeerrails en de draden van de seinpalen. Toen hij echter even voorbij Rilland—Bath, het laatste station op Zuid-Beveland, omkeek, zag hij een helder licht op de spoorlijn, een licht dat snel naderde; hij hoorde reeds het dof gerommel van de voortsnellende locomotief, die als een dreigend onheil naderde. Die locomotief.... die was zeker bemand met vervolgers, want bij de brug konden die immers iederen trein tot stilstand dwingen?

Nader en nader kwam het licht, steeds luider werd het gesteun van de machine, en het sissend geweld van de afgewerkte stoom. Stations had Cor niet meer te vreezen; als hij de Sloedam maar bereikte zonder dat dat monster hem inhaalde en vermorzelde, dan was alles gered. En, alles zettende op de laatste kans, gaf Cor aan de motor volle gastoevoer, voerde de lichtkracht van de lamp tot het maximum op. Een lichtgloed bewees hem, dat die achter hem vol opstookten; hij hoorde eenige knallen achter zich, en er floot iets langs hem heen, en

Een padvinder is hulpvaardig

Naar de teekening van Norman Rockwell in het Amerikaansche Red Cross Magazine

voor hem uit spatten de versplinterde keiën op. Maar Cor lette daar niet op; zijn oogen waren alleen maar gevestigd op dat smalle slibberige pad, met aan den eenen kant het verraderlijke grind en aan den anderen de diepte. En al zijn gedachten werden overdonderd door het wilde gehuil van de machtige Harley-Davidson onder hem, die het lange, slibberige paadje met geeuwhonger verslond. Omkijken durfde hij niet; dat stond gelijk met oogenblikkelijk te pletter te loopen op een telegraafpaal of onder de wielen van den vervolger. Maar hij zag, hoe de gloed achter hem steeds sterker werd, hij voelde een lichte schok, een brandende pijn in zijn rechterschouder — iets lauw-warms druppelde langs zijn arm, en zijn verkleumde hand. Vooruit! Kwam die zijweg bij de dam over het Sloe dan nooit! Nog een minuut, en hij zou ingehaald worden — gegrepen door de locomotief, die hij niet ontwijken kon....

Een felle, verblindende vlam vlak voor hem laaide op — de lantaarn was getroffen door een kogel — toen volgde een inktzwarte duisternis.... hij kon niet meer zien hoe hij reed en....

„Hallo! hoor je al wat?“ klonk een gedempte stem door het duister van de nacht.

Het bleef stil, slechts een licht sissen verbrak het geruisch van de regen, die langzaam op de velden en op de spoorlijn neerdaalde.

„Neen, ik hoor niets, maar lang kan het toch niet meer duren,“ antwoordde een grove stem, „de trein vertrekt 10u.22 van Dordt, en moet dus 10u.40 midden op de brug zijn, dat is dus over 10 minuten.“

„Nou, ik ben klaar voor alles; zoodra het bericht komt, gooi ik het vuur op, zoodat de machine volle kracht de brug op loopt.“

Het gesprek werd weer onderbroken; alleen het gesis van de ontsnappende stoom verried de aanwezigheid van de eenzame locomotief op de rails, met de twee mannen, die wachtten op de geheimzinnige boodschap.

Toch waren die twee niet zoo eenzaam en alleen te midden van de natte velden, als ze wel dachten. En ze vermoedden zeker niet, dat onder hun machine, onder de kolenwagen een jongen lag, dien ze al lang dood waanden, verpletterd bij die wilde jacht langs de spoorlijn. Nog juist bijtijds was Cor ontsnapt aan de dreigende dood achter hem; de motorfiets was geslipt, toen hij wat minderde en de locomotief greep de motorfiets wel, maar toen de achtervolgers stopten en de vernielde Harley-Davidson bekeken, was de berijder verdwenen. Verdronken, dachten de bandieten, en spoedig reden ze door naar hun bestemming: Roosendaal. Daar kreeg de machinist na een uur wachten order, het vuur uit te halen, en hij reed weg uit het station, naar het duistere rangeerterrein ....

Maar Cor leefde nog; toen de motorfiets vernield werd, was hij al weg, was langs den dijk geslopen, en toen de machine doorreed, zat hij achter de kolenwagen. Te Roosendaal had hij den stationschef nog juist kunnen waarschuwen, om de laatste trein naar Vlissingen niet te laten vertrekken; toen de politie het rangeerterrein echter opliep om Cor te volgen, die al weer weg was naar de locomotief, toen zagen ze, dat deze net wegreed naar Lage Zwaluwe .... op het linkerspoor!

Maar weer was de locomotief niet alleen: Cor reed mede, en al had hij alle kracht noodig om zich vast te klemmen, al beet hij zijn lippen te bloedens, hij wist zijn plaats te behouden tot de locomotief even vóór Lage Zwaluwe stopte op de donkere spoorlijn. Verborgen onder de machine luisterde hij toe, zag hoe de mannen een klein draadloos station oprichtten, hoe ze met hun handlangers bij Willemstad telegrafeerden, en wachtten op het juiste oogenblik, om de laatste trein naar Roosendaal midden op de groote brug te pletter te laten loopen.

Cor had het plan al vermoed, toen de losse locomotief vanuit Roosendaal wegreed, en zoodra hij zekerheid had, aarzelde hij niet te handelen. Vlakbij, misschien maar 500 Meter weg, glansden de gaslichten van het station Lage Zwaluwe; met de looppas daarheen, en het wissel van een dood spoor omgooien zou immers slechts het werk van enkele minuten zijn.

Enkele minuten! Met schrik bedacht Cor, hoe elk oogenblik de draadlooze het sein van vertrek voor de noodlottige locomotief kon brengen. Dadelijk weg! een seconde kon hier beslissen over het leven van eenige honderden. „'t Is toch een beroerde boel, dat we in Roosendaal zoo lang opgehouden zijn!“ hoorde Cor nog zeggen, „eigenlijk had de vorige trein hier gepakt moeten worden, die is veel zwaarder dan deze laatste.“

„Ach, 't zal wel gaan!“ lachte de man, die voor stoker dienst deed, terug, „wees maar niet bang, dat de zaak niet zal lukken, ouwe!“

Cor sloop langs de machine, om zijn plan uit te voeren. De voorlantaarn brandde niet; hij kon dus gewoon langs de rails loopen. Achter hem verdwenen de omtrekken van de machine in het duister. Vooruit! bij die lichten daar was de redding. Opeens bleef Cor staan, als was hij tegen een paal aangeloopen. Achter hem hoorde hij een kreet, een geschreeuw:

„Help! Help! Ze vermoorden ....!“ De stem versmoorde, het geluid van eenige ruwe woorden drong tot hem door. Groote God! Wat was dat voor een stem. Hoor, daar was het weer. En opeens hoorde hij een klank, die hem door merg en been ging, een schrille kreet .... de kreet van zijn Meeuwenpatrouille!

Even aarzelde Cor, hij dacht aan die locomotief, die elk oogenblik weg kon hollen naar de brug, toen ijlde hij terug naar de machine, die nog doodstil in het duister stond.

„Ziezoo, dien PV. zijn we over een kwartiertje ook kwijt, net zooals dien ander daarbij de Sloedam!“ lachte de stoker. „Wees maar niet benauwd, mannetje, we zullen je een zacht plaatsje op de kolen geven, als de wagen straks wegrijdt, hoor! En dan zal je onze mannen zeker niet meer afluisteren, als ze met hun werk bezig zijn ....“

„Het is tijd!“ viel de machinist opeens in de rede. „Nog drie minuten, en we laten hem op de trein los!“

„Nog drie minuten!“ in dien tijd kon Cor nog net het station bereiken, en de wissel overgooien! Maar dan.... dan zou Arie Haas ook sterven, dan zou hij verpletterd worden door het ijzer van de vernielde locomotief! Maar toch, het moest; één leven of honderden levens, en Arie was toch in elk geval verloren. Bliksemsnel flitste dit alles door Cor's hoofd. Maar onbeweeglijk bleef hij staan, hij dacht er niet langer aan, weg te vliegen naar de wissel, hij had een besluit genomen, een vast besluit, zooals elke PV. op elk oogenblik van zijn leven dat kan nemen, ook al moet hij daarbij zijn eigen leven op 't spel zetten. Aandachtig volgde Cor de verlichte wijzers van zijn horloge, volgde hij die blauw-witte vlek die tergend langzaam over de wijzerplaat kroop. Nog één minuut, nog 45, nog 35 seconden. Cor stond onbevreesd voor het machtige monster, dat trillend en bevend op de rails stond, dat bulderende stoomwolken omhoog slingerde uit de veiligheidsklep. Hij zag, hoe een gestalte van de machine sprong .... 't was tijd! Snel greep hij zich vast aan een buffer, zette zich in steun. En enkele oogenblikken nadat Cor voorop de locomotief was geklommen, voelde hij een lichte trilling, steeg er een diepe zucht uit den schoorsteen omhoog, en bewogen de lichtjes van het station zich steeds sneller naderbij .... de doodenrit begon.

Zich vastklemmend aan de stangen, die buiten aan de locomotief aangebracht zijn, bereikte Cor de standplaats van den machinist .... ze was ledig. Op de donkere kolen zag hij iets bewegen, een vastgebonden jongen, die wanhopige pogingen deed zich van zijn banden te bevrijden — dat was Arie. Maar Cor had geen tijd om zich met hem te bemoeien, hij greep de kruk, waarmede hij de stoomtoevoer kon afsluiten. Op dat oogenblik snelde de trein voorbij het station, hij zag, hoe het personeel schreeuwde en ontzet zwaaide om te stoppen, maar in een oogwenk waren ze voorbij. Cor drukte de kruk neer, maar deze gaf niet mee, hij hing er met zijn volle gewicht aan, het gaf niets, de afsluiter zat vast, hij kon ze niet verwikken. Met stijgende ongerustheid greep hij de kolenschop, gaf eenige flinke slagen op het weerspannige ijzer .... het gaf niets. Toen drong een vreeselijke gedachte tot hem door, hij gooide de vuurdeur open, en toen de felle gloed van het steeds aangewakkerde vuur het inwendige verlichtte zag hij, dat zijn vrees waar was, de kruk was vastgebonden met een ketting.

Een verschrikkelijke angst voelde Cor in zich opkomen, een doodelijke ongerustheid, hij vocht er met heldenmoed tegen, maar hij wist, dat het geen droom was, maar werkelijkheid. Recht vooruit zag hij het licht van den personentrein, nog maar heel klein, maar het werd snel helderder. Hij greep de kraan van de fluit en liet deze

wild gieren, tot zijn ooren pijn deden. Maar wat gaf het? De trein was al op de brug, en hij stond ook op het punt ze op te rijden.

Een reddende gedachte kwam in hem op: de rem kon hij nog gebruiken, de krachtige Westinghouserem, die wellicht in staat zou zijn deze wilde vaart te stuiten. Maar een kort onderzoek toonde hem, dat ook deze laatste uitkomst afgesneden was — de klep was toegeslagen.

Verloren! Nog enkele minuten en 't was afgeloopen. Daar reed de locomotief met wilde vaart de eerste boog op, met donderend geweld. De brug beefde tot in zijn grondvesten, scheen te wankelen op de steenen peilers. Witte stoomwolken stegen bulderend op uit den norschen, korten schoorsteen, de locomotief, tot op uiterste vaart opgedreven, schokte heftig heen en weer en dreigde elk oogenblik te derailleeren, achter uit de kolenwagen werden de kolen wild weggeslingerd.

En achter op de locomotief, in den oranjegloed van het vuur, temidden van het dooreen geslingerde gereedschap, zaten de twee jongens, dicht tegen elkaar gedrukt, met wijd open oogen starende in den fellen gloed. Ze wilden niet kijken, ze wilden niet zien, hoe snel hun dood naderde.... Cor had zijn ongekwetste arm om Arie heengeslagen, als wilde hij hem beschermen, hij, de patrouilleleider, die alles voor zijn jongens wilde opofferen, tot zelfs zijn leven toe; die de PVs-belofte, welke hij lang geleden, op een zonnigen voorjaarsdag uitgesproken had, ook in dezen verschrikkelijken nacht tot het uiterste getrouw bleef.... zijn plicht te doen tegenover den Hoogsten!

Zoo liepen de beide treinen op elkaar in, tusschen den zwarten hemel, en de diepe, kille stroom daaronder....

Een hevig gesteun, een onregelmatig gesis van versche stoomwolken klonk uit de losse locomotief — de machine schokte hevig, als wilde ze uit de rails springen. Nog enkele bogen, en de botsing geschiedde — zou geschieden. Maar een reuzenkracht scheen de machine tegen te houden; de wielen spoten stralen vuur, witte vlammen. Het wilde gestamp over de rails verminderde snel, steunend stopte de machine, liep achteruit.... liep het stuk terug, vanwaar ze zoonet gekomen was, snelde weer langs het station, om zijn vaart langzaam uit te loopen op de lange lijn naar Roosendaal.

En toen het spoorwegpersoneel uren later bij de machine kwam, die uitgedoofd stond te wachten als een vermoeid paard, en men de beide jongens vondt, toen lag Cor bewusteloos over de handel, waarmee hij de schaarbeweging nog had weten om te leggen, waarmee hij tegenstoom had gegeven....

.... en waarmee hij had bewezen PV. te zijn.

DE RIDDER

OP ZEKEREN TIJD zaten een moeder en haar jongen bij het vuur in hun kleine woning. De moeder naaide de kleedingstukken. Haar handen bewogen zich vlug en de naald vloog op en neer. De jongen las een boek, alles over ridders en avonturen en de schitterende daden van lang geleden. Het vuur knapte en spatte en nu en dan zuchtte de moeder, maar zij hield niet op met naaien. De jongen deed het boek toe, want hij was er meê klaar. Hij keek naar zijn moeder. „Waarom naait gij altijd," zei hij. „Omdat, lieveling, wij te arm zijn om kleeren te koopen. Daarbij zijn deze voor jou en dat doe ik graag." „Als gij maar een beetje wachten wilt," zei de jongen trotsch, „zult u zien wat ik voor u zal doen. Als ik niet meer op school ga, zal ik avonturen beleven als werkelijke ridders." „Wel, wat deden zij? zei de moeder.

De oogen van den jongen dansten en schitterden en hij vertelde haar van de grootsche daden der ridders — hoe zij hulpelooze jonkvrouwen verlosten; hoe zij gevaarlijke reizen ondernamen; hoe zij angstverwekkende bosschen doortrokken; draken versloegen en vol roem teruggkwamen en somtijds met gouden schatten.

De jongen was buiten adem toen hij ophield. „Hoe mooi!" zei de moeder. En toen zei ze plotseling: „Wel ik heb mijn schaar boven laten liggen.... Ik denk dat ridders nooit naar boven loopen om een schaar te halen." „O neen!" riep de jongen verachtelijk, „zij leefden in kasteelen en deden groote dingen, weet u!" „Maar verlangden de meisjes, die zij beminden, nooit dat zij haar schaar haalden?" vroeg de moeder vriendelijk. „O neen! natuurlijk niet," zei de jongen. „Ik denk niet dat de meisjes scharen hadden." „Goeie genade! zei de moeder en brak de draad met haar vingers. De draad was sterk en er kwam een klein bloedig streepje, waar de draad haar vingers had gesneden. „En zoo," vervolgde de jongen, „als ik groot zal zijn, zal ik alles voor u doen. Ik zal sterk en dapper zijn. Ik zal naar verre landen gaan en met schatten thuiskomen. Ik zal een kasteel voor u bouwen en dienstboden zullen al uw werk doen, en gij zult zijden en satijnen japonnen dragen en juweelen en nooit, nooit meer naaien. Gij zult nooit meer werken want ik zal alles koopen, wat gij noodig hebt." „Dat zal aardig zijn," zei de moeder. „En u zult nooit meer moe zijn," vervolgde de jongen. „U zult een mooi gouden bed hebben om in te slapen en geen trappen meer behoeven te klimmen als u hoofdpijn hebt en uw beenen pijn doen. O, bent u niet blij zoo'n zoon als mij te hebben?" „Dat ben ik inderdaad," zei de moeder. „En ik zal u vertellen, wat ik nog meer zal doen," riep de jongen. „Ik zal.... „Wacht een oogenblikje," zei de moeder, haar naaiwerk ter zijde leggend en langzaam van haar stoel opstaand. „Ik kom dadelijk terug. Ik moet even naar boven om mijn schaar te halen...."

VIVIAN T. POMEROY.

Uit „the Christian Commonwealth".

DE ZOMER-VACANTIE

IN MEMORIAM

IV

DE VOLEWIJKER JONGENSCLUB

VOORJAARSWERKZAAMHEDEN IN DEN TUIN

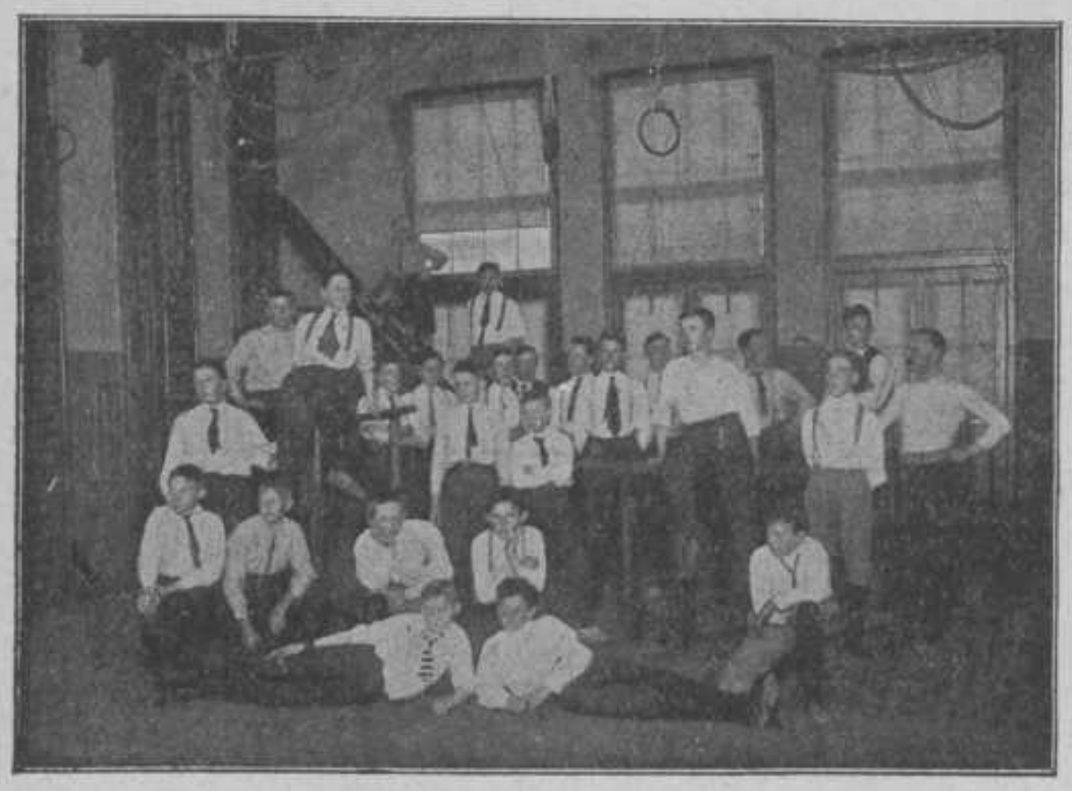
In het „Handelsblad" van 17 Juni 1918 lazen we het volgende stukje van Jhr. Jan Feith over het werk van bovengenoemde vereeniging:

Jongensleven over het IJ.

Aan den overkant van het IJ groeit alles met jeugdige frischheid en kracht — een nieuwe, nette stad, een jong, welig bosch, een aardig en ruim park, aantrekkelijke straatnamen en blijkbaar ook een aanpak-geest bij de Vogelwijk-bewoners!

Aan dien anderen kant van de ons scheidende IJ-grens daar is ook een frisch, fiksch opgezet jongens-wereldje aan het worden. Het ademt een eigen, gezonden geest. Het draagt een eigen naam en karakter. De naam luidt „De Volewijker Jongensclub". En om haar leuk karakter lijkt het de moeite waard, hiervan iets te vertellen.

De bedoeling is den Volewijker jongens ontwikkeling te geven, buiten hun schooluren om. Dit geschiedt maatschappelijk, verstandelijk, godsdienstig-zedelijk en lichamelijk. Ziedaar een programma, dat onze hedendaagsche sleur-paedagogie een eind vooruit schiet!

DE GYMNASTIEK-CLUB

De godsdienstige grondslag — geen antithese, maar synthese! — heeft niet de bedoeling, den jongens naar eenige belijdenis te vragen. Doch de leiders der jongensclub over het IJ meenen, dat in den bijbel een aantal beginselen, nuttig voor zien en karakter, voorkomen, welke, waar het pas geeft, toegepast kunnen worden. Op de wekelijksche samenkomsten tusschen leiders en jongens worden dan besprekingen of lezingen gehouden over allerlei onderwerpen, voordrachten en vertellingen met lichtbeelden op allerlei gebied — maar steeds worden zulke avonden geopend of gesloten met een zoogenaamde „aandacht", waarbij een kort, doch ernstig woord van hoogere beteekenis wordt gesproken,

Voor hetgeen 't overige aangaat is de Volewijker Jongensclub in verschillende afdeelingen verdeeld. Door een door 't Rijk bezoldigd gymnastiek-onderwijzer worden gymnastiek-cursussen geleid in de Havikslaan-school, terwijl in de openlucht aan sport en spel wordt gedaan, met onderlinge wedstrijden in voetbal, lichte athletiek, verkennen, estafetteloopen, enz.

Voor den zomer wacht het tuinwerk, onder toezicht van bevoegde leiders. Er is daar een tuin beschikbaar van 400 vierkante meter, gelegen op het terrein van „Buitenzorg", beheerd door het Comité voor Volkstuinen. Op Zaterdagmiddagen, en met de lange avonden ook op weekdagen, wordt daar in sier- en moestuin gearbeid.

De ouders der jongens treden als koopers op. Er is daar een eigen tuinhuisje, waar de leiders wel 'n kwartiertje vinden om van hart tot hart met hun jongens te spreken.

Dan een zomerkamp als voornaamste zomer-ontspanning!

's Winters wachten andere ontspanningen en werkzaamheden. Onder deskundige leiding worden bezoeken

aan onze Amsterdamsche musea gebracht. In het vergaderlokaal staat een wel-voorziene jongensbibliotheek ter beschikking. Daar worden ook gedurende de wintermaanden de slöjd-cursussen, alweer onder deskundige leiding, gehouden, terwijl eenmaal 's jaars een tentoonstelling met verkoop van de vervaardigde houtsnijwerken en figuurzaag-pronkstukken ingericht wordt.

Een spaar-stelsel is ingesteld, opdat de jongens van de club voldoende dubbeltjes-spaarbons kunnen apart leggen voor kamp, zomerreisjes en andere doeleinden.

Van allerlei slag jongens zijn lid van deze aardige,

KAMPHUIS BLOEMENDAAL — HET ONTBIJT

klein-maatschappelijke Volewijker instelling, jongens van Gymnasium en H.B.S., maar even goed van Ambachtsschool en fabriek. En geen aardiger bezoek dan in de zomersche dagen per Valkenweg-pont het IJ over te steken en de Volewijker Jongensclub daarginds in volle actie te zien, hetzij op hun „Buitenzorg", dan wel op hun voetbal- en sportveld, in hun gymnastieklokaal of onder het verpoozende theedrinken, met het daarbij zoo rustig passende oogenblik van jongensernst voor hun „aandacht".

Een jong geluid in een jonge stad!

HERHAALDELIJK bereikten den kapitein van zeker regiment ernstige klachten over de slechte soep, die den mannen werd voorgezet. Eindelijk werd hem dit beu en droeg zijn luitenant op, het zaakje eens 't in reine te brengen. Deze, een piepjong kereltje, nam zich voor, zich ernstig van zijn opdracht te kwijten, om bij zijn kapitein een wit voetje te krijgen.

Onverwachts stevende hij dus in hoogst eigen persoon naar de keukens, vast besloten, de soep zelf te proeven. Hij had daartoe al een lepel bij zich gestoken.

Het geluk was hem gunstig, want juist kwamen twee koks, met een reusachtige ketel tusschen zich in, naar buiten. Ons luitenantje stormde er op af, en beduidde hen, dat ze halt moesten maken.

„Ik wil eerst die soep proeven, voordat zij naar de manschappen gaat," bulderde hij, hopende op die manier indruk te maken. Hij haalde zijn lepel te voorschijn en duwde den kok, die hem in de rede wilde vallen, eenvoudig op zij. Voorzichtig schepte hij zijn lepel vol van de vuilgele vloeistof, waarin stukjes aardappel lustig ronddobberden. Hij zette den lepel aan zijn mond en goot langzaam het vocht naar binnen. Maar plotseling werd zijn gelaat spierwit, onmiddellijk daarop vuurrood en terwijl hij de lepel van zich afslingerde, bulderde hij, briezend van woede:

„Kèrels, zijn jullie heelemaal gek, om den soldaten zóó iets te durven voorzetten!

Dat is!.... dat is!...."

„Water, luit', waarin we zoo net de borden van de compagnie hebben afgewasschen!".... is het lakonieke antwoord van den kok.

***

Een leeraar spotte weer eens voor de zooveelste keer op het tegenwoordige geslacht.

„Jullie", riep hij in 't vuur van zijn rede uit, „jullie zijn papkinderen, verwende schoothondjes, anders niet. Vergelijk jullie bijvoorbeeld eens bij de Spartaansche jongeren. Vóórdat die naar hun „scholae" gingen, kleedden zij zich uit en zwommen driemaal een breede rivier over.

Jansen, waarom lach je", breekt hij plots zijn speech af."

Jansen antwoordt niet en blijft gemoedelijk doorgrinneken.

„Nog eens, Jansen!" raast meneer, „waarom lach je, vlegel?"

KAMPHUIS — DE EENE ZIJDE DER SLAAPZAAL

„Omdat.... hi-hi.... omdat ik wel eens zou willen weten, hoe zij hun kleeren terugkregen, als zij er drie keer over zwommen!"

P. M. B.

SPOORZOEKEN

DOOR

M. DE KONING, HOUTVESTER HEIDE-MAATSCHAPPIJ

II.

NA DE LANGOOREN krijgen we een minder algemeene diersoort, die echter nog tamelijk veel in bosch en veld wordt aangetroffen, nl. de *Vos*. Op onze zandgronden wordt hij in den sneeuw nog wel eens gespeurd.

Het spoor van den vos bestaat uit een reeks van onduidelijke hondenpooten. Toch is het niet met het spoor van den hond te verwarren, want in de eerste plaats heeft de vos lang behaarde teenen, zoodat de afdruk van de poot niet altijd scherp omlijnd is. Bij kortharige honden is dit veel meer het geval. Ook slaan de middenste teenen bij den hond verder uiteen dan bij de vos. Het

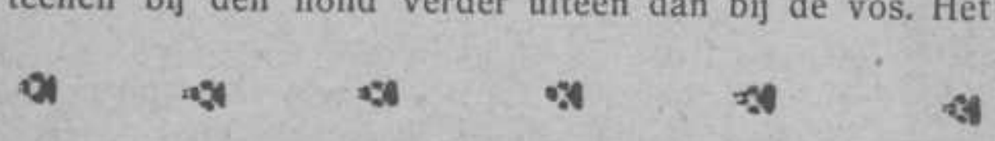

Fig. 1

duidelijkste kenmerk is echter de stand van de afdrukken ten opzichte van elkaar. De vos loopt nl., wanneer hij niet wordt afgeleid of opgeschrikt, gaarne in een sukkeldrafje en zet dan de pooten steeds vlak voor elkaar, zoodat de afdrukken ongeveer in een rechte lijn liggen. De hondenpooten staan wijder uiteen, een hond loopt ook minder regelmatig, wijkt dikwijls af, loopt niet recht door. Ook zijn de afdrukken der hondenpooten natuurlijk niet alle even groot, want er zijn groote en kleine honden! Zoodra de vos echter iets in de gaten krijgt, dat

Fig. 2

hij voor z'n middagmaal denkt te gebruiken, duikt hij ineen en nadert nu met kleine pasjes, steeds zijn prooi bespiedend. Dan krijgen we het spoor, dat in de tweede afbeelding is aangegeven.

Wanneer de afdrukken in den sneeuw staan en de vos heeft zijn prooi bij zich, dan ziet men onregelmatige vegen, vooral wanneer de sneeuw dik ligt. Het is dan een poot of achtereind van een haas of konijn of een vogel, dien hij in den bek had, en waarvan een deel over den sneeuw sleept. Op die wijze kan men soms ook een veeg van den langen staart in den sneeuw gewaar worden.

Natuurlijk moet men zich bij het nagaan van sporen ook rekenschap geven van de omstandigheden en geen vossen willen speuren op plaatsen waar ze niet voorkomen. Maar op de Veluwe en in den Achterhoek, en ook in Drenthe, zitten er genoeg. Ze bewonen holen, die ze liever niet zelf maken. Als ze kunnen, nemen ze holen van konijnen of dassen of maken gebruik van toevallige holten. Bij koud en nat weer blijft hij hier stil liggen, bij mooi weer komt hij er uit. De holen hebben verschillende uitgangen, zoodat hij gemakkelijk ontsnappen kan als hij wordt verontrust. Deze uitgangen bevinden zich meestal op plaatsen, waar ze niet gemakkelijk worden ontdekt.

Het meest zal men de vos aantreffen op terreinen waar bouwland, struikhout en bosch elkander afwisselen. Hij weet wel, dat daar het meest voor hem te vangen is, want alles is van zijn gading: vogels, eieren, muizen, hazen, konijnen. De nabijheid van menschen schuwt hij niet. Hij rekent op zijn vlugheid, zijn voorzichtigheid en tegenwoordigheid van geest. De oudere mannetjes (rekels) laten zich niet gemakkelijk vangen en ze leeren aan hun jongen, die langen tijd bij de ouders blijven, alle trucs, waarmee ze later hun leven kunnen redden. Denk maar niet, dat een vos, die bij een boerderij woont, hier de kippen zal weghalen! Hij gaat kalm een half uurtje verder, langs een omweg en zorgt zoodoende, dat men hem niet verdenkt. Voor z'n hol zal je geen veeren, afgekloven beenderen of bloed vinden! Dat zou hem maar verraden.

Wanneer hij in gevaar is, tracht hij voorzichtig weg te sluipen en maakt van iedere dekking gebruik. Is hij ontdekt, dan zet hij er de sokken in, en wel zoo, dat men niet meer dan een schim voorbij ziet vliegen. In een klem, die beduimeld is door menschenhanden, laat hij zich niet vangen, en wanneer hij ziet, dat het terrein, waar de klem ligt, ook maar een weinig veranderd is, dan koestert hij direct argwaan.

Maar genoeg over den „rooden roover met het Mephistopheles-gezicht". We geven hier nog een afbeelding van een slanke vossepoot met spitse nagels en een plompe poot van een dashond met stompe nagels (fig. 3) en gaan dan over tot de beschrijving van een ander roofdier, dat minder algemeen voorkomt, nl. de *Das*. Deze heeft ook een hol onder den grond, dat zij meestal 's nachts verlaat om voedsel te zoeken. Dit bestaat uit wortels, jonge konijnen, eieren, muizen, kevers, enz. Tegen den ochtend komt zij weer thuis. Het spoor is te kennen aan de lange nagels en de breede voetzool

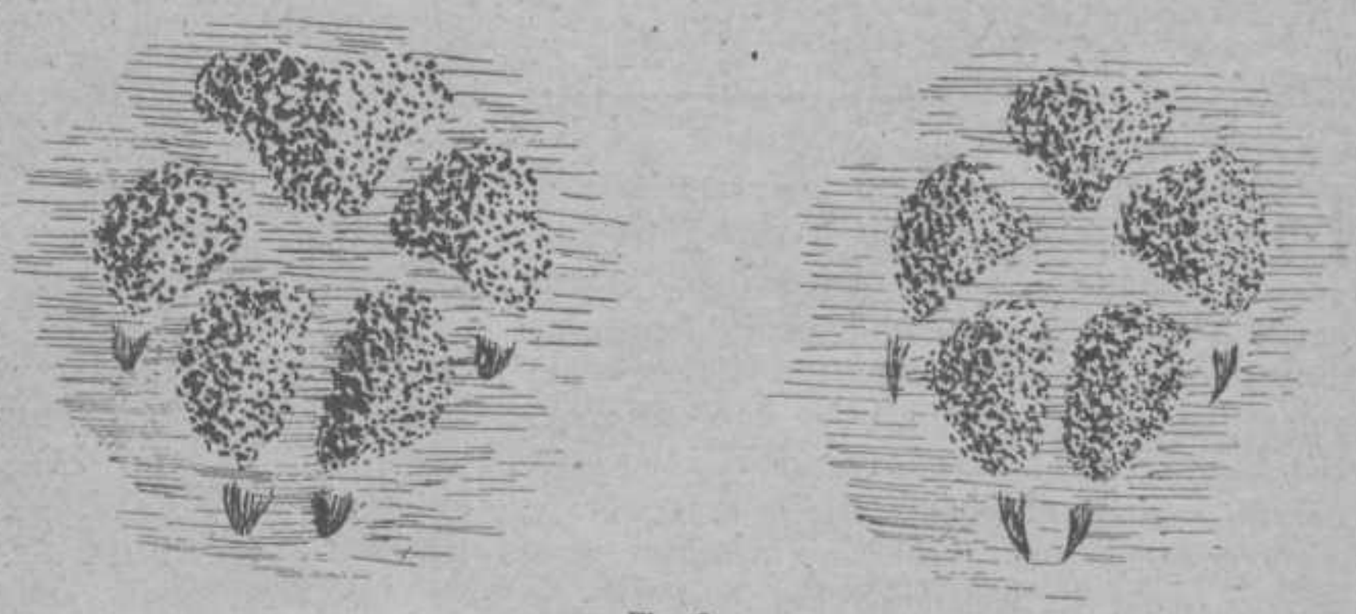

Fig. 3

(fig. 4). Die nagels zijn een gevaarlijk wapen, wanneer zij bv. door honden in het nauw gedreven wordt. Overigens is het een nurks en onverschillig vrouwtje, dat kalm haar gang gaat en niet bijzonder schuw is. Haar stug zwart en wit haar vindt men nog wel eens aan takjes en struikhout hangen, wanneer zij daar 's nachts voorbij gekomen is. Aan het hierbij afgebeeldde spoor

kun je zien, dat zij haar pooten onder 't loopen naar binnen draait, net als een baloorige schooljongen. In boschrijke streken, bv. in den Achterhoek, komt de das nog wel voor.

Tot slot nog het spoor van den *Otter* (fig. 5), een roofdier, dat zich aan den waterkant ophoudt en aan de kleine rivieren in Brabant en Limburg nog vrij talrijk

Fig. 4

voorkomt. Daar de otter zwemvliezen heeft, is zijn spoor gemakkelijk te kennen. Het is een lenig, slank dier, met een langen, dikken staart, die in den regel ook zijn spoor achterlaat. Op het land is hij vrij onbeholpen, maar in 't water is hij buitengewoon vlug en zeer bedreven in het vangen van visch. Als hij onderduikt knijpt hij de platte neusgaten en de kleine oortjes dicht en is dan geruimen tijd niet meer te vinden. Soms drijft hij dicht aan de oppervlakte, alleen de neusgaten en de oogen boven water, „om te zien zonder gezien te worden". Zijn hol

Fig. 5

heeft, evenals dat van den vos en de das, verschillende uitgangen. De hoofduitgang mondt uit onder water, de woonkamer echter ligt hooger, zoodat er geen water in kan loopen.

Wij geven hier een afbeelding van het otterspoor zooals

Fig. 6

het er uit ziet, wanneer hij loopt (fig. 5) en wanneer hij zich sprongsgewijs voortbeweegt (fig. 6).

OEFENSTOF

Stadsoefening.

AL NAAR DE GROOTTE der plaats, wordt deze geheel of gedeeltelijk afgezet, bij voorkeur aan de buitenwijken. De bezetters mogen, dit moet duidelijk worden aangegeven, niet buiten een zeker gedeelte der stad komen. Voorts moet er rekening mede gehouden worden, vooral wanneer deze oefening overdag gehouden wordt, dat niet *alle* toegangswegen zwaar worden bezet, zoodat de mogelijkheid van doorkomen moet blijven bestaan, m.a.w. het oefengebied moet eer te ruim, dan te klein worden genomen. Dit geldt voor vele oefeningen, waarbij steeds de grootste moeilijkheid is de kansen van beide partijen (dus ook van de partij, waarbij de leider zich voegt) gelijk te stellen. Dit maakt voor beide zijden de oefeningen veel spannender.

Eenige verkenners worden nu uitgezonden om berichten te brengen in de stad, die belegerd wordt verondersteld. Het doorbrengen der berichten bestaat hierin, dat de verkenners, die elk een stadsbriefkaart bij zich dragen, geadresseerd aan den troepleider en met den naam van den verkenner als afzender ingevuld, moeten trachten deze kaarten op het (hoofd)-postkantoor in de bus te doen. De verkenners mogen zich in zooverre vermommen, dat het dragen van een overjas (kraag neer) over hun volledig scoutuniform en een pet in plaats van hoed is toegestaan.

Op zeker tijdstip beginnen de verkenners hun aanval. Het binnenkomen der stad in wagens of op fietsen is verboden. Ziet een verdediger een verkenner, dan roept hij: „Verkenner halt!" De verkenner geeft den verdediger zijn kaart, waarop deze zijn naam schrijft en de spion moet weer naar het uitgangspunt terug. Kan evenwel een verkenner ongemerkt een verdediger bereiken en hem met de hand aanraken, dan is de verdediger af. Op het postkantoor moet de verkenner den juisten tijd invullen en de kaart posten. Het doorbrengen van een ander's kaart is verboden. De oefening, die mede zeer geschikt is voor avondoefening, eindigt op een vooraf bepaald tijdstip. Winner is hij, die zijn kaart met het kleinste aantal handteekeningen het vroegst heeft gepost.

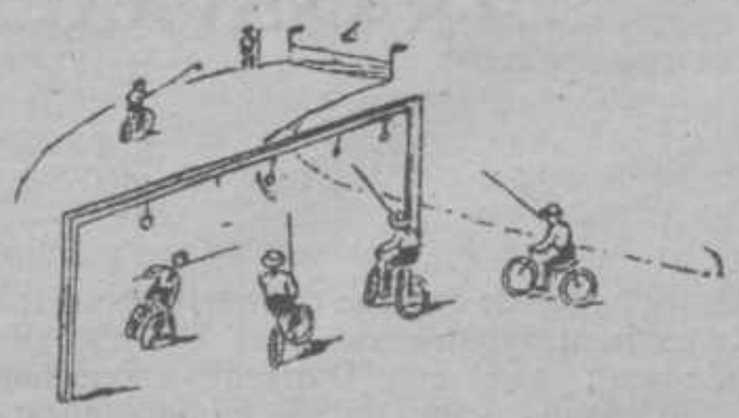
(Rijwiel)-spelen.

Het *appelhappen* is een zeer leuk rijwielspel, waarbij de baan recht is, het beginpunt tevens de eindstreep zijnde. Een aantal emmers (gelijk aan het aantal deelnemers) half gevuld met water, waarin een appel, staat

op de eindstreep. De deelnemers trachten nu, van de beginstreep (pijltje) komende, zonder de handen te gebruiken, den appel uit den emmer te happen, terwijl ze met één hand hun fiets vasthouden. Ook gedurende 't terugfietsen mag de appel met de handen niet worden aangeraakt.

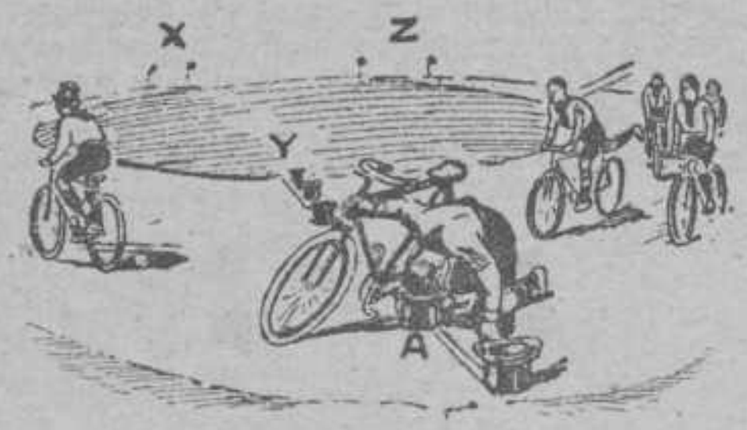
Dan volgt het „*ringsteken*", waarvoor een soort van voetbal-goal moet worden gemaakt, aan de dwarslat waarvan aan dunne katoendraden gordijnringen hangen

(aantal weer gelijk aan deelnemers). De goal staat halverwege de baan; komen de wielrijders nu hier aan, dan

moeten ze trachten hun stok door de ring te steken, deze af te rukken en mede te nemen naar het eindpunt. Mist men, dan moet buiten de palen teruggereden worden tot minstens 20 M. voor de ringen, binnen welken afstand niet naast de fiets geloopen mag worden.

De *hoeden-race* is zeer grappig De mededingers vertrekken op hun rijwiel van Z. Halverwege den weg, bij IJ, staat een rijtje hoeden (aantal gelijk aan aantal deelnemers). Als de racers de hoeden bereiken, moeten ze

afstappen, met één hand hun fiets vasthouden en den hoed opzetten zonder deze met de hand aan te raken. Valt de hoed tusschen IJ en X (de eindstreep) af, dan mag deze weer op die plaats op dezelfde wijze worden opgezet.

Binnenspel.

Kamer-golf. Iedere speler neemt een speld en een nummer van „De Padvinder", waaruit hij een kolom kiest, die niet onderbroken is door een advertentie of illustratie. De kolom van iederen speler moet natuurlijk verschillend zijn. De eerste speler leest de eerste regel van zijn kolom en neemt daaruit het woord met de meeste, bv. 3 lettergrepen; afgebroken woorden tellen niet mee. Hij telt nu 3 regels naar beneden en houdt deze regel (de 4e dus) aangewezen met de speld. Zoo gaat het spel door, tot de 1e speler zijn 4e regel weer opleest en weer verder aftelt. Winner is hij, die 't eerst de laatste regel bereikt.

De volgende bepalingen, die voor wijziging en aanvulling vatbaar zijn, moeten worden in acht genomen:

1e Komt het woord *halt* of stop in den regel voor, dan wordt een beurt overgeslagen;

2e Komt een getal onder de 5 voor, dan mag men 't aantal regels van dit getal verder tellen;

3e Bij een getal van 5 tot en met 9 moet het aantal worden teruggeteld.

Buitenoefening.

Verondersteld een troep van circa 30 à 40 jongens, welke troep in twee partijen wordt verdeeld en wel de *verdedigers* en de *aanvallers.* Om de bovenarmen der PVs zitten witte en bruine papieren banden, en wel van de aanvallers bv. witte en van de verdedigers bruine banden.

De aanvallers moeten nu beproeven een voorwerp (bv. een patrouille-vlag) naar een door beide partijen vooruit bepaalde plaats te brengen, terwijl daarentegen de verdedigers dit moeten verhinderen, ja zelfs moeten probeeren de vlag in hun bezit te krijgen. Wanneer nu de vlagdrager der aanvallers ziet, dat zijn band, en dan natuurlijk ook zijn vlag (want als de vlagdrager buiten gevecht is gesteld door het afrukken van den band, dan moet hij de vlag zonder protest overgeven) in gevaar is, dan mag hij de vlag overgooien naar een PV. van zijn partij, die nog mee mag vechten en deze kan probeeren de vlag door te brengen.

Wanneer de vlag in handen der verdedigers komt, moeten deze probeeren de bewuste vlag in veiligheid te brengen, daar anders de aanvallers weer het volste recht hebben haar te heroveren, zoodat dan hetzelfde in omgekeerden zin plaats vindt. Wanneer de vlag op de afgesproken plaats is, fluit de leider en de oefening is afgeloopen. Nu ontvangt ieder voor een afgerukten band der tegenartij 5 en voor de patrouillevlag 25 punten. Het verdient aanbeveling op de banden een troepstempel te zetten en daarvoor de 5 punten te geven. Het komt er bij deze oefening op aller handigheid aan.

Bv. het volgende:

Een partij der aanvallers stuit op een troepje der verdedigers en een verwoed gevecht begint. Nu sluipt een der aanvallers door de verdedigers heen en de vlagdrager gooit over de hoofden der tegenstanders de vlag naar hem toe. Hij zet het op een loopen en de vlag komt veilig op de afgesproken plaats. Dus verdedigers, weest daarvoor op je hoede!

Ingezonden door P. ELVERDING,
1e Vaandrig, Troep 2, Amsterdam.

***

„Voor de beste inzending A (buiten- of binnenspel) en B (oefening) geven we iedere maand als prijs een map „Jongensleven". Met deze mededeeling hebben we vorige maand deze nieuwe rubriek ingeluid, met de beste verwachtingen voor de belangstelling in „Oefenstof". Helaas, dat is tegengevallen. Nog eenige maanden zullen we de rubriek voortzetten. Komt er inmiddels niet meer medewerking, dan voelt de Redactie in deze zich gedéchargeerd en heffen we „Oefenstof" op.

De map wordt deze maand gezonden aan Vaandrig Elverding, Balth. Floriszstraat 12, Amsterdam.

TRANSVAALSCH JONGENSLEVEN

DOOR H. B.

IV. — TERUG NAAR HOLLAND.

EINDELIJK begon de dag van ons vertrek snel te naderen. We zouden repatrieeren met het s.s. „Ibis", toebehoorend aan een Duitsche maatschappij, dat binnen een maand van Durban (Natal) moest afvaren.

Van heinde en verre kwamen vrienden en kennissen, om afscheid te nemen. Gezellige fuifpartijtjes waren aan de orde van den dag, dat begrijp je. En de pret werd nog verhoogd door een massa sjacherzaakjes, want wij namen slechts voorwerpen van waarde mee en dingen, die op reis niet gemist konden worden of waaraan wij persoonlijk gehecht waren; de rest werd verkocht. Bij het pakken van de koffers zorgden wij, dat ook 'n heele

collectie wapens, curiositeiten en jachttropheeën een plaatsje vond. Telkens kwamen wij weer met iets aan, dat beslist mee moest.

Ten slotte vond vader het welletjes en werden de hutkoffers vooruitgestuurd naar Durban.

In het station wisselde men handdrukken en zoenen, dat het een aard had. Ik moet eerlijk zeggen, dat ik een gevoel van blijdschap niet kon onderdrukken, toen het afgeloopen was en wij in den trein zaten. Nog een poosje zwaaien met hoeden en neusdoeken en .... de band, die ons aan Transvaal bond, was verbroken.

De „Ibis" maakte de reis langs de Oostkust van Afrika. Dat is wèl zoo leuk; als je wat wilt zien tenminste, want verscheidene havens worden aangedaan, o.a. Delagoabaai, Beira, Mozambique, Dar-es-Salâm, Zanzibar, Tanga, Mombas, Aden, etc.

In Zanzibar gingen we aan land. Nog steeds bezit ik een mooi stel koperen pulletjes, kunstig met de hand gedreven, dat mij daar door de inlanders is aangesmeerd. Overal kun je interessante dingen zien en koopen.

Aden is bekend om zijn reusachtige waterwerken.

In de Roode Zee passeerden wij eenige schepen met bestemming naar Nederlandsch Indië. Zonder kijker konden wij de menschen aan boord zien, wij wisselden een groet door elkaar met zakdoeken toe wuiven. Overigens is het op zee vrij eenzaam. Ik kan mij best voorstellen, dat onder de oudere passagiers verveling ontstaat, want er heerschte vaak een begrafenisstemming, vooral in 't begin. Zoo'n schip is net de maatschappij in verkleind formaat. De menschen probeeren elkanders zaken te weten te komen, spreken kwaad achter elkanders rug en doen allerlei dingen, waarmede zij ook in de groote maatschappij hun vrijen tijd zoek brengen.

Er was een vrij groot aantal jongens en meisjes aan boord en de meesten waren leuke lui. Wij begonnen met het maken van ontdekkingsreizen in het schip. Wij keken overal rond. Op verzoek mochten wij zelfs de machinekamer zien. Dat is de moeite waard, hoor! Er staan geweldige machines te werken, zweetend en puffend; die maken een oorverdoovend lawaai. Smalle ijzeren trappen, die naar de hooger gelegen deelen voeren, stellen het personeel in staat de machines goed schoon te houden. Eenige mannen in blauwe werkpakken zijn voortdurend daarmee bezig. Men ziet hen ijverig in de weer met groote dotten poetskatoen en oliekannen. Alles glimt dan ook prachtig en drijft van het vet.

We zijn langs de touwladders naar het kraaiennest geklommen, terwijl de dames beneden op het dek stonden te gillen, omdat zij ons in hun verbeelding al naar beneden zagen duikelen. Doch je weet: verbeelding is erger dan de derdedaagsche koorts en van die duikeling is niets gekomen. Om zoo te zien, is het kraaiennest niet zeer hoog gelegen, maar, jongen, daarin zou je je leelijk kunnen vergissen. De uitkijk stond ons toe, door zijn kijker een blik op zee te werpen. We zagen heel in de verte een paar kleine vaartuigen, die met het bloote oog niet te onderscheiden waren. De kapitein vroeg ons, van af de brug door zijn spreekbuis pratend, of wij al ijsbergen in zicht hadden, daarbij lachend, dat zijn bierbuik er van schudde. Maar we zagen niets dan een eindelooze watervlakte, gelijkend op een beweeglijke spierenmassa, rijzend en dalend, alsof zij nijdig was op ons schip. Soms kwamen woeste golven, wit van schuim, aanrollen, doch de „Ibis" trok zich niets van dat alles aan en danste lustig verder.

Eén nacht woedde een zwaar onweer en dat is wel wat griezelig, als je er niet aan gewend bent op zee zoo iets mee te maken. Toch is het enorm mooi. Nergens zul je duidelijker de bliksemflitsen kunnen waarnemen, dan in die onmetelijke ruimte. De meeste mannelijke en en ook vele vrouwelijke passagiers waren naar boven gekomen, omdat het in de hutten zoo broeiend was, zeiden ze. Ik geloof echter, dat de oorzaak dieper lag, want al spoedig hingen er eenigen over de verschansing de visschen te voeren. Onder de dames scheen de zeeziekte plotseling epidemisch te worden. Zoo lang het schip kalm voer, ging het wel met die lastige kwaal, maar nu kraakte de kast als een sigarenkistje. Aan dek werd alles vastgesjord, alsof men zich voor een gevecht gereed moest maken. We schokten en bonkten op die wijze een tijdje rond, totdat het onweer afdreef. Toen bedaarden ook de wateren en gingen wij nog gauw een uiltje knappen.

Wanneer je met een gezellig clubje jongens en meisjes bent, behoef je je nooit te vervelen. We hebben wàt genoegelijk allerhande spellen gespeeld: dammen, schaken, ping-pong (table-tennis), kienen, schimmelen, tric-trac, 't vlooienspel, ganzenbord, zevenzak e. a. waren voortdurend bij de hand. Voor dat je er erg in hebt, is een dag voorbij, als er maar voor gezelligheid wordt gezorgd.

Te Port-Saïd kwam een zwerm jongens op het schip af. Wij vermaakten ons hier door geldstukjes in het water te gooien, welke ze behendig opdoken.

Na een kort oponthoud stevenden wij de Middellandsche Zee in. De eerstvolgende aanlegplaats was Napels en daar gingen we aan land, om de reis per spoor voort te zetten. Het spreekt van zelf, dat er weer zwaar afscheid genomen werd van de passagiers, die aan boord bleven.

In Napels en Rome hebben we verrukkelijke kunstschatten aanschouwd. Vader wilde de gelegenheid niet voorbij laten gaan. En de herinnering aan dat bezoek is onuitwischbaar in ons geheugen gegrift. Men krijgt een idee van den machtigen kunstzin der Italiaansche meesters, wanneer men eens een gedeelte van al dat schoons bezichtigd heeft.

Het is niet mijn doel uit te wijden over de reis, ofschoon ik vele bladzijden met verhalen er over zou kunnen vullen. Jelui zult misschien zelf ook naar het buitenland willen gaan en als je alles van te voren weet, blijven geen verrassingen over. Ik kan iedereen aanbevelen eens een kijkje buiten de grenzen van zijn vaderland te nemen. Daardoor vermeerdert men zijn kennis en krijgt men ruimere inzichten.

Maar.... weet wèl, dat je eerst iets moet presteeren in de wereld, wanneer je op eigen wieken wilt drijven, en dat je meer geniet naar mate je ontwikkeling verder gevorderd is. Als je bv. nooit iets gelezen hebt over Grieksche en Romeinsche mythologie, zul je in Italië nooit zoo genieten als wanneer je het wel gedaan hebt en jongelui, die niets in hun mars voeren, lijden in het buitenland meestal schipbreuk. Dus, hier eventjes een wijzen raad gegeven: eerst flink leeren, dan reizen en genieten! Wie het zoo aanlegt, komt steeds goed terecht en behoeft voor niemand uit den weg.

Wij trokken na eenige dagen via Parijs verder naar Holland. Aan het station in Rotterdam stonden familieleden en vrienden ons in grooten getale op te wachten om hun welkomst-batterijen af te vuren. Ook hier zoenen en pootjes geven, tot je er bijna suf van werd. De nichtjes kregen eenige extra-zoentjes, ondanks alles, dat spreekt. Zij schenen wel met hun Transvaalsche neven ingenomen te zijn, want ze deden erg lief tegen ons en wij werden direct ingepalmd. Mijn oudste Hollandsche neef, die het tot vaandrig gebracht had, scheen koude voeten te krijgen en, om aan het gekakel een einde te maken, commandeerde hij: „Verzamelen", waarop de geheele „verzameling" het perron afmarcheerde. Buiten namen wij rijtuigen. Mijn broer en ik zorgden, dat wij er een apart kregen met een paar nichtjes. Onze bagage werd op de imperiaals gesmeten en we hoorden oom Henk den koetsier een adres opgeven. Wij vonden het al lang goed, waar we heen zouden rijden; we zaten dadelijk in een zeer vertrouwelijk gesprek verdiept en konden ons niet

begrijpen, dat wij een half uur gereden hadden, toen wij uitstapten voor het huis van oom Henk, den oudsten broer van Vader. Hij woonde tusschen Rotterdam en Hilligersberg; bij hem zouden wij blijven totdat onze koffers kwamen.

De lunch stond klaar. Wij lieten ons het „echt Hollandsche" brood, de „echt Hollandsche" boter en kaas, en nog een massa andere „echt Hollandsche" dingen geducht smaken, alsof wij nog nooit brood, boter, kaas, enz. gegeten hadden. Daarna brachten wij een gedeelte van een „echt Hollandschen" zomermiddag door met „echt Hollandsch" kletsen. Dat begon ons echter weldra zoo te vervelen, dat wij eens in den tuin gingen snuffelen en.... niet zonder een goede vondst te doen. Wij bespeurden namelijk aan den waterkant een schuithuisje en daarin lag een keurig zeilbootje. Hierover was niet gesproken. Om revanche te nemen, sleepten wij de boot naar buiten en maakten haar zeilklaar. Wie wilde, mocht instappen. De tantes vonden het niet erg aardig, dat wij er reeds zoo spoedig weer vandoor gingen, waarop wij antwoordden, dat het hun eigen schuld was, aangezien zij ons niets vertelden en wij hier op terra incognita stonden, dus gedwongen waren alles zelf te ontdekken. Het jongere geslacht zorgde wel voor een flinke bemanning. Hoewel er niet bar veel wind stond, trok de boot vrij door en wij amuseerden ons verder best dien middag. Tusschen ons en de neven werd een onverbreekbare vriendschapsband gelegd.

Daarmede begon een heele serie pretjes. Het was juist midden in de zomervacantie en ieder had tijd in overvloed. Heel leuk was een tochtje naar Scheveningen, meer speciaal het zwemmen in zee en het schieten in een groote tent. Wij schoten alles uit elkaar wat maar los en vast was: staande pijpen, zwevende dito, glazen balletjes, op en neer dansende op een waterstraaltje, glazen oogen van dieren, etc. Het leek ten slotte wel een schervenpakhuis, want met elk schot viel iets. We hebben nog een paar mooie prijzen weggepikt ook. Voor die paarden op het strand behoef je niet naar Scheveningen te gaan, daar je door de ergernis over hun onwilligheid je gezondheid te veel benadeelt. Een houten paard is beter. Toch wisten wij ze heusch wel aan het loopen te krijgen, tot groote verwondering van het geachte publiek en tot nog grootere verbazing van den verhuurder. Die begreep er heelemaal niets van. Weet je wat wij gedaan hadden? In de duinen hadden wij doornstruiken gevonden en met een mesje een gleufje opzij in onze hakken gemaakt, door de leerlagen van elkaar te buigen. Daarin pasten keurig een paar doorntjes en die hadden wij noodig. Er was van de punten bijna niets te zien en toch konden wij er de paarden lekker mee kittelen. Mijn broer en ik galoppeerden op de beesten, dank zij die prikkertjes, alsof zij van huis uit goed wild waren.

Wat ons hoofdzakelijk trof, in Nederland, was de groote verscheidenheid der natuur. Hier heb je welige weilanden, dooraderd met slooten en vaarten, daar duinen; heel dichtbij heide en bosschen. Och, Holland is werkelijk een van de allermooiste landen. Jammer, dat de inwoners het zelf zoo weinig beseffen! Waar vindt men zulke prachtige combinaties? Men woont b.v. in Rotterdam; in een half uur brengt de trein je naar Den Haag, waar je in een geheel andere omgeving komt. Een ritje met de tram — en je bent aan zee, of in de duinen. In de Maasstad zelf kan men van diverse watersporten genieten. Een korte reis naar het Oosten of het Zuiden brengt ons naar hei- en boschgronden; in Limburg vindt men aardige „kopjes" en kan men in de beken op forel vissen, etc. etc. Kan het mooier? En de overvloed van water, waarop de menschen hier steeds schelden, maakt Holland juist zoo enorm vruchtbaar. Een plant heeft immers een zeer groot watergehalte? Als je een vergelijking maakt met de natuurproducten elders, mag Holland er best wezen.

We werden door een anderen oom uitgenoodigd een paar weken in Arnhem te komen logeeren. Ook daar hebben we genoten. We maakten in de omstreken groote fietstochten, bezochten Nijmegen, Mariëndal, met de kettingbrug en de bedriegertjes, Wolfheze, den Harskamp, etc. en ten laatste maakten wij een rondreis in de Veluwe, over Dieren, Apeldoorn, Nunspeet, Harderwijk, Ede, Wageningen en Renkum. Het was overal recht gezellig. 's Avonds werd in de restaurants muziek gemaakt en dan sloeg de heele bende aan het dansen en je wist van te voren, dat de volgende dag ook weer goed zou zijn.

Intusschen was bericht ontvangen, dat de koffers te onzer beschikking lagen. Vader had een huis gehuurd in Leiden, waar wij ons gingen vestigen met het oog op de voort te zetten studiën. Wij dachten, dat nu het lieve leventje van pretmaken voorloopig wel geëindigd zou zijn, maar gelukkig hebben wij ons daarin vergist. Het begon toen pas. En in een volgend stukje hoop ik jelui eens een kijkje daarop te geven. ik zal dan trachten te bewijzen, dat je werkelijk niet naar een ander land behoeft te gaan om een cowboys leven te leiden, als je maar weet hoe je het moet aanleggen.

ONDER „GENTLEMAN" VERSTA IK IEMAND, DIE RIDDERLIJK EN MANLIJK IS.

SIR R. BADEN-POWELL.

Voor de Patrouilleleiders

Inzendingen: 2e Sweelinckstraat 65 — 's-Gravenhage

ARENDSOOG SPREEKT!

„DOOR TE GEVEN ZULT GIJ WINNEN". Deze zijn de woorden, die Arendsoog aan het laatste raadsvuur heeft gesproken. Zij zijn raadselachtig en niet gemakkelijk te doorgronden. Maar wie eenmaal de zin van deze tooverspreuk door en door heeft begrepen, ziet in, dat zij *waar* is en hij zal van af dat oogenblik altijd den drang voelen om naar deze waarheid te leven.

Het was ten tijde, dat de roode mannen nog niet de vuurwapenen kenden. Zij waren gescheiden in twee groote kampen, die een verbitterden strijd tegen elkander voerden. Aan het hoofd van de verliezende partij stond een wijs en bekwaam krijger: „de Witte Wolk", zoo geheeten omdat zijn hoofd wit was van diep inzicht en veeljarige ervaring.

Toen zijn jongere broeders in een raadsvergadering hun wanhoop uitten over de overwinning, antwoordde hij met kalme stem:

„Indien gij geeft, zult gij zeker winnen. Witte Wolk heeft instructeurs aangesteld om de jongeren op te leiden voor den langen strijd. Indien iedere krijger zich met hart en ziel geeft aan zijn meester, zal de overwinning zeker zijn. Laat iedere krijger stipt gehoorzamen aan hen, die boven hem gesteld zijn en zich geven aan de heilige zaak, door de bevelen zijner meesters zoo goed mogelijk op te volgen."

En ziet, na lange en taaie training kreeg de stam van Witte Wolk de overhand.

Hij had echter nog niet ten volle overwonnen, want in den loop van den oorlog werden de tiepies der dappere krijgers bezocht door vreeselijke ziekten, waaraan vele offers vielen.

De Witte Wolk riep wederom een raadsvergadering bijeen en sprak, het woord richtende tot de medicijnmannen, het volgende:

„Indien gij geeft, zult gij winnen. Laat ieder uwer met groot geduld en scherpzinnigheid deze ziekten bestudeeren. Geeft u aan deze zaak en ge zult de oorzaak van den ramp vinden en wegnemen. Geeft u en gij zult den geheelen stam wederom gezond en sterk maken".

En ook hierin wist de Witte Wolk te slagen.

Maar ten derden male versomberde een groot gevaar het geluk van den stam. Want vele squaws werden moede van den oorlog en zij weigerden langer hun meesters te dienen.

Daarop sprak de Witte Wolk tot haar:

„Hoe nu, hebt gij uw liefde verloren? Indien de krijgers vermoeid en gewond uit den strijd aan het kampvuur terugkeeren, wie zal hen dan verplegen en verkwikken met zachte hand en welluidende stem? Hoe zullen zij onbezorgd ten strijde trekken om al hun aandacht bij den vijand te bepalen, indien zij weten, dat gij u niet langer wilt geven met volle toewijding? O, mijne zusters, gij hebt genoeg van den strijd? Gij verlangt de overwinning? Welaan dan, geeft u en gij zult winnen."

En toen de squaws met volle liefde zich gaven aan de taak om de moede krijgers rust te geven en op te wekken tot nieuwen strijd, kwam er groote blijdschap en kracht in het leger van de Witte Wolk. En ten slotte behaalde hij de overwinning.

Arendsoog vertelt u de geschiedenis van Witte Wolk, om u te toonen de drie wijzen, waarop gij u geven kunt.

De eerste weg is die van handeling. Deze is de weg voor krijgslieden, waarop veel strijd zal zijn.

De tweede weg is die van kennis. Deze is de weg voor knappe mannen van wetenschap. Zij moeten veel geduld en scherpzinnigheid bezitten.

De derde weg is die van toewijding. Deze weg is zeer moeilijk en pijnlijk, daar hij gaat langs gevaarlijke afgronden en door duistere spelonken.

Deze is de weg voor zachte, blijde naturen, die met een glimlach op het gelaat altijd gereed staan anderen van dienst te zijn.

Laat ieder van mijn jongere broeders afdalen in de diepe goudmijnen van zijn hart en onderzoeken voor welken weg hij het meest geschikt is. Indien hij dien weg gevonden heeft, moet hij hem volgen tot het einde toe. Laat hij geen verachting hebben voor de twee andere wegen, want zij zijn alle drie even schoon en leiden naar hetzelfde doel.

Dit geeft Arendsoog zijn broeders ter overpeinzing.

Een vreemd opperhoofd aan het raadsvuur.

Een vreemdeling aan het vuur, waar de wijze mannen vergaderen.

Wat komt hij doen?

Raad vragen voor zijn stam.

Zijn stam is reeds oud en verwaarloosd. De oudere krijgers voelen niet veel meer voor avonturen en de jongeren zijn nog te onervaren om te kunnen aanpakken. Hun geest, voor wat ze zijn, nl. krijgers van één stam, is nog te oppervlakkig. Gaan ze op jacht of avontuur uit, dan zijn er slechts weinige opperhoofden. De anderen hebben hun werk en kunnen niet. Zou het niet beter zijn, deze hoofden aan een apart raadsvuur hun belangen laten bespreken en zonder hen in den stam verder werken.

De stam zal een feest geven, maar de medicijnmeester zegt, de goden zijn ons niet gezind, omdat er geen geest in den stam is. Zou er door middel van dat feest geen geest inkomen? Moge Arendsoog hierover zijn oordeel vellen.

Zijn afwachtende broeder

„DE ZWARTE ELAND".

Wanneer de geest in den troep zoo slecht is, als hiernevens beschreven, heeft de medicijnman van den Zwarten Eland gelijk. Dan zal een feest niets helpen. Want de velen, die op dat feest zullen verschijnen met danslust in de beenen en vroolijkheid in de oogen, zullen na het feest weer schielijk in de duisternis verdwijnen. En deze zijn gewoonlijk niet degenen, die met een vurig hart en een scherpzinnig oog op het oorlogspad gaan.

Neen, laat de Zwarte Eland onder zijn krijgers hen uitkiezen, die uitmunten in bekwaamheid en bezield zijn door het heilig enthousiasme en dezen opleiden tot een kern, waaraan andere krijgers zich zullen aansluiten als het sappige vleesch van een vrucht om de harde pit.

Deze kern moet hij harden en zuiver houden van slechte invloeden.

Een goede vrucht heeft een harde, gave pit noodig. Wanneer zij doorknaagd wordt door wormen, zal zij spoedig sterven.

Terwijl Zwarte Eland deze kern vormt, kan hij tegelijkertijd de andere opperhoofden bijeenroepen voor een raadsvergadering om hen aan te sporen hetzelfde te doen en hen er op te wijzen, dat zij door hun slapheid een groot gevaar zijn voor heel den stam der pioniers.

Indien dan nog niet het heilig vuur in hun harten is aangewakkerd, laat Zwarte Eland dan moedig zijn en ernstig tot hen sprekende hen zetten voor een keuze. Want er is maar één weg: Wie PV. wil zijn, moet goed PV. zijn.

Heeft niet het Groote Opperhoofd eens gezegd: „Wie niet met mij is, die is tegen mij".

Gij, jongere krijgers, moet kiezen.

Wilt gij het Groote Opperhoofd volgen of anderen, die minder zijn dan Hij?

BESTE „VEREENIGDE" PLs. Een van de allerbeste dingen, die jullie hebt kunnen doen, is samenwerking zoeken. Je weet, het is altijd een plan van me geweest om regelmatig bijeenkomsten van vaandrigs en PLs te krijgen. Honderdmaal heb ik geschreven: Op de PLs rust de beweging. Dus wat jullie doet is goed. Maar beste „vereenigde" kerels, past nu op! Ik las verleden week een „Agenda". Hemel-alével, wat 'n deftigheid! Vervolgens hebben jullie 'n „Algemeen Adjunct". Wat is dat? 'n Soort laarzenknechie?

Nee, zeg, jongens blijft nou echte PVs. Eenvoudig: flink, stoer en degelijk. Geen liflafjes als „'t maken van een onderscheidingsteeken". Te duivelkater, ge zijt toch allen PL. of vaandrig; is dat al geen onderscheiding genoeg? Val nu niet in die suffe vergaderings-rommel met, „Meneer de Voorzitter, mijne heeren. Als ik 't woord neem, dan neem ik dat enz. enz.;" en al die verdere vergadering-nonsens. Praat met elkaar rond en degelijk over de belangen van je patrouille; over de moeilijkheden die je hebt om ze op gang te houden; zet oefeningen in elkaar; behandel de vak-insignes; de klasse-eischen. Enfin er is genoeg. Maak maar geen „agenda's" waarop voorkomt: 't Verplaatsen van vergaderingsuur of 't drukken van reglementen. Padvinderij is voor alles practisch zijn. Practisch de boel inkleeden en behandelen; groote theoretische of bureaucratische rompslomp kan hartelijk gemist worden.

En nu ik jullie prachtige agenda en dat bestuur zag, dacht ik: PVs houdt je bij je leest en blijf in hart en nieren: PVs. Geen jongens van vergaderingen maar jongens van de buitenlucht.

MAK VAN WAAY.

DE PEDANTE

Derde klasser, een mijnheer,
Lage schoenen — prachtig leer,
Golvend haar en hooge boord
En zijn das, zooals het hoort.
Een geaffecteerde stem,
Van het merk: „daar heb je hem!"

Hij speelt „schitterend" viool
Noemt zich: „de artist van school!"
Schudt geweldig als hij speelt
Zoodat hij al gauw verveelt.
Is zijn répertoire op.
Knikt-ie met zijn „kunst'naarskop".

Boeken schrijft-ie, wonderschoon
Met een stijl, buitengewoon
Moorden, scheiden, liefdepijn,
't Moet bij hem onmisbaar zijn.
Uitgevers uit elke stad
Vragen hem iets voor hun blad.

Overal wil hij met zijn chique
Nummer één zijn van de kliek,
Met een glimlach op 't gelaat
Loopt hij dan alleen op straat.
Hij leeft in een hoog're sfeer
Noemt zich daarom: „de meneer".

Loopen kan hij als een hond
Open neus en dichte mond,
Athletiek-trui, korte broek,
Net een renner uit een boek,
Maar, wat vrees'lijk jammer is,
Prijzen loopt hij altijd mis.

Iedere jongen, groot of klein
Schijnt hem toe, wild-vreemd te zijn.
Niemand groet hij, iedereen ziet,
Hij vindt zich een reuze „piet".
Maar de menschen lachen luid
Zoo'n pedante kerel uit.

Beste jongen, wees niet zot
Spot en hoon, is toch je lot.
Wees dan toch, als iedereen,
Heel gewoon, van top tot teen!
Elk verstandig mensch ziet dan
Dat je ook wat anders kan!

LOU BRANTS.

WAT IEDERE PADVINDER MOET WETEN

Zuinig met rubber hakken.

Zij, die rubber hakken onder hun schoenen gebruiken, hebben nog al eens de gewoonte, ze als versleten weg te doen, zoodra de schroef door het rubber gaat steken. Zulks is geheel onnoodig en verkwistend. Schroef de hakken af en neem de schroef benevens de metalen plaat er uit. Maak nu het rubber aan den hak van je schoen vast met kleine schoenmakers-spijkers. Op deze wijze kan je de dingen nog wel een maandje gebruiken.

Voor winderig weer.

Het is vaak moeilijk een fietslamp met regen- en stormachtig weer aan te steken, daar de lucifer vaak uitwaait, vóór ze den pit bereikt. In deze dure tijden moet men op de kleintjes passen en ziehier een wenk om lucifers en ergernis te besparen. Neem van een lucifersdoosje de zijkant (waaraan de houtjes worden afgestreken) en bevestig dit aan de onderzijde van je lantaarn, zooals de teekening aangeeft.

Zijn de lucifers zelve nat of vochtig, dan kan je ze het gemakkelijkst in je haar droogwrijven.

Op trek.

Bij tochten, die, nu het voorjaar weer in 't land is, spoedig zullen beginnen, komt het wel eens voor, dat je een beekje of sloot moet doorwaden. Doe dit nooit op je bloote voeten, doch trek, na je kousen te hebben uitgetrokken, je schoenen weer aan. Zoo vaak gebeurt het dat, niet zichtbaar, op den bodem van het water glasscherven, spijkers en dergelijke verrassingen liggen, waartegen onze natuurlijke voetzolen niet zijn bestand.

Hoe een konijn te dragen.

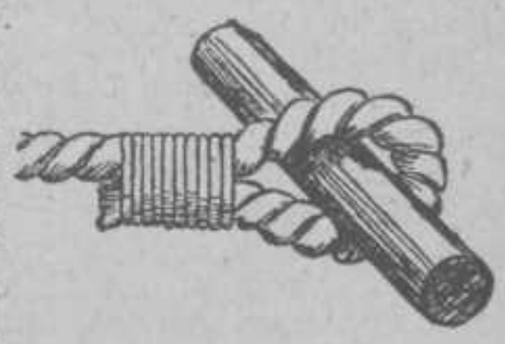
Het is onnoodig wreed konijnen of andere dieren in een zak te dragen, waarin ze, half stikkend, door elkaar worden gehotst. Onze teekening toont zeer duidelijk aan de goede manier om dieren in een zak mede te voeren. Zorgt bovendien, dat er eenige luchtgaten in de stof geboord zijn.

Hoe een boek te openen.

Dat is gemakkelijk genoeg zal je zeggen. Misschien wel, maar zooals jullie het doen is het resultaat, dat het boek spoedig in „losse afleveringen" hier en daar te vinden is. Leg het boek op de tafel. Doe nu het voorblad open tot het de tafel raakt, daarna het achterblad, terwijl ge de bladen met één hand vasthoudt. Vervolgens opent ge weer eenige bladen aan den voorkant, dan weer aan de achterzijde, totdat ge het midden van het boek hebt bereikt. Herhaal deze methode twee- of driemaal. Doe een boek nooit ruw open; ook verniel je een boek door de voor- en achterzijde tegen elkander te buigen.

Hoe een boot te trekken.

Wanneer je een boot op sleeptouw hebt, let er dan op, dat de gesleepte boot aan het touw bevestigd is met een dwarshout, zooals de teekening aangeeft. Is er eenig gevaar, een aanvaring bijvoorbeeld, dan kan de getrokken boot onmiddellijk worden losgegooid door het houtje los te maken. Wanneer je schuit door een andere boot gesleept wordt, hebt ge slechts achter de trekkende boot te sturen, doch zorgt, dat alles aan boord voor eventueele ongevallen gereed is.

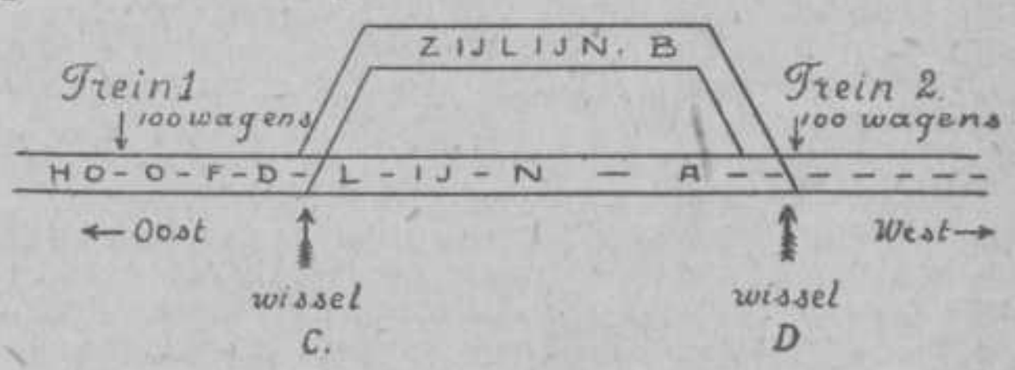

Even je geheugen opfrisschen.

Om dezen zomer te kunnen uitkomen voor athletiek is het vroege voorjaar de tijd om met vooroefeningen te gaan beginnen. Geleidelijk aan oefenen is beter dan slechts eenige dagen van ingespannen training.

PRIJSVRAAG

Jongens, een nieuw probleem, ditmaal ons toegezonden door den stations-chef van Lutjebroek, die met 'n lastige rangeergeschiedenis in zijn maag zit. Onze teekening geeft aan het rangeerterrein van Lutjebroek. Nu moet

trein 1 naar het Westen en trein 2 naar het Oosten. De zijlijn B kan slechts 50 wagens en een locomotief plaats geven, terwijl het gedeelte der hoofdlijn A tusschen de wissels C en D voor eenzelfde aantal wagens plaats biedt. De treinen bestaan elk uit 100 wagens. Hoe moet dat nu?

Wij hebben den Lutjebroekschen chef hoog opgegeven van de scherpzinnigheid onzer lezers, die zich wel met Sherlock Holmes speurzin op 't geval willen „werpen".

Inzendingen onder motto „rangeeren" vóór 1 April '19. We stellen weer drie prijzen beschikbaar

FOTO-RUBRIEK

DOOR

L. A. DUPRÉE

Een woord vooraf aan mijn jeugdige fotografen en aan hen, die dat graag willen worden

TOEN DE REDACTIE VAN DIT BLAD mij uitnoodigde, de leiding op mij te nemen van de fotorubriek, heb ik niet lang geaarzeld, die uitnoodiging aan te nemen.

Waarom niet?

In de eerste plaats dan, omdat ik heel erg veel van de fotografie oftewel de „lichtbeeldkunst" houd en omdat ik altijd mijn best heb gedaan, die hoogst nuttige en prettige liehebberij aan te moedigen, vooral bij jongens van jullie leeftijd. Jullie bent immers de hoop des Vaderlands? Welnu, als er nu eens onder jullie *niemand* was, die fotografeerde, dan zouden de amateur-fotografen heel spoedig zijn uitgestorven.

Onder jullie zitten de toekomstige kunstfotografen, ja, lach nou maar niet, want 't is werkelijk zoo. Al is 't misschien nù nog geen *kunst*, wat je voortbrengt, (al is 't een heele kunst een goeie foto te maken), wat niet *is*, kan nog best *komen* en ik ben er zeker van, dàt het komt. Jongens, toen ik net zoo oud was als jullie, kiekte ik ook al. Dat is al een heelen tijd geleden en de fotografie was toen nog lang niet zoo algemeen als tegenwoordig. Maar weet je, wat zoo naar was? Dat ik niemand had, die mij eens een beetje op dreef hielp. Het was me soms een knoeien, van wat ben je me; en een zoeken, zoeken zonder einde, en soms vond ik niet eens wat ik zocht. Eén enkel woord zou me vaak uit de moeilijkheid hebben geholpen, maar ik kende niemand, die dat woord zou spreken. Wat ben ik dikwijls wanhopig geweest!

Guldens en guldens heb ik verknoeid, maar o, wat was ik dan blij, als er eens een kiekje goed slaagde. Ik weet zeker, dat het dikwijls bij jullie ook zoo gaat. Zoo af en toe breng je eens iets dragelijks voort, maar 't is toch niet je ware. Waar ligt het toch aan? vraag je dan, als je van anderen dan eens mooie kiekjes te zien krijgt. En maar al te vaak wordt dan de fout toegeschreven aan het toestel, aan de platen, aan de chemicaliën, aan.... ja, weet ik waaraan! Maar in 9 van de 10 gevallen ligt de fout bij jezelf! Niet, dat je dat helpen kunt, hoor! Ik maak er je dan ook geen verwijt van. Maar kijk: daarom nu juist heb ik de leiding van deze rubriek op mij genomen, omdat ik weet, hoe een jongen van jullie leeftijd snakken kan naar een kleine aanwijzing, die toch zooveel verbeteren kan.

Wat ik jullie dan wil leeren?

Alles wat er maar te leeren valt op 't gebied der fotografie.

Ik zal jullie de noodige aanwijzingen geven bij 't maken van landschapopnamen zoowel als bij 't kieken van personen; ik zal je vertellen, hoe je moet ontwikkelen, afdrukken, enz. Ik wil jullie mededeelen, hoe je zelf, zonder nou bepaald een scheikundige te worden, je ontwikkelaar en andere baden kunt maken. We zullen samen aan 't knutselen gaan en verschillende dingen zelf maken. Jullie moogt me allerlei mooie en leelijke foto's laten zien, en dan zal ik je vertellen, wat er wel en wat er niet goed in is. Graag zal ik allerlei vragen beantwoorden; indien ze van algemeen belang zijn, in „De Padvinder" zelf en anders persoonlijk per brief. Verder zal ik je af en toe eens mooie foto's laten zien en trachten je de oogen te openen voor het schoone. En dan zullen we .... maar neen, dat is nog een diep geheim; dat verklap ik je pas, als we elkaar wat beter kennen, (je vertelt toch geen geheim aan iemand, die je voor 't eerst spreekt, hè?) en als ik merk, dat jullie kiekjes werkelijk vooruitgaan.

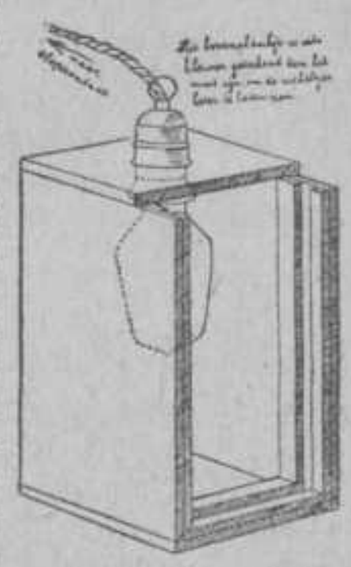
En weet je, wat jullie nu maar eens dadelijk moest gaan doen? Mij een brief schrijven en me eens wat vertellen van je fotografische ervaringen. Je mag er gerust een paar afdrukjes bij insluiten, dan zie ik meteen, hoe ver je al bent. Misschien vind ik in een van jullie epistels wel een of ander onderwerp, dat me geschikt voorkomt, om de volgende maand te bespreken.

Jongelui, ik hoop, dat de eerste kennismaking van weerskanten aangenaam mag zijn en dat we beste vrienden zullen worden. En vooral, dat je evenveel liefde krijgt voor de fotografie als ik.

ONS KNUTSELHOEKJE.

Een goedkoope en goede roode lamp.

Jullie houdt toch, hoop ik, net zooveel van knutselen als ik? Dan zullen we beginnen, eens samen een buitengewoon onontbeerlijk instrument te maken, n.l. een roode lamp. „Maar die kun je toch veel beter koopen," hoor ik er al een paar met mijn geestesoor uitroepen. Jawel, maar je koopt gewoonlijk een petroleum- of kaarslamp, en daar heb je op 't oogenblik niet erg veel aan. Een kennis van mij zei eens: „Lach nou maar eens als je geen gezicht hebt" en ik maak daarvan: „Brand nou maar eens een olielamp, als je geen olie hebt!" Neen, we gaan een *electrische* roode lamp maken. Die dingen zijn erg duur, (zoo iets van een gulden of 6 minstens), maar als we 'm zelf maken, kost ie ons misschien 30 centen. Velen van jullie zullen thuis wel electrisch licht hebben: is dat niet zoo, dan kun je je lamp laten branden op een paar elementen, of nog beter op een accu. Als gereedschap hebben we noodig een zaag, een hamer en een stevig zakmes. Heb je bovendien een houtrasp en een paar stukjes schuurpapier, dan wordt ons toestel heel mooi. Van dun hout (± ½ cM. dik, bv. van een stijfselkistje) maken we een kistje, dat buitenwerks gemeten 14 cM. lang, 10 cM. breed en 20 cM. hoog moet zijn de voorkant moet open blijven. Het plankje van het bovenvlak moet 1 cM. minder breed zijn, dan het ondervlak, zoodat zijvlakken en ondervlak 1 cM. uitsteken. Bijgaande teekening laat dat duidelijk zien. Hoe nauwer de plankjes aan elkaar sluiten, hoe beter, want des te minder moeite hebben we straks om al de kieren dicht te krijgen. In het 't bovenvlak snijden of zagen we met een figuurzaag een zuiver rond gat. waarin *precies* de fitting van een electrische lamp past. Daartoe schroeven we allereerst het porseleinen ringetje uit de fitting, teekenen daarna nauwkeurig een cirkel van de vereischte grootte op onze toekomstige lamp, en zagen dan 't gat uit. 't Verdient aanbeveling dat gat, *iets te klein* te maken, en 't dan met schuurpapier op maat te schuren. Het gat mag vooral niet te groot zijn, want dan krijgen we weer kieren. Steek er nu de fitting doorheen tot ze stuit

op de eenigszins verdikte rand en schroef nu de porceleinen ring *in 't kistje* in de fitting. De zaak zit dan als een huis zoo vast en kan nergens heen. Nu moet ons apparaat voorzien worden van een stuk rood glas. Dat moet er zoodanig in, dat geen wit licht erlangs kan ontsnappen en toch moet het ruitje er gemakkelijk uit te nemen zijn. We timmeren nu twee richeltjes van dun hout (die gewone centslineaaltjes doen daarvoor prachtig dienst!) op een afstand van ± 5 mM. van elkaar op den bodem en aan de beide opstaande kanten, zoodanig, dat het buitenste richeltje juist gelijk komt met den rand van ons kistje. Daardoor ontstaat een groef, waarin van boven af een rood ruitje en een even groot stukje matglas kunnen schuiven. Dat stukje matglas verspreidt het licht prachtig en maakt tevens, dat we niet tegen die gloeiende draden behoeven te koekeloeren, iets, wat buitengewoon slecht voor de oogen is. Dat roode ruitje moet je koopen bij een foto-handelaar, want anders krijg je glas, dat niet goed van kleur is en dan sluieren al je platen. Daarover spreken we later nog wel eens. Om alle kieren goed dicht te maken, bespijkeren we die met reepjes of velletjes stevig bordpapier. Naar verkiezing kun je nu nog het kistje van binnen mooi wit schilderen bv. met Ripolin of een dergelijke sneldrogende verf. Nu kan er alleen nog hier of daar licht ontsnappen rondom de fitting en in de buurt van den bovenkant van de ruitjes.

Dat licht onderscheppen we het best, door tijdens het gebruik een donkere doek boven over de lantaarn heen te leggen. Aan de fitting bevestigen we nu nog op de gebruikelijke wijze een flink stuk snoer (als je dat zelf niet kunt, dan zal de winkelier, die het snoer verkoopt, je stellig wel even willen helpen), waaraan nu nog een steker wordt bevestigd voor het stopcontact. Wanneer je gebruik maakt van een accu, dan is die steker natuurlijk niet noodig, want dan worden de goed blank geschuurde draden in de klemschroefjes van de accu gestoken.

Zulk een eigengemaakt lampje gebruik ik al met het grootste pleizier meer dan 6 jaar en er heeft nog nooit iets aan gehaperd, terwijl zulk een electrische lamp nog het groote voordeel heeft, de atmosfeer van de donkere kamer, die in de meeste gevallen slechts een zeer klein hokje is, (ik behoef 't zeker niet nader aan te duiden?) niet te bederven. Kun je gebruik maken van den electrischen aanleg in huis, neem dan vooral geen sterker lamp dan 16 kaars. Die geeft al een zee van licht.

En nu jongens, aan 't werk. Ik wensch jullie veel succes. Tot de volgende keer dus! En als je nu nog wat wil weten, schrijf dan aan mij. Adres: 161 Van Woustraat, Amsterdam.

Au revoir!

PARIJSCHE BRIEVEN

II — EEN SCHOOLPRAATJE

Er zijn hier een aantal vrij belangrijke verschillen met Hollandsche scholen en schoolgewoonten, en daarvan kom ik jullie eens wat vertellen.

Kleine kinderen. Voor kinderen tot 4 of 5 jaar bestaan bewaarplaatsen, waar moeders, die uit werken gaan, die kinderen in bewaring geven. Zoo'n bewaarplaats heet „asyle". Menschen, die het betalen kunnen, sturen de kinderen van dien leeftijd naar een „cours d'enfants".

Jongens en meisjes van 6 jaar en ouder. Voor de kinderen, die naar de openbare scholen gaan, bestaan afzonderlijke scholen voor jongens en meisjes. Die heeten: „école de garçons" en „école de filles",

Maar, alweer voor gegoede menschen, bestaan de „lycées", waar de jongens al, van 6 jaar af, kunnen leeren. Voor de lagere klassen bestaat meestal een afzonderlijk gedeelte, dat „petit lycée" heet.

Een interessant verschil met Holland valt dadelijk op te merken: de laagste klassen dragen het hoogste nummer. Een jongen van 6 jaar begint hier zijn schooljongens-loopbaan „en dizième"; wordt hij verhoogd, dan komt hij „en neuvième", enzoovoorts.

Schooltijd. Om te beginnen iets, wat jullie waarschijnlijk niet weten, tenzij iemand het mooie boek van Erckmann-Chatrian: „De man uit het volk" gelezen heeft, want daarin wordt er over gesproken. Dit namelijk: in heel Frankrijk is Donderdag vacantiedag, op alle scholen. Niet twee halve dagen, zooals in Holland, maar een heele dag. Er wordt dien dag veel aan sport gedaan. Ook worden er in veel theaters middagvoorstellingen gegeven. Leve de Fransche „jeudi"!

De scholen beginnen om half negen, winter en zomer, en om half twaalf gaan ze uit. Maar van tien tot kwart over tien is er een kwartier rust, om lucht te happen. Dat heet: „la récréation", van „créer" of scheppen, als het ware om nieuwen moed en kracht te scheppen.

Sommige „lycées" beginnen om acht uur, en gaan om twaalf uur uit. Maar altijd is er het kwartier voor „récréation".

Nog een interessant verschil. Een „lycée" is tegelijkertijd school en kostschool. De jongens, die het „lycée" bezoeken van acht tot twaalf en van twee tot vier, heeten: „externe", en zij die er eten en slapen zijn „interne". Maar behalve dat is er een middending, voor jongens die er het middagmaal gebruiken. Dat heet dan „demi-pensionnaire". Meestal zijn dat jongens, die te ver weg wonen, om thuis het middagmaal te verorberen. Deze „demi-pensionnaires" blijven tot zes uur; van vier tot half-vijf is er weer, op de binnenplaats, een half uur pauze, „récréation", en dan wordt er gespeeld en gestoeid, en altijd, zelfs in den winter, blootshoofds! Van half vijf tot zes wordt er gewerkt, er worden dan bijvoorbeeld lessen geprepareerd voor den volgenden dag.

De „lycées" hier zijn heel groot. Er zijn er die wel 2000 leerlingen tellen. Aan 't hoofd staat een „proviseur", die geen les geeft. Behalve een groot aantal „professeurs" zijn er een even groot aantal hulp-leeraren, die toezien bij het prepareer- en repeteer-werk, en den bijnaam van „pion" dragen.

Van de bekendste Parijsche „lycées" kan ik noemen: Condorcet, Louis-le-Grand, Chaptal, Henri IV, Janson-de-Sailly. Vele beroemde Franschen hebben op deze scholen hun broeken versleten, toen ze jong waren.

Bijna al deze groote „lycées" hebben sportclubs, die in onderlinge wedstrijden uitkomen, in zoogenaamde „championnats intersolaires". En het is natuurlijk een heele glorie als kampioen van alle Parijsche „lycées", bijv. op degen, het schoolleven vaarwel te zeggen.

Parijs. S. L.

VAN DE REDACTIE

Het ideaal van ons blad is: het brengen van een gezonden, flinken geest onder de Nederlandsche jongens, het aanmoedigen om een manlijk, rein christenleven te leiden, een beroep te doen op zijn lezers om in de wereld te zijn werkers ten goede en geen toekijkers

O.P.V.

WE LEVEN IN ZOO'N RAREN TIJD. De geheele oude wereld, waarop we ons kostelijke leven dóór-padvinderen, is overstuur en het is een woelen, en zoeken en wrijven en drijven, een herrie als op een Amsterdamsche effectenbeurs op deze wereldmarkt, waar vraag en aanbod door elkander worden geschreeuwd voor de fondsen, voor de aandeelen der rubriek „Geluk". En het is een groote variatie van effectensoorten, die daar te koop worden aangeboden. Je hoort er den bescheiden hoekman der ouderwetsche laag-percentige, doch secure obligaties, maar eveneens het geschetter der moderne speculatie-promotors met hun aantrekkelijke prospecti, non-valeurs zijn er te over, doch ook frissche, jonge, nieuwe ondernemingen, wier inschrijvings-circulaires gewaarborgd zijn met de handteekeningen van namen, die een goeden klank hebben in den *„Geluks"*-hoek. Met afgetrapte broekspijpen en flauwgevallen boorden dringen die beursmenschen op elkander in, kwetterend en kwakend in concurrentie-strijd en het is in dezen tijd, waarin de markt in zoo'n „levendige stemming" verkeert, dat onze oudere jongens, schroomvallig, worden overduveld door geroutineerde ratten, die hen hun waren willen aansmeren.

Het lijkt me een taak voor onze oud-PVs, die toch mogen worden geacht niet onverschillig te staan tegenover de stroomingen van dezen tijd, studieclubs te vormen om zich globaal op de hoogte te stellen, vóór dat onze jonge mannen vervallen in het moderne, prullerige „ergens aan doen" of, al naar hun geaardheid, sceptisch komen te staan tegenover het streven der tegenwoordige menschheid naar een hoogere éénheid. Ik durf te voorspellen, dat in den komenden tijd er een groote behoefte zal zijn aan krachtige, frissche, practische persoonlijkheden, zooals onze beweging in den ruimsten zin dit opvat, persoonlijkheden, die veel kunnen *begrijpen*, en in den geestelijken maalstroom van heden schuilt te dien opzichte een minstens even groot gevaar, als het starre materialisme, dat in de oorlogsperiode eveneens een vruchtbaren bodem gevonden heeft.

Het geestelijke bezit goed te beleggen is een groote kunst.

***

Lente.

We leven in een raren tijd met veel beroeringen op allerlei gebied, met veel strijd op allerlei terrein, maar ieder jaar komt weer de Lente, de heerlijke, opbeurende Lente, om ons nieuwen moed, nieuwe kracht, nieuwe hoop in het leven te geven, om ons te trekken uit den krioelenden bijenkorf der dagelijksche beslommeringen, die afmetingen gaan aannemen van gewichtige, zware problemen, tot.... ja, tot de voorjaarswind ons door de haren speelt en de lentezon die zwaarmoedigheden weglacht, tot we eigenlijk weer ten volle beseffen, dat het goede Leven, dicht bij de Natuur, eenvoudig is en 't zuiverst.

De wulpen zijn terug uit het Zuiden en zingen een kampfluitje boven de in teere kleuren oplevende duinbosschen, de knoppen der boomen zwellen belovend en

de crocusjes staan in vroolijk-helle kleuren te knikken in de tuinen.

Het is altijd weer die wonderlijke lentetijd, die ons geeft dat „ik en weet niet wat". Elke rechtgeaarde PV. „krijgt schokjes in z'n kuiten", snuift den trekgeest op, die in de lucht hangt en ik zou den redacteurszetel niet meer mogen innemen, als ik het ook niet acuut „te pakken" had. Vandaar dat mijn notities van deze maand aan het onderwerp „kampeeren" zijn gewijd.

"Give to me the life I love,
Let the lave go by me;
Give the jolly heaven above,
And the byway nigh me.
Bed in the bush with stars to see,
Bread I dip in the river —
There's the life for a man like me,
There's the life for ever."

***

Kampeeren.

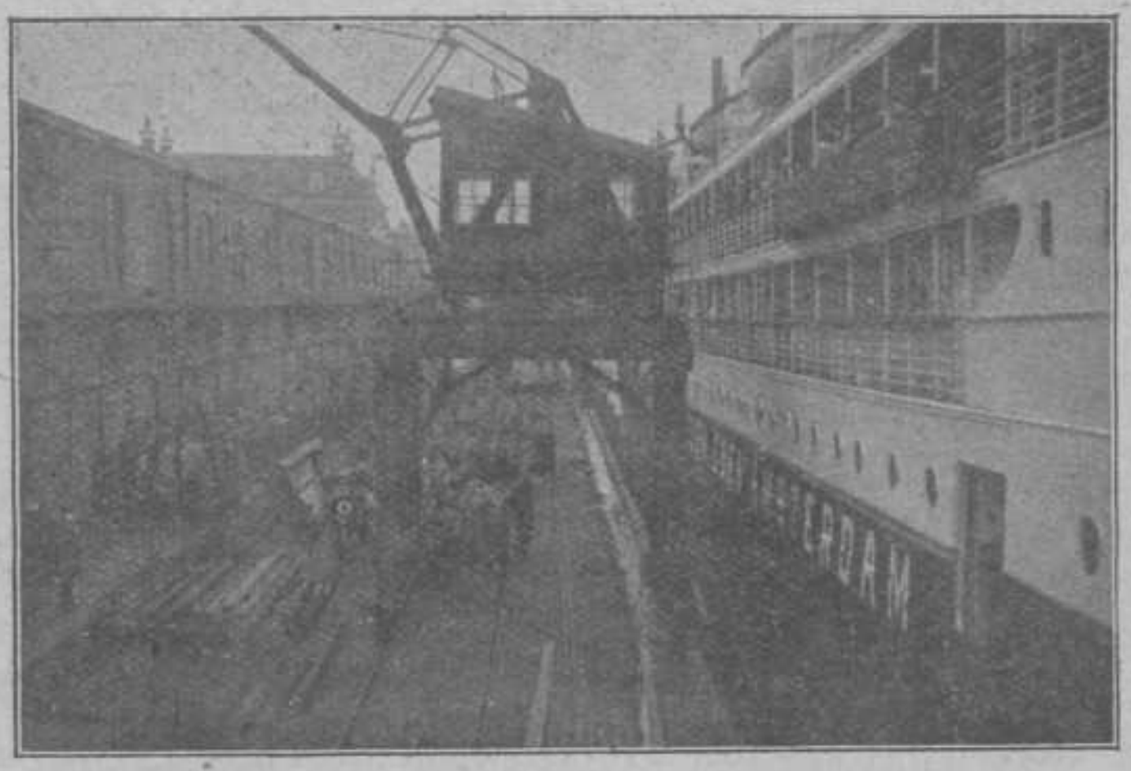
We mogen zeggen, dat de padvinderij een grooten stoot heeft gegeven aan de kampeersport in Nederland, die, vóór het bestaan dezer beweging, hier zoo goed als niet werd beoefend. In een tent slapen behoorde vroeger tot de gruwelen, die Jan Publiek meende te zien in den militairen dienst en geen verstandig mensch zou 't

een tiental jaren geleden in z'n hoofd hebben gehaald zich „als een beest", slechts beschut door een stuk zeildoek, hier of daar te slapen te leggen. Thans is dit, als gezegd dank zij de padvinderij en mede door de Nederlandsche Touristen Kampeer-Club, geheel anders. Dwaalt men gedurende de zomermaanden door de onontdekte plekjes van ons land, dan vindt ge steeds hier en daar een knus kampnest, waar jongere menschen, doch ook oudere, de civilisatie zijn ontvlucht.

***

Elke geroutineerde kampeerder zal het met mij eens zijn, dat kampeeren een sport is, die men moet leeren. Het zondigen tegen deze waarheid is oorzaak geweest, dat helaas vele mooie kampplaatsen werden gesloten, daar er misbruik werd gemaakt van de welwillendheid der grondeigenaars en ook hierin gaan de PVs helaas niet vrij uit. De Nederlandsche kampeerders in 't algemeen hebben dus iets goed te maken en ik hoop, dat de PVs hierbij willen voorgaan door niet alleen hun kampgrond zindelijk en in de beste orde achter te laten, doch tevens door boeren en andere kampburen zoo veel mogelijk behulpzaam en aangenaam te zijn.

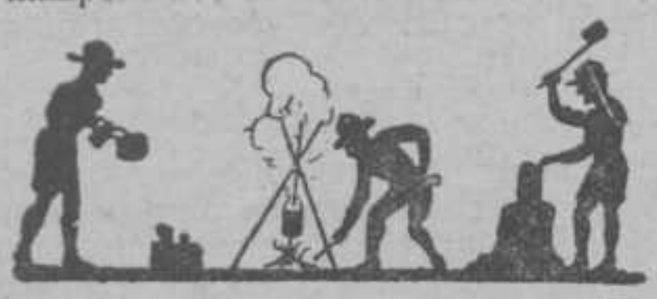
Hoe heerlijk het kampseizoen me ieder jaar tegenlacht, toch vrees ik wel eens, dat hier of daar door het kampeeren 't tegenovergestelde van propaganda wordt bereikt, doordat PLs wel eens die schijnbare kleinigheden vergeten, waarnaar anderen echter de geheele beweging beoordeelen. Daarom hoop ik, dat de volgende wenken in acht worden genomen.

Vorige maand deelden wij reeds mede, dat de voorzitter der afdeeling Amsterdam naar Indië zou vertrekken per s.s. J. P. Coen. Van het vertrek geven wij hierbij een afbeelding; de Amsterdamsche PVs zijn op de kade opgesteld.

***

Routine. Zeer af te raden is het, dat troepen of patrouilles naar ver van hun woonplaats gelegen kampen vertrekken, alvorens in de nabijheid meerdere malen kleine kampen gehouden zijn voor training. In deze kleine kampen moeten verschillende soorten van

dagindeeling in practijk gebracht zijn, moet veel geoefend worden in het koken en moet streng de hand gehouden worden aan de practische uitvoering der bekende (hier niet te herhalen) kampregels, *totdat* de troep of patrouille in staat is, naast de kampwerkzaamheden, een niet overladen werkprogramma voor den morgen en den middag uit te voeren. Eerst dan is de troep of groep m. i. rijp voor het zomerkamp.

PVs-kampen en andere kampen. Want er is verschil tusschen een pretkampje en een PVs-kamp. Ik weet, dat er leiders met mij in dit opzicht van meening verschillen, maar ik kan niet anders dan mijn persoonlijke meening op grond van ervaring hier neerschrijven. Deze dan is, dat in de vele kampen, waar, naast het kampeeren, geen behoorlijke bezigheden worden verricht, zoo goed als altijd niet alleen aan de gewone kampzorgen wordt te kort gedaan, doch dat dergelijke kampen lang niet dat tegenwicht geven tegen het binnenleven van ons, gecivili-seerde stervelingen, dan een zakelijk werkkamp, waar van vervuiling, verwildering en verslapping geen sprake kan zijn en de kans op hier niet nader te noemen ongeregeldheden tot een minimum wordt teruggebracht.

Werkkampen. Laten we derhalve de goede gewoonte van de oorlogs-werkkampen volhouden, althans zeker voor de oudere troepen. (Zie buitenlandsch overzicht: Engeland). De nieuwere zullen vermoedelijk het zomer-kamp gebruiken voor opleiding. Voor troep-werkkampen geloof ik, dat troepkeukens het best zullen voldoen, aangezien de kampwerkzaamheden tot een minimum moeten worden teruggebracht. Bovendien zorge de leider, dat de Zondag en eenige middagen per week vrij blijven voor recreatie en de jongens tijdig, bv. vier uur 's middags in 't kamp terug zijn.

Orde en discipline. Ook weer is het een verkeerd, oppervlakkig oordeel te denken, dat ik steeds aandrong op een *kranigen* gang van zaken in het kamp, op meer élan, terwille van de humbug. Niets vervloek ik meer dan hol-parade-gedoe, maar men verwarre dit niet met „esprit de corps", met een opgewekten geest van aanpakken, waarop iedere troep prijs mag stellen. De geest van „Jan-pak-an" hoort in een scoutkamp en ik geef leiders, die tot nu toe onder de leuze: „vacantie is vacantie" met hun jongens de kampdagen in „holy laziness" doorbrachten, bescheidenlijk in overweging, eens te proeven van de voldoening een goedbezette kampdagtaak te hebben afgewerkt, het

verfrisschende te ondervinden van een zakelijk-bezig kamp-milieu. Bevalt het hen niet, dan kunnen ze immers een volgend jaar nog altijd naar den schaduw hunner vijgeboomen terugkeeren.

Een organisatie, waarbij tot in onderdeelen is voorzien, is het eenig noodige, plus „het voorbeeld". De groote moeilijkheid ligt in de morgenuren van reveille tot circa 10 uur. Hebben de jongens er den smaak van te pakken,

dan verkiezen ze dit boven 12-urige zonnebaden, altijd weer, volgens mijn ervaring.

De kleinigheden. Het is een fout, waarin ik zelf ook vaak verval, om bij beschouwingen in dit blad slechts de hoofdlijnen te zien, terwijl toch in details we elkander zoo vaak evenzeer kunnen helpen.
Zoo zijn er, ik zeide het reeds, van die kampkleinigheden, die echter voor den buitenstaander groote waarde hebben.

Ten eerste dan heb ik nog al eens klachten gehoord, dat jongens bij het fourageeren bij dorpswinkeliers verre van beleefd waren. Een Amsterdamsche jongen, die „de Beijekorf" gewoon vindt, een „Hègsche" PV, die de Fransche bazaar een „aardig zaakje" acht, mag het nou al grappig vinden, dat de kampdorpsche smid tevens briefkaarten verkoopt, doch behoeft daarom nu niet bepaald den eenvoudigen man in het gezicht uit te lachen. Het is veel aardiger, jongens, je aan te passen aan, je te denken in de zeden en gewoonten van de kampstreek, dan met het lef van Amerikaansche toeristen over de dorpskeien te flaneeren en de menschen uit te grinneken. Het staat per saldo nog te bezien wie er gekker zijn, zij of wij.

Dan de afrekeningen. Betalingskwesties zijn altijd onaangenaam en een boerenwinkelier *denkt spoedig van stadslui,* dat ze hem wantrouwen; voorkomt ze dus door leveringsbons af te geven, of beter, door steeds contant te betalen.

Na den eersten dag van werken op het land

Kampeert men in een godsdienstige streek, houdt daarmede dan rekening en kwetst een anderman's gevoelens niet. Houdt op Zondagen geen vlaggenroof op het kerkplein. Blijf uit het dorp, doe geen inkoopen, maak geen muziek en woon, indien de jongens er voor voelen, een godsdienstoefening bij, niet voor reclame, doch bij wijze van medeleven met de menschen der buurtschap.

Vaak wordt vergeten, dat de minimale kleeding, waarin we in het kamp plegen rond te loopen, een mode is, die nog niet tot de dorpsbewoners is doorgedrongen. Voor hen loopt een kousenloos jongmensch „halfnaakt" en de boerendochters van onder de 50 vluchten achter de horretjes. De zuster van de nicht van den broer van de werkvrouw van den dominee of pastoor komt het te hooren, ik zal maar niet zeggen in welke mate van juistheid, en weg ben je met je goeie gedrag.

Op dergelijke gebeurlijkheden moet men voorbedacht zijn door ze te voorkomen.

Een kleinigheid is ook het bedanken van den grondeigenaar, het terugbezorgen van geleende kistjes, zakken, enz., het geven van een kleine attentie aan boeren, die met het kamp behulpzaam geweest zijn, het afscheid nemen voor het vertrek van die menschen, waarmede men, het gebeurt immers met elk kamp, vriendschap gesloten heeft.

Wij hebben altijd de gewoonte een kampavond te geven voor de dorpsbewoners, waarop de jongens voordragen en het plaatselijke fanfarecorps zich doet hooren met bewonderenswaardige energie.

Boeren hechten zeer veel waarde aan die kleinigheden, aan dankbaarheid, aan een gemoedelijke vertrouwelijkheid en zeer jammer is het, dat dit zoo vaak over het hoofd wordt gezien.

De Kampkok

Gebruik kampterrein. Het zou vervelend worden weer te gaan schoolmeesteren over het achterlaten van het kampterrein, een kwestie, die technisch zeer eenvoudig zou worden, indien men de uitgestoken zoden naast de ingravingen bewaarde. Om de rondslingerende papiertjes te verbranden, zal toch voor geen PV. te veel moeite zijn.

Wat het gebruik van het kampterrein betreft, zou ik willen aandringen op een goede, duidelijke overeenkomst met den eigenaar vóór het betrekken van het kamp. Mag er gegraven, gehakt, gesprokkeld, vuur gestookt worden, enz.??

Men houde zich dan daaraan.

Een verzoek. Ik heb in deze kampwenken getracht te blijven buiten hetgeen al zoo vaak ge- en herkauwd is. Een ieder, die deze korte punten met een of ander wenscht te zien aangevuld, zal de beweging een dienst bewijzen door mij op die feiten opmerkzaam te maken. Een goede standaard van scoutkampen is geen zaak van ondergeschikt belang.

Voorts houd ik mij aanbevolen voor PVs-patenten, een rubriek, die zeer in trek is en voornamelijk de aandacht zal hebben van de oudere PVs, die, door den begintijd van het kampeeren heen zijnde, er prijs op stellen hun kampen steeds weer beter dan het vorige jaar te maken.

Ten slotte vestig ik nog eens de aandacht op de rubriek oefenstof. Vooral in den kamptijd zijn nieuwe oefeningen en spelen van groot nut en door uitwisseling

van den hiervan beschikbaren voorraad zijn we allen geholpen.

***

Die kleine kampen, de patrouille-kampen, moeten in eere blijven. De zwerf-kampen, de pionierskampen, die kampen met je zessen of zevenen moeten niet verdwijnen, omdat daarin een groot stuk romatiek, een groot stuk van het avontuurlijke der beweging besloten ligt. Niets gaat er boven een klein kamp in de groote eenzaamheid, niets boven het kleine kampvuur in het groote duistere rondom, niets boven een klein aantal in groote vriendschap. In de stilte van den kleinen kring, waar knettert het houtvuur, rosse vlammen flakkerend tot een eilandje van licht in den oceaan van geheimzinnig duister, daar rondom dat kleine eiland komen nieuwsgierig kijken

Oberon en Titania met hun elfen, afgedaald langs den ladder van manestralen en vervloeiend met den avondwind zuchten ze hun avondzang, waaruit we meenen te hooren:

„Zwerver. waar ga jij naar toe?"
„Waar de wind mij drijft;
Zwerven is er mijn levenslust,
Zwerven geeft er mijn ziele rust;
Zwerven hier, zwerven daar,
Altijd door zwerven en zwerven maar!"

„Zwerver heb jij dan geen God?"
„Mijn God is overal,
'n Zwerver ziet meer dan een ander ziet,
„Fatsoenlijke" menschen, die zien Hem zoo niet:
Hij kijkt door de zon, Hij spreekt door den wind,
Geen plek waar de zwerver zijn God niet vindt."

Vrij naar Mevrouw DE WIJS—MOUTON.

J. Ben.

BUITENLANDSCH OVERZICHT

Engeland. Daar wellicht vele troepen en patrouilles dezen zomer weer hun tenten zullen opslaan in de nabijheid van een of andere boerderij om mede te werken op het land, vertaal ik hieronder eenige opmerkingen, die Baden Powell in „the Scout" neerschrijft naar aanleiding van zijn ervaringen in een PVskamp, waar de jongens hielpen bij het vlasplukken.

„Twaalf honderd PVs, verdeeld over een veertien kampen, hielpen bij dezen veldarbeid; ze waren gekomen van alle deelen van Engeland, van Noord en Zuid doch allen waren opgewekt en goedlachsch. Dezen morgen was ik in een kamp, schilderachtig gelegen tusschen hooge olmboomen en toen ik die pittige jongens gadesloeg, even na het blazen der reveille, zag ik dat ze, hoe jong ze ook waren, ervaren kampeerders genoemd mochten worden. Het wasschen geschiedde, zonder gemors en geschreeuw, op de daarvoor aangewezen plaats, vlug en handig worden de dekens geklopt en voor de inspectie keurig gevouwen en alles geschiedde zoo zakelijk en vlug. Er heerschte een vroolijke geest, er werd opgewekt gesproken en gelachen doch er was geen sprake van wanorde of baldadig gedoe. Iedereen was druk bezig. Op een fluitsignaal schaarden allen zich in hoefijzervorm rond den vlaggestok en het was een waarlijk genoegen die rij flink-gebouwde, gezonde jongens te zien, eerbiedig luisterend, toen de kampgeestelijke het morgengebed uitsprak. Inmiddels hadden de drie koks het ontbijt gereed gemaakt, brood, havermout en cacao, en spoedig waren allen, de koks dan uitgezonderd, gereed om per fiets of motorlorry naar het veld te vertrekken. Zoo in het kamp eens rondneuzende, zag ik hoe deze jongens de kunst verstonden het kamp comfortabel te maken. De waschplaats was bestraat, zoodat met regen (en regen was er die dagen volop) het hier geen modderbaden behoefden te worden. Ovens waren gebouwd om de afval te verbranden, door eenvoudig pionierwerk waren waschtafels geconstrueerd met waterafvoer; ook zag ik, dat het aanplakbord niet ontbrak hetwelk zelfs van een glasruit was voorzien, om de mededeelingen tegen regen te beschermen. Ondanks de drukke werkzaamheden stonden voor verscheidene patrouilletenten de totempalen terwijl één tent aan de binnenzijde handig beschilderd was met afbeeldingen van Billy Ritchie en Charlie Chaplin. De meeste grondeigenaren hadden toestemming gegeven konijnen te jagen; in één kamp hadden de jongens van deze permissie een aardig gebruik gemaakt, door een heele familie kleine konijntjes in een hok op te fokken.

Een vlasveld gelijkt op eenigen afstand wel op een haverland, maar vlas groeit dichter. Vlas moet voorzichtig geoogst worden, zoo dat de stengels niet knakken of breken. De jongens deden het werk zeer nauwkeurig en hadden er veel pleizier in; hun kousen, schoenen en shirts hadden ze uitgetrokken om zich gemakkelijker te kunnen bewegen. Vaak regende het en dan moest het werk worden gestopt. Van luieren was dan evenwel geen sprake. Soms gingen ze naar de boerderijen in den omtrek om daar te helpen, of wel werden spelen en oefeningen georganiseerd.

Na afloop van het werk genoten allen van een bad in de rivier en het viel mij op hoe alle jongens daarna er behagen in schepten schoon goed aan te trekken en tot zelfs hun schoenen oppoetsten. Daarna het middagmaal, gevolgd door spelen en sport en tot slot het kampvuur, besloten met een gemeenschappelijk gebed. Na taptoe wordt niets meer gehoord, daar iedereen gezondvermoeid, dadelijk in slaap valt."

We geven deze schets in ons blad om patrouilles en troepen aan te moedigen het werk op het land weer te verbinden aan hun zomerkamp. Nu reeds geoefend in 't kampeeren, ja oefenen in 't kampeeren, want ook deze sport is een kunst, die veel oefening vereischt om het *goed* te doen.

De Engelsche Jamborree, een groote internationale bijeenkomst waar troepen van alle landen (ook Centrale?? — Redactie „de PV.") zullen bijeenkomen om uitvoeringen te geven, is uitgesteld tot volgend jaar. Dit jaar zullen districtsbijeenkomsten gehouden worden, op denzelfden leest geschoeid, waar dan tevens zal worden uitgemaakt, welke troepen volgend jaar op de groote Jamborree zullen uitkomen.

„Indien men in dezen tijd op z'n waardigheid en deftigheid gesteld is, loopt men groote kans dat de pennevruchten ongelezen in de prullemand terecht komen," zegt Baden Powell in de Headquarters Gazette van Februari en hiermede toont hij aan, waarom de Engelsche Boy-Scouts Organisation dit jaar een jaarverslag heeft uitgegeven, geheel afwijkende van de droge lectuur, die dergelijke verslagen meestal bieden. Wij komen op dit verslag nader terug, daar het de inleiding is van groote plannen om nu, na het herstellen van den vrede, de scoutbeweging met alle macht en kracht een eereplaats te doen veroveren in het Engelsche sociale werk. Zoo is de vereeniging reeds in het bezit van een huis met bijbehoorenden grond voor een leidersschool terwijl eveneens krachtige maatregelen genomen worden om fabriekstroepen op te richten. — Houden we onze oogen gericht naar het Westen, waar nog dit jaar groote dingen in de Scoutbeweging zullen plaats hebben.

Roemenië. Prins Nicholas van Roemenië heeft een bezoek gebracht aan de Engelsche PVs. De Chiswick- en Ealingtroepen gaven voor den koninklijken gast voorstellingen.

België. Ook de Belgische chief-scout, Jean Corbisier, bracht een kort bezoek van vier dagen aan Londen, om de groeten der Belgische PVs. over te brengen. Hij vertelde o.a. dat een PVs-uniform in België momenteel ongeveer kost *f* 144.—.

Siam. Het in de Engelsche taal uitgegeven jaarverslag der beweging in Siam zegt o.a. dat er 162 troepen zijn met 9453 PVs. Van hetgeen de Koning van Siam bij het uitreiken der vlag aan de Siameesche PVs heeft gezegd citeeren wij het volgende:

„Niet altijd kan Uw Koning en kunnen Uw ouders bij U zijn om raad te geven. Houdt daarom steeds deze vlag voor oogen als een symbool van Uw land, Uw godsdienst, en Uw Koning; deze vlag is het embleem van Uw land waarvan gij deel uitmaakt. De beeltenis van Boedha vertegenwoordigt Uw godsdienst, terwijl de Valjiramala-medaille mijzelf vertegenwoordigt. Ik beschouw U als mijn persoonlijke vrienden en spreek den wensch uit dat gij mede zult werken te zorgen dat dit land geëerbiedigd en geacht blijft. Als PVs verwacht men meer van U, dan van andere jongens, denkt daaraan."

Amerika. Zooals wij reeds in onze vorige aflevering mededeelden is President Theodore Roosevelt overleden. Het Amerikaansche Scout-hoofdkwartier heeft allen troepen verzocht te zijner nagedachtenis één boom per troep te planten en hieraan een kleine plechtigheid te verbinden. Wij willen hier nogeens eenige aanhalingen doen uit hetgeen Roosevelt eenigen tijd geleden in Boys' Life voor de Amerikaansche PVs schreef: De grootste les, die deze beweging den jongen leert is dat ware manlijkheid zich moet uiten in het voorop stellen van het beschouwen der rechten en belangen van anderen. Ik ga nog iets verder. Iedere Amerikaansche jongen diende te weten, dat, tenzij hij eerst aan anderen denkt, geen werk in den besten zin door hem goed kan worden verricht. Het is steeds in onze nationale historie gebleken, dat slechts de namen van hen onsterfelijk worden, die hun talenten en bezittingen in dienst wilden stellen van het algemeen belang." Roosevelt was sterk in de scoutbeweging geinteresseerd en stichtte o.a. een troep te Oyster Bay, waarvoor het inschrijvingsformulier eigenhandig door hem werd geteekend. Hij noemde de padvinderij een der belangrijkste middelen om het burgerschap te verbeteren in de toekomst. Vooral legde hij den nadruk, dat was zoo in zijn karakter, op moed, ridderlijkheid en onzelfzuchtigheid en zijn message op de laatste scoutbijeenkomst, die hij bijwoonde, was: „Weest nooit neutraal tusschen goed en kwaad." Alle bedrijven in Amerika waren gedurende zijn begrafenis stop gezet waar zijn meest geliefkoosd lied aan zijn graf werd voorgelezen, waarvan het laatste couplet luidt:

The soul that to Jesus has fled for repose
I will not, I will not, desert to his foes,
That soul, though all hell shall endeavor to shake,
I'll never, no never, no never forsake.

MIJN AVONTUUR IN 'T GEBERGTE

DOOR

G. J. J. VAN LEEUWEN

In het Zwitsersche kanton Wallis loopt hoog over 't gebergte 'n smal voetpad van het stadje S. naar Savoye. Dit nauwe en op sommige plaatsen zelfs zeer gevaarlijk pad wordt bijna alleen begaan door smokkelaars, die stilletjes hun waren over de grens moeten zien te krijgen.

Op zekeren morgen steeg ik alleen dit bergpad op, met niets dan mijn bergstok en verrekijker bij me, om daarboven eens naar hartelust de frissche lucht in te ademen en de geweldige bergtoppen van nabij te bezichtigen.

Na zoowat drie uur te hebben gewandeld, kwam ik aan een klein Alpenmeertje, dat daar komvormig werd ingesloten door reusachtige afhangende rotsblokken: Aan den oever van dit meertje ging ik neerzitten en at mijn ontbijt. De oevers, de naastbijgelegen bergspitsen met hun eeuwige sneeuw, kortom de heele prachtige natuur die rond het meer lag, spiegelde zich kalm in het heldere, rimpellooze water af.

Terwijl ik dit rustige spiegelbeeld zoo aan 't bekijken was, zag ik, dat zich aan den rotskant iets bewoog. Was het een dier, of het hoofd van een mensch, of misschien iets anders? Ik hief het hoofd op en zag naar den berg, om het voorwerp, waarvan ik het spiegelbeeld in 't water gezien had, nauwkeuriger waar te nemen.

Toen ik echter niets bemerkte, dacht ik, dat een kleine beweging van het water mij waarschijnlijk bedrogen had. Ik stond op en zette mijn weg voort. Bij de plaats gekomen, waar ik meende dat ik het hoofd gezien had, bleef ik even staan en keek naar alle kanten rond.

Vervolgens liep ik voorzichtig om een paar rotsblokken heen. Ik ontdekte echter niets, dat me verdacht voorkwam, en wilde juist verder gaan, toen ik in 't dennenboschje, waar ik zoo juist was langs gekomen, iets zag bewegen. Van nature ben ik nogal op m'n hoede, en ik dacht: wat zich daar beweegt, konden wel eens de beenen zijn, die bij het hoofd behooren, dat ik straks in den waterspiegel zag. Misschien hebben ze 't op mijn geld, of op m'n leven, of op beide gemunt, en er was geen mensch in de buurt, die mijn dood aan anderen zou oververtellen. Daarom hurkte ik neer achter een groot rotsblok, om de dingen die komen zouden, rustig af te wachten.

Na daar zoo wat een half uurtje te hebben gezeten, wat een ijselijk vervelende bezigheid is, zag ik een man uit het dennenbosch te voorschijn komen. Geruimen tijd keek hij onderzoekend naar den rotsblok, waarachter ik verscholen zat en klapte driemaal in de handen. Op dit teeken voegden zich twee andere kerels bij hem. Alle drie staken ze hun pijpen aan, hieven eenige zware zakken op den schouder en klommen naar boven. Aangekomen bij de rots, waarachter ik verscholen was, wierpen ze hun zakken neer en gingen er op zitten, met den rug naar me toe. Nu kon ik hen op m'n gemak bespieden. Ze waren goed gewapend, want twee hunner droegen pistolen in den gordel en de derde had een groot dubbelloopsgeweer.

Na een poosje ging er een op een kleine verhevenheid staan en keek naar alle kanten rond. Vervolgens ging hij weer zitten en zei: „Hij is nergens meer te zien."

„En toch," zei de tweede, „zal die smeerlap ons verraden!"

„Ja," riep de derde, „ik wed, dat hij al vooruitgeloopen is, 't was niets anders dan een verkleede commies. Waarom zou hij anders hebben staan rondkijken?"

„O, als ik dat geweten had," bromde de eerste; .... „in dit stille hoekje .... de dooden verklappen niets!"

„Ja, daarom heeft ook Jan D. niets verraden", hernam de andere; „daar ginds, onder die overhangende rots, is het gat, waar w' em ingesmeten hebben. Die lafaard! Toen w' em aangrepen, wierp hij z'n geweer weg, (dit is 't) en wou zich voor een reiziger uitgeven. Maar we maakten niet veel complimenten met 'em. Hans bond hem aan een boom en Piet joeg hem een kogel door z'n ribbenkast."

De bandiet, die deze woorden gezegd had, stond op, ging rond den rotsblok en .... zag mij!!

„Ha!" riep hij uit, „hier hebben we onzen vriend."

De twee anderen schoten toe, en reeds in 't volgend oogenblik waren hun wapens op m'n hoofd gericht. „Maar mijne heeren," stotterde ik, „mijne heeren .... ge vergist U .... sta me toe .... doet uw wapens weg .... ik ben maar een gewoon burger .... de vreedzaamste mensch van de heele wereld .... ik bezweer het u, doet uw wapens weg .... ik ben geen commies."

„Je bent hier om ons te bespieden en te verraden!" antwoordde de ruwste van de drie woedend. „We hebben zelf gezien, hoe je stond rond te kijken!"

„Maar, beste heeren, ik keek maar naar de natuur," verzekerde ik.

„Wat? Naar de natuur?" hernam hij spottend; „en je zat hier zeker achter dezen rotsblok om mieren te vangen? Deze bergen zijn van ons, en wee hem, die het waagt, ons hier te komen storen. Komaan, doe je laatste gebed maar vast."

Hiermee legde hij zijn pistool aan. Ik liet me op den grond vallen en wachtte den doodenden kogel af; maar plotseling sprongen de twee anderen tusschenbeide en hielden hun kameraad terug. Ze spraken een tijdje met elkaar, en daarna legde de eerste mij z'n zak op den schouder en zei: „Voorwaarts!"

Aldus nam ik voor den eersten keer van m'n leven deel aan een smokkelpartij. Ik twijfelde er niet aan of, bij die stille samenspraak der smokkelaars, was m'n vonnis geveld en, terwijl ik zweetend en zuchtend den zwaren zak voortsleepte, trachtte ik nogmaals de onmenschen ervan te overtuigen, dat ik heelemaal niet van plan was geweest hen te verraden. Ik vertelde, waarom ik zoo voorzichtig had staan rondkijken; maar barsch antwoordden ze: „Doet er niets toe! Je had ons kunnen verraden. Aanstonds komen we in 't bosch en daar zullen we zien, wat we met je doen!"

Ik had nog een oogenblik gehoopt, het er levend af te brengen, maar die laatste woorden brachten me tot de overtuiging, dat mijn laatste uur gekomen was en dat ik als een ter dood veroordeelde op weg was naar mijn gerechtsplaats. „Maar wie weet, ik kan nog iemand tegenkomen, die me redt." Gelijk iemand, die op 't punt is van te verdrinken, zich nog vastklampt aan een stroohalm, zoo hield ik me aan deze gedachte vast. Maar, helaas, zonder iemand te ontmoeten, bereikten we het bosch. Nu legden de smokkelaars hun zakken op den grond en namen ook mij m'n last van den rug. Hierop bonden ze mij aan een dikken dennenboom.

„Vier en twintig uur moeten we zeker zijn, dat we niet verraden worden. Morgen op dezen tijd komen we hier terug en zullen je dan weer losmaken. Tot zoolang wenschen we je veel plezier!" Toen namen ze hun zakken op en gingen heen, mij alleen achterlatend.

Goddank, ik leefde toch nog! Ik zou dus wederom vrij worden en mijn familie terugzien! Deze overgang van den vreeselijksten schrik tot de grootste blijdschap was echter al te plotseling, en eenige oogenblikken later verloor ik het bewustzijn.

Toen ik wederom tot mezelf kwam — ja, waarom zou ik het niet bekennen? — waren m'n wangen nat van tranen. De gevoelens, die me nu overstelpten, waren liefde en dankbaarheid jegens Hem, die ons leven in Zijn hand heeft. Nooit heb ik zoo uit de volheid mijns harten den goeden God gedankt, als op dat oogenblik.

Toen ik zoowat drie uur aan den boom vastgebonden had gestaan, zag ik tusschen de boomen door een man heel langzaam naderbij komen. Hij had een breeden hoed vol gaten, een gescheurde jas en bloote voeten. Zijn mond zat geheel verborgen onder een zwaren stekeligen snor.

„Hé, hola, hulp, beste vriend," riep ik. Maar in plaats van gauw naar me toe te komen, haalde hij een blikken doos uit z'n zak en stak heel bedachtzaam een geweldig groote tabakspruim in den mond. Hij scheen eerst bij zichzelf te willen nagaan, waarom ik toch wel aan dien boom kon zijn vastgebonden. Eindelijk kwam hij wat dichterbij en zei half lachend: „'t is vandaag mooi weer, hè?" .... net of hij me op een wandeling had aangetroffen.

„Maak me toch gauw los, in plaats van hier over 't weer te staan praten," riep ik, kwaad wordend.

Hij bleef echter onbeweeglijk op zijn plaats staan en vroeg kalmpjes: „Ben je al lang hier?"

„Ja, al drie uur; komaan, maak me gauw los!"

Nu kwam hij twee stappen naderbij en vroeg zachtjes: „Vertel 's, hebben de smokkelaars je hier vastgebonden?"

„Ja, dat raad je precies. Die verduivelde spitsboeven hebben me hier vastgebonden en zullen me eerst morgen, als ze terugkomen, losmaken."

Bij deze woorden week de man een paar passen achteruit en maakte aanstalten om weer heen te gaan. Toen kon ik mij echter niet langer inhouden en begon hem te verwijten, dat hij met me spotte. Maar hij verloor zijn kalmte niet en mompelde: „We zullen wel eens zien .... ze zullen je wel los komen maken!" en liep hard tusschen de boomen weg.

Ik wist niet, wat ervan te denken. Was deze misschien een trawant van de smokkelaars? Dan had ik mijn toestand nog verergerd. Maar wat kon ik anders doen, dan geduldig afwachten?

Weldra brachten me twee eekhoorntjes, die elkaar achterna zaten, wat afleiding. Plotseling doken de diertjes echter op een tak ineen en bleven onbeweeglijk zitten. Hieruit maakte ik op, dat er weer iemand aankwam, en ik vergiste me niet. 't Was de man met den stekeligen knevel. Hij had echter nog iemand bij zich. Deze, een zware dikkerd met een echt vollenmaansgezicht, droeg een driepuntigen hoed en een oude lange jas. Zoodra hij me bemerkte, bleef hij staan.

„Wie zijt ge?" riep ik hem toe.

„Ik ben de burgemeester."

„Welaan dan, Mijnheer de Burgemeester, ik vorder van U, dat ge me aanstonds bevrijdt."

„Ja, ja, ge zult wel losgemaakt worden," antwoordden beiden tegelijk. Op de vragen van den burgemeester, deelde ik hem in 't kort mede, hoe ik in m'n toestand gekomen was. Hij zette een gewichtig gezicht en zei: „Dat zal nog heel wat geschrijf kosten, want ik moet er proces-verbaal over opmaken."

„Maak later het proces-verbaal maar op, doch laat me eerst los."

„Neen, dat is onmogelijk, mijnheer; daardoor zou ik een fout begaan. Eerst proces-verbaal, en dan losmaken. Ik moet twee getuigen laten halen, die uw naam kunnen schrijven, en die moet gij daarvoor betalen."

Hierop wendde hij zich tot zijn ondergeschikte en zei: „Loop vlug naar juffrouw Pernet; die zal je wel zeggen, waar je haar man, den notaris, kunt vinden. Zeg tegen hem, dat hij oogenblikkelijk hier moet komen. Daarna ga je gauw den koster halen in St., waar hij op bruiloft is. Ook hij moet aanstonds komen. Zeg ook tegen den notaris, dat hij schrijfgerief en gezegeld papier meebrengt. Loop ook even aan bij m'n zwager Markus en vraag, of z'n schimmel weer beter is!"

De veldwachter, want dat was hij, rende weg. Ook de burgemeester keerde zich om en zei: „Ik ga heen en zal een goede flesch wijn voor je meebrengen. Daar zul je wat op bekomen."

Weder stond ik alleen. Ik bereidde me er al vast op voor, het maar tot den volgenden dag uit te houden. De zon ging reeds onder. Haar stralen vielen schuin tusschen de boomen door en de stammen wierpen lange schaduwen op den bemosten grond. Plotseling verscheen aan den rand van het bosch een menigte mannen, vrouwen en kinderen; een geheel dorp. Ik herkende onder hen den burgemeester. Er liep een geestelijke naast hem. Deze, ongetwijfeld de pastoor van het dorp, was een oude, zwakke man en klom met veel moeite naar boven. „Ach," zei hij, toen hij naderbij gekomen was, „die booswichten hebben u wel slecht behandeld, mijnheer!"

Ja, inderdaad, zeer slecht," antwoordde ik. „Excuseer me, mijnheer pastoor, dat ik mijn hoed niet kan afnemen om behoorlijk te groeten. Zou ik ook eenige woorden met u alleen kunnen spreken?"

„Eerst zullen we u losmaken, dan kunnen we meer op ons gemak praten." Antoon, sprak hij tot den burgemeester, „snijd vlug de touwen door!" Maar de man met die dikken snor kwam tusschenbeide en bromde: „'t Is zonde van dat mooie touw." In een paar minuten had hij met zijn tanden de knoopen losgemaakt, rolde het touw op zijn hand samen, en stak het in den zak.

Nauwelijks echter had ik den pastoor onder veelvuldige dankbetuigingen de hand gedrukt, of mijn knieën begonnen pijn te doen en ik was genoodzaakt te gaan zitten. Een dronk uit de flesch van den burgemeester schonk me weer kracht. Maar de pastoor zond dadelijk een man uit, om zijn muilezel te halen.

Hierna vertelde ik m'n avontuur. Ook verhaalde ik van den moord op Jan B. Toen ik m'n verhaal geëindigd had, zei de pastoor op ernstigen toon tot de lieden: „Ge ziet, tot welk uiterste de smokkelaars door hun afschuwelijk bedrijf gebracht worden .... tot moord! Kan het nu een uwer voor geoorloofd houden, die lieden door het koopen van gesmokkelde goederen, te ondersteunen? — En gij, Andreas, moest u schamen, dat ge, uit vrees voor die bandieten, hebt nagelaten, dezen man te bevrijden, zooals toch de plicht van ieder christenmensch is!"

Ondertusschen was de muilezel aangekomen. Men was me bij het opstijgen behulpzaam en .... de tocht begon.

Het was reeds donker, toen we 't dorp bereikten. De pastoor wenschte de lieden „goeden avond," en, zich tot mij wendend, sprak hij beleefd: „Ik mag me immers wel veroorloven, u een avondmaal en nachtverblijf aan te bieden?"

Natuurlijk nam ik dit met de grootste dankbaarheid aan.

Martha," riep nu de geestelijke tot zijn huishoudster, „geef me den sleutel van den kelder eens en maak vlug het avondmaal klaar."

Bij een goede flesch oude wijn praatten we nog een uur of anderhalf, gebruikten daarna ons avondmaal en begaven ons ter ruste ....

Na zulk een avontuur was m'n lust, om het gebergte verder af te reizen, heelemaal over. Den volgenden morgen nam ik afscheid van den uitmuntenden pastoor en keerde langs den kortst mogelijken weg naar mijn vaderland terug.

EINDE.

LACHEN!

Lachen, jongen,
Lustig lachen!
zelfs ook als je treurig bent!
Lachen, lachen!
Niet om zoo maar eens te lachen,
maar juist àls je niet kunt lachen
en juist wijl je niet wilt lachen:
zeker weet, dat je eens zult lachen,
Lachen, lachen,
altijd lachen
zonder end'!

Vroolijk jongen,
moet je kijken!
Kijk toch niet altijd zoo zwart!
Vroolijk kijken!
Niet puur om dat vroolijk kijken,
maar juist als je zwart wilt kijken,
en juist wijl je zwart aan 't kijken,
zeker weet, dat je eens zult kijken,
Vroolijk kijken
na het wijken
van de smart!

Lachen, jongen,
lustig lachen
met je oogen, met je mond!
Vroolijk kijken, lustig lachen
maakt je hart gezond.

O. H. v. NIEUWENDIJK
in *Jong Leven.*

DE WERELD IN

DOOR

N. A. ZILVER Czn.

Slot.

In het voorgaande hebben wij in 't kort ongeveer alle hoofdpunten behandeld, die de „energieke, jonge Hollanders" niet zullen afschrikken om naar het Buitenland te gaan en de overigen waarschijnlijk tot de overtuiging zullen brengen, dat hunne sollicitaties hopeloos zijn en zij dus goed zullen doen ons en de patroons niet lastig te vallen om een positie in 't Buitenland, omdat zij hier geen vooruitzichten hebben.

Flinke werkkrachten, die veel ervaring hebben in talen, administratie, algemeene kantoorroutine bezitten, die hebben geleerd matig te zijn in alle opzichten, die hun vrijen tijd hebben besteed aan studie en meerdere zelfontwikkeling, dezulken zullen wij vroeg of laat aan een goede positie in het Buitenland kunnen helpen en willen wij steeds gaarne met raad en inlichtingen ter zijde staan.

Menigeen zal worden afgeschrikt als hij de hier en daar soms vrij strenge bepalingen in de contracten leest. De goede lezer echter, zal, als hij werkt — weet wie en wat zich zoo al voor het Buitenland aanmeldt, hoe talrijke deserties plaats vinden en meer oneerlijke praktijken, waaraan sommige lui zich schuldig maakten, direct begrijpen, dat deze bepalingen speciaal zijn gemaakt met het oog op dergelijke ongewenschte elementen.

Goede eerlijke karakters regeeren zich zelven en doen van zelf wat goed is; zij zullen derhalve het minste bezwaar hebben tegen strenge bepalingen, die hen vanzelf ook beschermen tegen oneerlijke collega's. Bovendien wordt niemand tot het teekenen van een contract gedwongen en staat het ieder vrij op behoorlijke wijze zijne meening daarover aan de betrokken Maatschappijen te kennen te geven.

Grappig en treurig tevens is het soms te hooren, of te lezen op welke wijze sommige jongelui, die wel eens iets hebben gehoord van een of ander werelddeel, doch overigens over heel weinig kennis en hersenen beschikken, hunne meening over een en ander ten beste geven, waardoor zij hun waar karakter bijtijds toonen en blijk geven geen tact te bezitten.

Uit den aard der zaak onthouden wij ons van aanbeveling of afhouding van een werkkring in tropische streken. Wáár en hoe men zijn fortuin wil zoeken, blijve ieder persoonlijk zelf voorbehouden. Maar indien men gaat, vergewisse men zich van de waarheid der verkregen inlichtingen. Want men vergete niet, dat er menschen zijn die het door eigen schuld, ondoordacht handelen, en niet het minst door hun levenswijze, niet hebben kunnen bolwerken en ontslagen zijn. Maar juist deze lui werpen zich dikwijls tot raadgevers en woordvoerders op, doch dat zij bepaald eerlijke en onpartijdige inlichtingen zullen verstrekken, is aan gegronden twijfel onderhevig.

Is de redactie der contracten voor het buitenland dus scherp gesteld, met het oog op eventueele ongewenschte elementen, de behandeling, die de candidaten in het buitenland en vooral in de tropen, van de zijde der Maatschappijen genieten, is over 't algemeen goed. Wat dan ook voor de hand ligt? Immers, welke kosten moet zoo'n Maatschappij zich al niet getroosten eer de candidaat ter bestemmingsplaats is? En dus veeleer dan de employées te dwarsboomen in hun carrière, of wel hun het leven onmogelijk te maken, zullen zij alles doen, wat den candidaten het leven kan veraangenamen, opdat zij zich in den vreemde zullen thuis gevoelen en zich met alle energie en werkkracht aan hunne nieuwe taak zullen kunnen geven. Omdat dit ook in het belang is der Maatschappijen zélf.

Maar het is onmogelijk om het iedereen naar den zin te maken? Ook wordt aan de Maatschappijen dikwijls een verwijt gemaakt van slecht klimaat, waaraan zij toch werkelijk niet in staat zijn iets te veranderen. Bij engagement wordt den candidaten vóórgehouden aan welk leven zij zich zullen moeten gewennen; zij worden door den dokter geneeskundig onderzocht en kunnen zich bovendien nog door een eigen dokter laten keuren. Het gaat derhalve niet aan alléén de betrokken Maatschappijen verwijtingen te doen, als men het buiten niet kan bolwerken.

Aan het slot van dit werkje gekomen, moeten wij nog het volgende onder de aandacht brengen van aanstaande sollicitanten naar betrekkingen in het Buitenland.

Als ge een kloek besluit hebt genomen en aan 't solliciteeren gaat, begin dan met volledige sollicitatiebrieven te schrijven. De meeste brieven op advertenties zijn onvolledig en worden derhalve onbeantwoord ter zijde gelegd. Een volledige brief moet inhouden duidelijke mededeelingen omtrent de navolgende punten:

1. aanleiding tot sollicitatie;
2. leeftijd, godsdienst, gehuwd of ongehuwd;
3. aard der schoolopleiding, behaalde diploma's, kennis van talen, boekhouden, etc.;
4. op welke kantoren, in welke branches en in welk soort betrekking men werkzaam is geweest, of nog is; redenen van verandering;
5. welke soort betrekking thans wordt verlangd; de tijd; waarop 'n nieuwe betrekking kan worden aanvaard;
6. opgave van referenties, afschriften van getuigschriften;
7. slot.

Brieven, die deze mededeelingen niet inhouden, voldoen niet aan de eischen, die men aan goede sollicitatiebrieven moet kunnen stellen, en zullen voor de schrijvers weinig succes opleveren.

De patroons moeten met één oogopslag kunnen zien

Wie en wat de schrijver is,
Wat hij kent en wat hij wil?

En vóór alles zij uw brief wáár, opdat ge uw a.s. patroon met open vizier kunt tegemoettreden,

Ten slotte raden we ieder, die opleiding wenscht voor betrekkingen in het Buitenland alléén gebruik te maken van die onderwijs-inrichtingen, welke zich ook uitsluitend bemoeien met het geven van *werkelijk goed* onderricht. Er zijn enkele zoogenaamde „instituten", die zich ook bezighouden met het plaatsen van leerlingen in betrekkingen. De leerlingen worden dan binnen den kortst mogelijken tijd „afgericht" om weer plaats te maken voor nieuwe leerlingen. Het leergeld is men kwijt en na eenigen tijd blijkt men voor de verkregen betrekking óók niet geschikt te zijn.

Wie met geduld en volharding wil solliciteeren, die geve zich tijdig op aan bovenstaand adres. Zij zullen, mits zij voldoen aan de eischen in dit boekje omschreven, vroeger of later

ZEKER SLAGEN!

DE EERSTE PADVINDERS-FILMS.

Het was een alleraardigst idée, dat Hare Majesteit en Zijne Koninklijke Hoogheid hebben goedgevonden, dat op 10 Februari 1919 de eerste PVs-films, ontworpen en vervaardigd door den leider van Bloemendaal, Dick Laan met zijn *Zwarte pijl-patrouille*, ten paleize in Den Haag werden vertoond voor Prinses Juliana en de klasse kinderen, met wie Zij lessen heeft.

Ten 5 ure ongeveer begon de voorstelling met de *Sport-film*, voorafgegaan door de troepvlaggen-uitreiking door Z.K.H. te Haarlem in Maart 1918.

Daarna werd vertoond *De belooning van Hi* en werd besloten met *Pim, de schrik zijner ouders*.

De Sport-film vertoont beoefening te Bloemendaal van verschillende soorten sport, als: hardloopen, hoog-, ver- en polsstokspringen, worsten, discus- en speerwerpen, kogelstooten, zwemmen, boogschieten.

„De belooning van Hi" werd reeds in het Februarinummer van „De Padvinder" beschreven en Pim is een jongen, die door alle kattekwaad dat hij uitvoert, altijd en overal, met recht „de schrik zijner ouders" is. Na al zijn streken te hebben vertoond, ziet men dat hij ten slotte Padvinder wordt en hij ferm zijn leven gebeterd heeft, al heeft hem dat wel mocite gekost! Er wordt uit zijn rapport zelfs ook bewezen, dat PV. zijn en toch op school goed werken best kan samengaan.

Wanneer men gezien heeft hoe het Prinsesje en de andere kinderen juichten bij de spannende en bij de grappige tooneeltjes, dan mag een woord van hulde niet achterwege blijven voor de acteurs, de PVs van de „Zwarte pijl-patrouille" en voor den ontwerper en maker, den heer Dick Laan, voor wien die 10e Februari een onvergetelijken dag zal blijven.

J. VAN DER KOP.

OFFICIEELE BERICHTEN

PVs, die met Zwitsersche kameraden wenschen te correspondeeren, kunnen zich opgeven bij den Commissaris voor Buitenland en Koloniën, met vermelding van leeftijd en taal: Engelsch, Fransch of Duitsch.

C. BEELAERTS VAN BLOKLAND.

De Commandant der Pages maakt bekend, dat de Prins tot Page te Utrecht benoemd heeft Patrouilleleider A. S. Janssen.

De Commissaris van Inwendige Organisatie maakt bekend:

dat eervol ontslag is verleend aan den heer A. Koper als Hopman der afdeeling Gorinchem; aan den heer H. Bürbach als Hopman der afdeeling Zwolle; aan den heer J. Beyer als Hopman der afdeeling 's-Gravenhage; aan den heer C. Denis als Hopman der afdeeling A'dam; aan den heer S. Levison de Kadt als Hopman der afd. Rotterdam;

dat de benoeming van den heer D. van der Kraan te Rotterdam, als Hopman der afd. Schiedam, is ingetrokken;

dat, wegens overlijden van den heer J. L. Zegers, tot Voorzitter der afdeeling Haarlem is benoemd de heer Dr. J. B. Schepers, Ripperdastraat 11, in de plaats van het bestuurslid Dr. A. G. Land, die als zoodanig bedankte, de heer E. A. Loeb, Lombar Petrielaan 6, Bloemendaal en dat bedoeld Bestuur voorts is uitgebreid door de benoeming van den heer Dr. J. W. v. Rooyen te Zandvoort;

dat de heer G. J. J. v. Leeuwen, Hopman der afdeeling Haarlem, tevens Secretaris-Penningmeester der Vereeniging van oud-PVs, verhuisd is naar Schiedamsche weg 118 te Rotterdam en dat zijn correspondentie-adres te Haarlem tevens vervallen is;

dat tot lid van het Bestuur der afdeeling Zeist benoemd is de heer Dr. H. C. Schamhardt, Leeraar aan het Chr. Lyceum, Boschlaan 20 te Zeist;

dat in plaats van de heeren G. L. Tegelberg en E. W. van den Berg, resp. Voorzitter en Secretaris der afdeeling Amsterdam, als zoodanig gekozen zijn de heeren Dr. C. P. Gunning, de Lairessestraat 114 en A. J. van Epenhuysen, Brachthuisstraat 1, beiden te Amsterdam;

dat de afdeeling Bloemendaal is opgericht, waarvan het Bestuur als volgt is samengesteld:

A. Amesz, Bosch en Vaartstraat 2, Heemstede, Voorzitter; A. Jackson, Binnenweg, Heemstede, Secretaris; D. Laan, Villa Duindhof, Bloemendaal, Penningmeester; Dr. S. Brongersma, Bloemendaalsche straatweg, Bloemendaal; Kremer, Joh. Terhofstedeweg, Overveen;

dat de afdeeling Schiedam is opgericht, waarvan het Bestuur als volgt is samengesteld:

Mr. G. van Baren, Singel 76, Voorzitter; W. van der Schalk Jr., Broersveld 120, Secretaris; L. van Pelt, Lange Nieuwstraat 35, Penningmeester; A. Bakkes, St. Liduinastraat 13; A. J. Oosterhof, aannemer, St. Liduinastraat 55.

dat het Bestuur der afdeeling Zutphen thans als volgt is samengesteld:

W. H. Haverkorn van Rijsewijk, Coehoornsingel 82, Voorzitter; L. H. Lucassen, IJselkade 14a, Secretaris; W. Venlet, Overweg, Penningmeester; H. F. C. Bos, Deventerweg 89; A. K. Klaren, Berkelsingel 3 (tijd. Secretaris tot 1 Mei 1919); J. W. Kreulen, Leeuweriklaan 2;

dat tot Vaandrig te Rotterdam is benoemd M. Heystek Jr., Baan 68 te Rotterdam.

OPLOSSING VOGELGESCHIEDENIS.

De juiste oplossing der Vogelgeschiedenis is als volgt:

Een wilde houtduif is op het ijs neergestreken (op de foto van rechts naar links) en heeft bij dat neerstrijken twee of driemaal met de vleugels de sneeuw geraakt voor ze verder wandelde. De vogel was ziek, een gezwel aan den krop, en is dicht bij den muur van het huis neergevallen en gestorven. Een hond (zie de sporen in den linkerbovenhoek der foto) heeft het vogellijk weggehaald en een eind verder gebracht, waar wij het later vonden.

VERZOEK.

Vaandrig W. M. van Popta, Oorsprongpark 8 te Utrecht, vraagt van het vroegere weekblad „de Padvinder" den geheelen 1en jaargang, verder de nos. 53, 54, 60, 62, 63, 65, 66, 67, 69, 77, 81, 104, 111, 112, 114, 122, 125, 128, 130, 132, 133, 136, 141, 142, 145, 146, 147, 149, 156, 170, 171, 176 tot aan de overgang in „de Blauwe".

Hopman G. J. J. van Leeuwen, Schiedamsche weg 118 te Rotterdam, vraagt van het maandblad „de Padvinder" de nos. 1 tot en met 14 en inhoudsopgaven 3en en 4en jaargang. Men wordt verzocht rechtstreeks met de aanvragers te correspondeeren.

CORRESPONDENTEN.

De volgende correspondenten zijn nog aangesteld:
Bussum: R. E. R. Timperley, Sandtmannlaan 30.
Doetinchem: J. de Vries, Drienerstraat 26, Hengelo (O).
Goes: Joh. de Wit, Lange Kerkstraat C 1.
Haarlem: G. J. J. van Leeuwen, Schiedamsche weg 118 Rotterdam (in plaats van Schepers).
Heerlen: L. J. H. Timmerman, Locht-Spekholzerheide.
Hengelo (O.): J. de Vries, Drienerstraat 26.
Rotterdam: J. C. Hooykaas, Oppert 116.
Schiedam: W. van der Schalk Jr., Broersveld 120.
Zutphen: E. Wüstefeld, Coehoornsingel 64.

PADVINDERS-TENTEN

in alle mogelijke modellen en afmetingen **koopt** en **huurt** men het voordeeligst bij:

COHEN & Co. - ARNHEM

De èchte en beste Odol-Tandpasta

Wacht U voor waardelooze namaaksels

Voor springende of gevoelige huid. De naam Leucoderma staat op iedere tube voluit.

AFDEELINGS-BERICHTEN.

Aan de correspondenten wordt hiermede nogmaals verzocht hun verslagen zoo beknopt mogelijk te stellen en het papier slechts aan één zijde te beschrijven. Inzendingen vóór den 15en van elke maand. RED.

ALMELO. De patrouille-wedstrijden zijn in het voordeel van de Zwaluwen beslist. Hierdoor kwamen zij in het bezit van de afd.-vlag. De Meeuwen kregen als 2 de groene troepvlag en de Vossen als 3 de paarse. Met de lente komen ook de nieuwelingen opdagen. Zeven jongens meldden zich aan. Eenige deden al het 3e klasse examen, maar worden pas geïnstalleerd als de proeftijd volbracht is. Het propaganda-boekje heeft nuttig werk gedaan. In een patrouilleleidersvergadering werd o.a. besloten dit jaar 3 keer te kampeeren. Met Pinksteren vrije patrouillekampen, in de zomervacantie één keer te Oldenzaal, terwijl voor de derde keer nog geen plaats bepaald is. De Vossenpatrouille is van land- in waterpatrouille herschapen en gaat haar eigen canoes bouwen. Tot patrouilleleider van de Otters werd benoemd F. Spanjaard. De verschillende patrouilles zullen allen het een of ander gaan maken. Eenige patrouilles gaan aan 't werk voor een patrouillekar Een gaat een kamptoestel maken voor draadlooze. De oefeningen hadden geregeld plaats, de opkomst wordt beter. De assistent-patrouilleleider Tolkamp—Lammer moest ons wegens zijn vertrek naar Zutphen verlaten. F. S.

AMERSFOORT. Aan het clubhuis wordt nog hard gewerkt. Dat er veel gedaan moest worden en nog moet worden, kan iedereen begrijpen, die het zag in den staat, zooals we het van de Gemeente, na gebruik door de Belgen, hebben teruggekregen. In troep II wordt nu volgens het kaartsysteem gewerkt, het bevalt zeer goed en er wordt druk gebruik van gemaakt. De volgende maand zullen verschillende examens voor vakinsignes worden afgelegd; ook voor 1e en 2e klas wordt druk gewerkt. W. Kooiman legde met goed gevolg examen af voor PV. 1e klas en voor het vakinsigne lassowerpen. Eén van de dingen, waar onze troep mee kampt, is het gebrek aan sportmateriaal, maar we zullen er wel wat op vinden. De volgende keer hoop ik te kunnen berichten, dat wij het sportterrein achter de cavalerie-kazerne mogen gebruiken. W. K.

AMSTERDAM. Nog lang zal bij de A'damsche PVs voortleven de herinnering aan den feestavond ter gelegenheid van het afscheid van den heer Tegelberg. De avond begon met een défilé en een ovatie voor diens huis, waarbij de straat fantastisch verlicht werd door de fakkels en bengaalsch vuur, terwijl de Band voor het muzikale gedeelte zorgde. Hierna marcheerden alle troepen naar het feestgebouw „Odéon", waarheen zich ook de familie Tegelberg begaf. Het program was zeer afwisselend, gymnastiek, tooneelstukjes, goocheltoeren en bovenal blonken uit de zangnummers van den heer Clinge Doornbos. Tijdens den avond werd bij monde van hopman Woortman namens de afdeeling de heer Tegelberg toegesproken en hem de swastika overhandigd, in dank voor het vele, dat door hem voor de padvinderij gedaan was. Tevens ontving hij een album met de foto's van alle troepen, een geschenk der PVs. De avond slaagde uitstekend. Op 8 Maart werd de „J. Pz. Coen" uitgeleide gedaan door alle A'damsche PVs, welke voor die speciale gelegenheid toegang hadden op den steiger. Ook hierbij heeft de Band weer goed zijn best gedaan. Met den heer Tegelberg vertrok tevens naar Indië de heer P. v. Raamsdonk, oud-hopman van troep 10. De voorzittershamer is thans ter hand genomen door dr. C. P. Gunning, oud-voorzitter van de afdeeling Den Haag en met de beste verwachtingen voor de toekomst zijn wij weer allen vervuld. De eerste troepleidersvergadering, welke onder de nieuwe leiding stond, droeg een zeer hoogstaand karakter. Na een

vlotte afhandeling der agenda, waarbij o.a. een commissie benoemd werd ter voorbereiding van het traditioneele A'damsche Pinksterkamp, werd door den voorzitter een lezing gehouden over „tact", welke met zeer veel belangstelling door de aanwezigen werd gevolgd. Van de groote plannen, waarvan ik in mijn vorig verslag gewaagde, is één al in staat van verwezenlijking. Het Bestuur besloot nl. tot aankoop van een mooi, groot heerenhuis op de Keizersgracht, tot inrichting als afdeelings-hoofdkwartier. Misschien volgende keer meer hierover. De veeleischende taak van secretaris werd overgenomen door den heer Van Epenhuyzen, nadat deze gedurende langer dan een jaar vervuld was op zeer lofwaardige en accurate wijze door den heer Van den Berg. Een woord van dank voor zijn arbeid is hier zeker wel op zijn plaats. Een nieuwe troep van C.J.M.V.-PVs is opgericht. Van 1 November—1 Maart werd aan 156 PVs het diploma 3e klas uitgereikt. D. H.

APELDOORN. We hebben pret gehad op ons 8e jaarfeest. De leiderscommissie had een cabaret gevormd, dat de leiding van het feest zou hebben. Natuurlijk kon het niet een bloote imitatie van de Timbertowns zijn; 't werd daarom een PVs-imitatie. Op de bewuste avond (22 Februari) was direct de stemming er in; de openingsmuziek van 't „huisorkest" werd meegefloten. Direct daarop volgde een openingschorus (die goed insloeg), gevolgd door een openingsspeech, welke het doel, dat 't Cabaret zich gesteld had, (een gezonde lachavond) goed duidelijk maakte. De lui van 't A.P.C. waren kenbaar aan: witte trui, waarop groote zwarte kat, zwarte kap met pauweveer; een aantal bespeelden een mandoline, één een piano, terwijl een paar andere speciaal voor 't lachsucces waren. Er is vervolgens nog heel wat ten tooneele gevoerd o.a. gymnastische standen, onder leiding van den Instructeur, een partijtje schermen op den degen, eenige schetsen, w.o. „Een huiselijke episode bij Caesar", veel moppen, veel muziek. Ik behoef niets anders te zeggen, dan dat er vreeselijk gelachen werd, zoodat sommigen 's avonds pijn hadden, in de.... enfin je weet wel ergens in de streek waar de maag ligt. Iets dient nog vermeld: De tooneelaankleeding en costumes (o.a. van „Een huiselijke episode bij Caesar") waren keurig, bepaald artistiek. De „artistieke" leider, J. van Mastenbroek, evenals de „muzikale", C. W. Schüller, heeft dan ook, om een afgezaagde uitdrukking te gebruiken, een pluimpje verdiend. Ons strijkje heeft nog meer werk verricht; de laatste avond van de „Bazar ten bate van het Oude Mannen en Vrouwenhuis" werd opgevroolijkt; en met succes!! De oefeningen slaagden over 't algemeen vrijwel; verschillende patrouilles worden gereorganiseerd wegens vertrek van de huidige patrouilleleiders. Het weer leent zich reeds beter tot allerlei oefeningen, de Lente is op komst.... dus: moedig voorwaarts!!! F. L. T.

ARNHEM. Het was op een kouden, maar mooien dag in Januari, dat onze padverkenners, bijna voltallig, ongeveer 90 jongens sterk, geuniformd en met troepvaandels de Apeldoornsche weg op marcheerden om een plechtige installatie te houden. Ongeveer 15 adspiranten moesten tot PV. 3e klasse worden bevorderd; de meesten uit troep II. Boven op den Hesselberg, in den tuin van onzen ondervoorzitter, den heer Van Leeuwen, in de vrije natuur, zouden onze jongens hun ernstige belofte afleggen en ingelijfd worden bij den grooten troep. Laten we hopen, dat ze tot hun dood de belofte indachtig blijven en dat ze steeds ernstig zullen trachten de PVs-wet na te komen. De PV. J. Verhaar werd tot 1e klas bevorderd. Het is een bevordering, die, om de diepe ernst, die ze inhoudt, wel de aandacht waard is. Laten we hopen, dat onze 18-jarige „Hannes" voor zijn later leven kracht zal weten te putten uit zijn PVs-jaren, dat hem in de moeielijke oogenblikken des levens steeds de idealen van den waren PV. zullen steunen en leiden! — Februari was aan de ijssport gewijd. De mooie ijsbaan van „Thialf" heeft een Zondagmorgen voor onze jongens opengestaan. Het was alweer opmerkelijk, dat de Hollandsche jongens over het algemeen zoo slecht met water en ijs overweg kunnen. In den zomer ergert de hopman zich er over, dat er zoo weinig bij zijn, die goed zwemmen kunnen. Thans kon je weer zien, hoe weinig er goed kunnen schaatsen rijden. Een afzonderlijk PVs-nummer bij den wedstrijd, door „Thialf" uitgeschreven, trok bij de jongens veel belangstelling. De enkele goede rijders gingen met de prijzen strijken. Het waren Harnis, Kuiper, Boone, Koster en Eisma. De K., hopman troep II.

BLOEMENDAAL (de Zwarte Pijl). Deze maand zijn we weer begonnen met boogschieten. Het aantal nieuwe jongens neemt langzaam maar zeker toe. Wij maken er ook geen werk van om véél PVs te krijgen, maar wel goede. De 2e en 2e patrouille zijn bijna vol, maar voor de 1e patrouille kunnen we maar geen geschikten 8en man vinden, doch de zwarte bandjes zoeken steeds en zullen hem met hun padvindersneus wel vinden. Woensdag 19 Maart hebben we een middag gegeven met onze films in de Cinema Palace te Haarlem voor genoodigden. Er waren er ongeveer 600 komen kijken en we hadden een aardig succes te boeken, ook wat betreft de lijsten, die voor ons clubhuis rondgingen, want bij de afrekening bleken er verscheidene briefjes van 10 gulden bij te wezen. Nu nog 5 April in het Centraal Theatre voor den Prins ze draaien en een 350 Amsterdamsche padvinders en dan komt zoo langzamerhand weer de zomer en wordt het weer aanpakken. DICK.

BUSSUM. Den zestienden Februari werd het derde klasse examen afgenomen aan een vijftal jongens, Albert Mesquitta, A. Groenhuyzen, F. Scheltes, Thijs Schönthaler en H. van Helden, die in November door ziekte of anderszins waren verhinderd daaraan deel te nemen. Den Zondag d.a.v. werden ze allen door hopman van der Noort tot PV. derde klasse geïnstalleerd. Op 2, 9 en 16 Maart vonden de oefeningen weer geregeld plaats. Er meldden zich verscheidene nieuwe jongens aan, waardoor nu alle patrouilles voltallig zijn geworden. Plannen voor een nieuwe, achtste patrouille zijn in voorbereiding. Door de nieuwe uitbreiding van de troep, bleken weer eenige bevorderingen noodzakelijk. De 2de vaandrig W. O. Molema en teekenaar dezes werden als vaandrigs aangesteld. De patrouilleleider N. P. Boots ontving zijn aanstelling als 2de vaandrig, de assistent-patrouilleleiders A. Brom en Th. Perelaer werden tot patrouilleleiders bevorderd respectievelijk van de 1ste en 6de patrouille. Over de 2e patrouille is nu Frans Guépin als waarnemend patrouilleleider aangesteld. Verder werden nog de PVs H. W. Kuhn en G. Boomsma tot assistent-patr. leiders bevorderd. Voor het aanstaande jaarfeest, waarvan de datum voorloopig is vastgesteld op 19 April a.s. worden reeds voorbereidingen getroffen. De Gymnastieklessen, welke Woensdags en Zaterdagsmiddags worden gegeven, worden nu goed bezocht. Door de bemoeiingen van het afdeelingsbestuur is een stukje bouwland beschikbaar gesteld voor PVstuinen. Een zes en twintig tal van onze jongens hebben zich voor zoo een tuintje opgegeven. Het spitten, zaaien en pooten is al in vollen gang. R. T.

DELFT. Eindelijk, na ongeveer een jaar zonder te zijn geweest, hebben we weer een clublocaal, of liever gezegd 2, niet ver van elkaar gelegen op het Oude Delft. Een flinke groote zaal, door het College van Curatoren der Technische Hoogeschool aan ons afgestaan, die als troeplokaal wordt gebezigd, en een kleiner appartement, dat we van de Gemeente in huur hebben. De troep is steeds vooruitgaande; bijna iedere week melden zich nieuwe jongens aan. Onze tijdelijke hopman, de heer M. P. Diemel, wordt thans bijgestaan bij de leiding van den troep door de heeren Beukers, Gutjahr en Telders, studenten oud-PVs. Nu we een clublocaal hebben, zullen de oefeningen afgewisseld worden door lezingen. Reeds staan op het programma: Mijnbouw, Draadlooze telegraphie en Het leven der bijen. Zaterdag 22 Maart heeft de installatie van een 23-tal leerling-padvinders plaats, gevolgd door een feestje, ons door het bestuur beloofd, doch hierover de volgende keer. D. J. H.

EINDHOVEN. Alles gaat z'n gewone gang. Met de tooneelstukjes voor 't jaarfeest is eerst eenige strubbeling geweest daar we ineens te veel eigen werk kregen, binnen kort zal ik een naar 't maandblad sturen, misschien is 't geschikt voor een andere afdeeling; nu is alles definitief geregeld. De oefeningen hebben geregeld plaats, vooral de veldbalspelen vallen hier zeer in de smaak. Wat de aanvrage van Den Haag betreft omtrent de Pinksterdagen, ik weet niet of Eindhoven wel van de partij zal kunnen zijn, daar wij slechts Pinkstermaandag en Dinsdag vrij hebben maar de voorafgaande Zaterdag niet, enfin we zullen er nog eens over boomen. J. B.

ENSCHEDE. Door het slechte weer konden wij deze maand slechts weinig uitgaan. Twee dienstraden werden gehouden. Met Paschen zullen we hier waarschijnlijk atlethiekwedstrijden houden. Examens zijn deze maand niet gehouden. J. M.

GOES. Eindelijk weer eens licht uit de oude Ganzestad. Na een slaap van een half jaar hebben eenige oude veteranen de boel weer eens wakker geschud en op Zaterdag 8 Maart de overgebleven jongens bij elkander getrommeld en een vergadering belegd. Hierin werd allereerst besloten, om de troep, die eerst uit 3 patrouilles bestond, te veranderen in een van 2 patrouilles, met de volgende indeeling: 1e patrouille (Zeemeeuwen): J. Massee, patrouilleleider, H. Blankenbijl, assistent-patr.leider, F. van der Vliet, H. Folmer, C. Massee, M. Sandijck, J. van Dissel. 2e patr. (Leeuw): F. Sandijck patr.leider, P. Rentmeester, assistent-patrouilleleider, J. Sandijck, G. van Opdorp, J. Molhoek, A. de Wit, H. Pilaar en M. Constandse. Den rang van patrouilleleider bleef behouden Johan de Wit. Het animo onder de jongens, dat er oogenschijnlijk uit was, is nu weer geheel opgewekt, niettegenstaande, dat een paar lui de troep verlieten „omdat het niks meer was". Welk een reden! Onze troep is anders wel ongelukkig. Nu gaat onze afdeelingssecretaris, de heer D. R. G. Lackamp ons met 1 Mei verlaten. We verliezen in hem een uitstekend raads- en leidsman, die altijd gereed was tot raad en daad. Maar daarom niet getreurd! De heer Arnoldi is er ook nog! We zullen het wel te boven komen met zijn onbetaalbare hulp! We zijn klein, maar.... dapper! De oefeningsdag voor de heele troep werd vastgesteld op Zondag, de patrouilles afzonderlijk mogen natuurlijk zoo dikwijls gaan oefenen als zij verkiezen. Zondag 16 Maart zal de eerste oefening beginnen onder leiding van den heer Jonker van Middelburg. J. de W.

GORINCHEM. Vanwege het ijs werd de vorige maand niet geoefend. De oefeningen worden nu weer geregeld gehouden. 12 Maart werd examen 3e klasse afgenomen, waaraan 5 adspiranten deelnamen. De opleiding hiertoe verrichtten 2 patrouilleleiders, terwijl het examen werd afgenomen door den vaandig Van de Water en 2en vaandrig Salies. Gemis aan een hopman en aan geschikt kader blijven de hoofdgebreken der afdeeling, wat dan ook zeer goed merkbaar is.
Vaandrig V. D. W.

'S-GRAVENHAGE (Overzicht). De Jonge Verkenners (troepen 1 en 8) werken hard voor den feestavond, welke op 12 April zal gehouden worden in het gebouw in de Willemstraat. Troep 1 heeft in de laatste maanden de crisis gehad door het uittreden der oudere jongens, doch is er thans weer

zoo goed als bovenop en werkt met enthousiasme voor de klasse- en insigne-examen. Iederen Zondag wordt in de duinen geoefend. Over eenige weken worden de kroonwedstrijden (patrouille-wedstrijden waarbij de winnende patrouille een kroontje in de vlag mag dragen) gehouden. Troep 8 is van oordeel, dat lichamelijke oefeningen in de padvinderij 'n krachtig middel is om het doel te bereiken. De opkomst was de laatste maanden niet groot, doch deze troep heeft de zeer moeilijke taak rasechte sportjongens, voetbaljongens, in z'n gelederen te herbergen, zoodat het voetbalseizoen wel eens intervenieert in het troepleven. Dat de jongens echter geestdriftig zijn, bleek uit de hulde, die ze hun hopman brachten bij zijn verloving. — De Van Pallandt-troep had een maand van hoogst-actief en spontaan troepleven door den vinnigen kamp om den Haagsche Post-beker, die nu weldra beslist zal worden. Het laatste stadium van dezen wedstrijd, die 't geheele patrouilleleven in sport, goede daad werk, etc. omvat, was de recreatie, waarbij iedere patrouille den troep gedurende minstens 'n uur moest bezig houden. Wat hierbij door de jongens zonder eenige verdere hulp werd gepresteerd was meer, dan men in het algemeen op troepuitvoeringen ziet. Zonder op adem te komen, vallen we gelijk in de voorjaarsdrukte. De tenten worden opgeknapt, de cano's grillig beschilderd en 'n lark, gebouwd op den zolder van „de Wigwam", zal over eenige weken het ruime sop kiezen. We zijn gewoonweg wit-gloeiend van enthousiasme. 30 Maart geven we een schouw van dezen winter vervaardigde huisvlijtvoorwerpen, 12 April 'n resumé der recreatie-avonden, alles in „de Wigwam". — De vierde troep (Archipel) is na de ijsperiode weer aan den arbeid. Eenige nieuwelingen zijn aangenomen, doch nog eenige plaatsen zijn vacant. Er wordt hard gewerkt voor vak-insignes en klasse-examens. 'n Zeer wel-voorzien programma is er gemaakt voor 1919, voor de uitvoering waarvan aller medewerking dringend noodzakelijk is. — Troep 5 (C.J.M.V.) heeft programma's, die ons sterk doen denken aan hetgeen de Engelsche troepen als werkmenu bekend maken. Zoo goed als iederen dag is er werk aan den winkel en het is bewonderenswaardig, hoe de leider van dezen troep er in slaagt toch steeds de noodige afwisseling te houden. Lezingen, bijbelcursus, muziek, sport, gymnastiek, Slöjd, bezoeken aan musea, etc. Gaarne zouden we in één der volgende nummers van den heer Van Gelder, zoo hij voor ons een oogenblikje kan vinden, in de redactioneele kolommen van dit blad eens wat bijzonderheden vernemen. — Troep 12 (Geverstroep) is nu gereed gekomen met zijn nieuw clubhuis in de Professor Kaiserstraat 16-18, Zaterdag 29 Maart door Z.K.H. den Prins geopend. Door de vele werkzaamheden, aan de inrichting verbonden, is er niet veel buiten gewerkt, doch dit wordt nu weer met kracht ter hand genomen. Nadat er drie maanden lang een proef genomen is met hulp aan blinden door de jongens, zooals geleide op wandelingen, concerten, etc., hebben zij dit werk voortgezet en is het succes onverminderd. De jongens hebben er zeer veel pleizier in en de blinden zijn uiterst voldaan. Begin April houden we 'n grooten marsch. — Troep 15 (Teixeira) werkt hard aan de a.s. troepschouw, die waarschijnlijk in Mei zal worden gegeven. (Onder troepschouw wordt verstaan een PVs-voorstelling in de open lucht). Aan ouders en kennissen hopen wij hiermede eens te toonen, wat wij zoo al buiten doen. De jongens zijn geestdriftig om het plan goed te doen slagen. — Van troep 3 (Ingenieur Van Hasselt-Gobius) vernemen we nog dat, hoewel het aantal eenigszins verminderd is, de onderlinge samenwerking niets te wenschen overlaat. Voor insignes wordt hard gewerkt. Zeven van de Herten behaalden het insigne gids. Ook de brandweer cursus vordert goed. Bovendien leven we in blijde verwachting op een nieuw clubhuis en sportmateriaal, terwijl vaandrig Termeulen uit Nijmegen zich bij onzen troep aansloot. — Dr. Römer, onze voormalige voorzitter, is uit Duitschland teruggekeerd en onverwacht zagen we hem weer te midden van ons op de leidersclub. Het moet ons van 't hart, dat we zijn joviale, vaderlijke leiding in gelukkige combinatie met Dr. Rademaker (zie vorig verslag) de laatste jaren zeer hebben gemist. We roepen hem een hartelijk „welkom in het vaderland" toe. — Betreffende het groote Pinksterkamp bij Den Haag vernemen wij nog, dat de finantieele commissie is samengesteld uit de heeren Dr. Römer, Van Limburg Stirum en Van Oppen. Voor bewaking zijn aangewezen de hoplieden Druif, Koens en Koningsveld; voor verpleging Dr. Rademaker; voor vervoer bagage, etc. hopman Koningsveld, terwijl de algemeene leiding in handen is van hopman Bouwmeester. 1en Pinksterdag zullen weinig wedstrijden worden georganiseerd, terwijl over 't geheel 'n ieder zooveel mogelijk wordt vrij gelaten. 13 Afdeelingen zonden bericht van deelname, nl. Gouda, Gorcum, Utrecht, Bussum, Haarlem, Delft, Vlissingen, Hilversum, Rotterdam, Amersfoort, Soest, Doetinchem en Winterswijk.

GRONINGEN. Door het gure weer in Februari zijn we er in die maand maar een enkele maal op uit getrokken. Ook moesten we in de afgeloopen maand ons clublokaal weer ontruimen. De afdeelingsbibliotheek is tijdelijk in de troepbibliotheken ondergebracht. Er zal getracht worden in het komende seizoen een geregelde zwemcursus voor alle PVs der afdeeling te organiseeren. Deze maand zagen wij tot ons leedwezen weer één van de veteranen, den oud-vaandrig J. S. Mulder, onze gelederen verlaten. O.

HEERLEN. Er komt nu weer leven in de brouwerij. Twee PVs slaagden voor het rijwiel-insigne, terwijl ook voor het gids-insigne binnenkort examen zal worden afgelegd. We beginnen dus langzaam in de insignes te komen. Ook de bestuursvergadering had deze maand plaats. Uit 't jaarverslag bleek, dat we een moeilijk jaar achter den rug hebben, maar toch een jaar, waarop we met trotsch mogen terugzien. Doch wij kijken niet terug, we gaan moedig voorwaarts. De kampplannen voor de groote vacantie werden vastgesteld. Het belangrijkste nieuws verder is 't bezoek van H.M. de Koningin en Z.K.H. de Prins, die wij met eenige jongens van de afd. Hoensbroek voor 't stadhuis mochten begroeten. Deze nooit te vergeten dag werd besloten met een rondegang door de stad, waaraan ook wij deelnamen. J. T.

HILVERSUM. Nadat in Januari door het ijs eenigen tijd geen oefening was gehouden, gingen deze daarna weer geregeld hunne gang. De opkomst blijft gelukkig goed. We zijn nu ook druk bezig met de voorbereiding voor de a.s. patrouille-wedstrijden, welke over eenigen tijd gehouden zullen worden, terwijl in diverse hoofden ook al weer plannen voor ons jaarfeest gevormd worden. Of hiervan echter iets komen zal is nog niet zeker, te meer waar het ons nog steeds niet gelukt is, eenen nieuwen hopman te vinden. Ons muziekcorps maakt in den laatsten tijd goede vorderingen. Er worden niet slechts meer marschen geblazen, neen, het waagt zich ook al aan meer uitgebreide stukken. Goed zoo jongens „Wie volhoudt, overwint." J.

LOENEN (Vechtsche Verkenners). De opkomst is tegenwoordig uitstekend Dit is vooral van veel belang, omdat er thans druk geoefend wordt voor het te houden jaarfeest. De voornaamste gebeurtenissen zijn: de benoeming van B. H. K. Bulsing tot 1e vaandrig; voorts de oprichting van een fluitkorpsje. Toevallig was dien avond onze penningmeester tegenwoordig, die ons zeide, dat het korps bij hem het eerst met een busje kan aankloppen tot dekking der kosten Aan PV. D. Roelen zal op de eereraad van 15 Maart 1919 het insigne hoornblazer uitgereikt worden. PV. H. Roelen werd bevorderd tot assistentpatrouilleleider der Wolven. Ook traden weer eenige nieuwe PVs toe.
W. van de B.

MEPPEL. Woensdag 12 Maart hebben we een marsch naar de Witte Bergen gemaakt en daar oefeningen gehouden, die bestonden uit speer- en discuswerpen, vlagveroveren en slagbal. Ook hielden we een wedloop met hindernissen, waarvoor vier prijzen beschikbaar waren gesteld, die gewonnen werden door G. Meppelink, J. Jans, A. Beyeren, P. Bloksma. Over enkele weken geven we een uitvoering, waaraan alle PVs deelnemen. O.a. zal een tooneelstuk „De Nieuwe Papa" worden opgevoerd. J. Wandscheer en J. Laroix werden bevorderd tot 2e klas. 2 nieuwe PVs meldden zich aan. J. N.

MIDDELBURG. Tot onze nieuwe hopman is benoemd den heer H. C. Dek, verder is tot vaandrig bij ons aangesteld C. Verhulst. Zoodat we nu onder nieuwe leiding weer met nieuwe moed verder kunnen gaan. P. A.

SCHIEDAM. Onze troep telt 25 man met een vaandrig. 2 Maart gaf onze troep een voordrachtavondje, ter gelegenheid van des vaandrigs verjaardag, waarbij deze van den troep een grooot portret ontving, tevens nog eenige patr.-cadeautjes. V. D. S.

STADSKANAAL. Andere afd. zouden kunnen denken, dat we een winterslaap gingen houden. Dat niet, hoor. Dat bewijzen wel J. v. d. Span en J. Buining, die de vakinsignes kok en electricien hebben gehaald. En dan de PVs A. Koning, M. Niemeijer, G. Tonkens, T. Strating en O. Wichers, die allen geïnstalleerd werden. Nog even moet ik op Kerstmis terugkomen. We hebben de jeugd een prettig Kerstfeest bereid. Kerstavond was alles mooi versierd. 'n Prachtige kerstboom was aanwezig, voor muziek was gezorgd. De bezoekers werden getrakteerd op koekjes, chocola, enz. Het kerstverhaal was prachtig. Ook de muziek- en zangnummers vielen nogal in den smaak. Tot slot werd een bioscoopvoorstelling gegeven. 't Geheele leven van Christus werd op 't doek gebracht. We hopen dit jaar weer een Kerstfeest te organiseeren, maar dan in een grootere zaal met een kachel, wat nu niet ging om de centen. De Prov. kas werkt nog niet hard. Maar laat ik nu gauw eindigen, ander bromt de redact., dat ik zooveel schrijf.

O.

UTRECHT (Overzicht). Februari was met recht „wintermaand". Het ijs bracht heel wat stevige PVs-beenen in beweging en zelfs de juniores-troep vond tochtjes naar Gouda maar peuleschilletjes. Na 't ijsvermaak moest er weer hard gewerkt worden voor de uitvoering op den 29n Maart in den schouwburg, ten bate van een op te richten Kinderhuis en welke ook Z.K.H. de Prins zou bijwonen. Er werd flink gerepeteerd. Zaterdagsavonds wordt er door de geheele afd. gezongen onder leiding van den heer Goossens. Dat is bedoeld voor het kampvuur. Meer verklap ik niet. Wil je meer weten, kom dan maar kijken. Vrijkaarten worden niet verstrekt, maar de entrée is laag. — Nog meer goed nieuws! Vaandrig Schmöle richt een watertroep op. Na 29 Maart begint deze te werken. Daarmee is weer een nieuwe bron van PVs-werk in onze afdeeling aangeboord en de leider is een zekere waarborg, dat die energiek geëxploiteerd zal worden. Vooruit lui, 't zeil geheschen, de touwen los .... Voorspoedige reis! — De watertroep zal in het vervolg 1e troep zijn. De tegenwoordige 1e (de juniores-troep) zal W(elpen)troep heeten. Jonker zal hierover voorloopig alleen de leiding hebben, daar vaandrig Kooiman non-actief geworden is. — In den 2en troep had de 4e Koekoek-groep deze maand weer 'n opkomst van 100 pCt. Die lui mogen er zijn, hè! Alle groepen hielden geregeld hun groepsbijeenkomsten. — Door den dienstraad zijn commissies gevormd, 1e voor het uitwerken van een plan voor de groepswedstrijden, 2e voor 't afnemen van examens onder leiding van den vaandrig; 3e voor het maken van een troepraad-reglement; 4e ter voorbereiding van het Paaschkamp. De troep breidt zich weer uit en heeft thans pl.m. 30 jongens. Ook de 3e troep neemt in omvang toe, telt nu 24. Binnenkort zal een nieuwe patrouille gevormd worden. — Maar er is nog meer goed nieuws: Er is 'n nieuwe vaandrig op komst, terwijl meerdere studenten hun medewerking toezegden voor de avondbijeenkomst (Scouts-own). Zeg, 3e troepers, jullie mogen vaandrig Lindonk wel in eere houden. Aan alle in aanmerking komende ouders, leeraren en onderwijzers werd het ouder-nummer van 't leidersblad toegezonden. In de patrouilles worden al plannen voor de Paaschkampen gemaakt. Alles verlangt naar buiten om frissche lentelucht op te snuiven en zich te koesteren in 'n vroolijk voorjaarszonnetje. — De 4e troep verliest enkele flinke lui, die overgaan naar den watertroep. Ook hier werd het ouder-nummer aan belangstellenden toegezonden en thans is een ouderraad voor dezen troep in voorbereiding. — Niettegenstaande ijs en uitvoering werd op 15 Februari nog een sportmiddag in Vollenhove gehouden.

WAGENINGEN. Lang heeft Wageningen niets van zich laten hooren, doch dit is allerminst een bewijs dat de troep sliep. December was de maand van patrouille en persoonlijke wedstrijden [exerceeren, seinen en pionieren] waarbij mooie prijzen werden uitgereikt. Ook kwamen we in 't bezit van een troeplokaal waarin door eenigen timmerlustigen een tafel en banken werden gefabriceerd. Jammer dat er geen goede verlichting was, maar nu de petroleum vrij is, is ook dit euvel verholpen. Dan natuurlijk in Febr. ijs-wedstrijden (lange en korte baan en blokjes rapen] waar het bestuur der IJsclub de baan had opengesteld voor alle PVs, die er dan ook in groot aantal waren. En nu zijn we weer aan 't werk voor onzen feestavond op 26 April; terwijl de heer Odink al maanden lang elke week gymnastiekles geeft, waarbij de opkomst ook niets te wenschen overlaat. Maar de in de buurt wonende padvinders moeten maar eens komen kijken den 26en (Tiel, Rhenen, Nijmegen, enz.) Arnhem komt ook. Onderdak is wel te vinden, als ik 't maar vooruit weet.

De V.

WINTERSWIJK. † Wij hebben een zwaar verlies geleden door het overlijden van een der bestuursleden, de heer W. Klarenbeek. Slechts korten tijd was hij in het bestuur, maar deed reeds veel voor ons. Wij hadden zijn steun zoo hoog noodig en we kunnen hem zoo slecht missen. Hij voelde met de jongens mee en wist ze met moed te bezielen. In Augustus maakte hij voor ons het zomerkamp klaar. 's Woensdags ging hij met den troep mee naar het kamp en vertrok 's avonds met de woorden: „Zaterdag kom ik weer, jongens!" Maar hij kwam niet weer. De Spaansche griep had hem aangetast en 2 Maart is hij overleden. Wij hebben op z'n graf een krans gelegd, als een herinnering aan het goede voor ons gedaan. Rust zacht.

J. H. P.

ZWOLLE. Veel, heel veel is er in de afgeloopen maand gebeurd, en, helaas, is het niet alles even vroolijk stemmend nieuws. Hopman H. Bürbach, die onze afdeeling „op pooten heeft gezet" en er zes jaar voor heeft gewerkt, heeft ontslag genomen. Woorden van dank zijn hier niet voldoende. Jongens, een eeresaluut voor onzen oud-hopman! Ook patrouilleleider en voorbeeldig padvinder J. Reinking ging heen, om studieredenen. Onze fancy-fair op 8 Maart is uitstekend geslaagd, ook financieel. Het batig saldo komt ten goede aan het fonds tot verstrekking van uniformen, enz. aan minvermogende padvinders. Wij zijn op 8 Maart aanzienlijk gestegen in de waardeering van zeer veel Zwollenaren. Ten slotte valt nog te vermelden, dat hier thans definitief een afdeelingsblad is opgericht, genaamd „De Goede Daad", waarin de tot nu toe bestaande afd.- en troepbladen zijn opgelost.

De F.

INHOUD

De jacht naar de Lelie 1611
De Ridder 1615
De zomervacantie in memoriam 1616
Spoorzoeken 1618
Oefenstof 1619
Transvaalsch Jongensleven 1620
Voor de Patrouilleleiders 1623
De Pedante 1624
Wat iedere padvinder moet weten 1625
Prijsvraag 1625
Foto-rubriek 1626
Parijsche brieven 1627
Van de Redactie 1628
Buitenlandsch overzicht 1631
Mijn avontuur in 't gebergte 1632
Lachen 1634
De wereld in 1635
De eerste padvinders-films 1636
Officieele berichten 1636
Correspondenten 1636
Afdeelingsberichten 1637

Een boek voor vrije uren geeft genot en ontspanning!

Groote keuze voorhanden in

Blussé & Van Braam's Boekhandel

Scheffersplein — Dordrecht

Sportmagazijn

WEGENS OPHEFFING MET 1 MEI

UITVERKOOP!

Molenstraat 22 en 24a .. Den Haag

TELEFOON H. 947

Firma F. Zeilinga - Amsterdam

BINNENKANT 38 :: TELEFOON No. 1709 NOORD

Yacht- en Wherry-Zeilen .. Dekkleeden .. Zonnetenten .. Vlaggen

VELDTENTEN TE HUUR VAN 2—1200 VIERKANTE METER GRONDVLAK

Fa. SOMERS & Co.

Noordblaak 95

ROTTERDAM

Kleermakers voor Dames en Heeren

Telefoon 5139

H. H. Padvinders!

NIEUWENHUIZEN'S

Blikgroenten

onderscheiden zich van andere in kwaliteit en vulling. Vergeet dit niet bij het kamp maken

Op aanvraag wordt gaarne Prijscourant verstrekt door

Firma L. E. NIEUWENHUIZEN

LEIDEN

Firma J. VOLKERS

voorheen J. P. HORN

NOORDEINDE 86 naast het Koninklijk Paleis .. 's-GRAVENHAGE

TELEFOON HAAG No. 3556

GRAVEER-INRICHTING

MAGAZIJN VAN GOUDEN EN ZILVEREN WERKEN .. JUWEELEN EN PAARLEN

Eigen werkplaats aan huis voor alle voorkomende reparatiën — Zetten van Diamant en het Opmaken van Tafelzilver

Inkoop van Paarlen, Juwelen, Goud en Zilver tegen de hoogste waarde

---

Vraagt

SIPKES' JAMS

KONINKLIJKE KWEEKERIJ

„Terra Nova"

W. Keessen Jr. & Zonen

AALSMEER

Intercommunaal Telefoon 10

Telegram-Adres: TERRANOVA

Ha!

daar komen de Padvinders, ik zal er even een foto van nemen; deze moet z e k e r gelukken, want ik fotografeer met een Camera uit

Graafland's Fotohandel

Passage 22-24 — ROTTERDAM — Telefoon 6735

FRANS ERNST'S City Sport Stores

SPUI 27 - BIJ DE SPUISTRAAT — 'S-GRAVENHAGE — TELEFOON 60

Verkoopt alles voor den Padvinder: Tenten, Messen, Rugzakken, Blouses, Broeken, Keteltjes, Stokken, Fluiten, Riemen, Dassen, etc.

FRANCO ZENDING DOOR GEHEEL NEDERLAND

H. H. Padvinders drinken uit sportief oogpunt **alleen:**

WHITE STAR TABLEWATER

AMSTERDAM
Telefoon Centraal 1358

Alom verkrijgbaar!

DEN HAAG
Telefoon Haag 7721

Loosduinen bij den haag

RADEMAKER'S

MECO

MELK-CHOCOLADE

VERSTERKEND

en

OPWEKKEND

De beste versnapering

voor

PADVINDERS!!